

Almanach ke 100 výročí školní budovy

Připravil kolektiv SPŠCH

100 let Křemencárny

© 1994 Střední průmyslová škola chemická, Praha

Poznámka k sazbě:

Tato verze almanachu byla vytvořena na základě importu původních souborů z T602 do MS Word a jeho přeformátováním v roce 2004 a neobsahuje žádné obrázky ani přílohy uveřejněné v původní tištěné verzi z roku 1994.

OBSAH

ÚVODEM.....	4
JEDEN DŮM V KŘEMENCOVĚ ULICI	5
Z DĚJIN MASARYKOVA PRVNÍHO STÁTNÍHO REÁLNÉHO GYMNÁZIA	10
REÁLNÉ GYMNÁZIUM A JEHO SLAVNÍ ŽÁCI	13
KŘEMENCÁRNA	18
JAK SE VYBÍRÁ TYPICKÝ KŘEMENCÁRNÍK.....	18
Z TEMNA DO TEMNA.....	19
KOMEDIE SKONČILA.....	20
KLUB KŘEMENCÁRNÍKŮ	26
TAK UŽ JSEM TADY S TÍM VÁPNEM, PANE WERICHU	35
VZPOMÍNKA KVINTÁNA (z roku 1929)	37
I HUDBOU ŽILA KŘEMENCÁRNA.....	39
ROHOVÍN ČTVERNOHÝ A TI DRUZÍ	40
MÝCH NEZAPOMENUTELNÝCH SEDM LET V KŘEMENCÁRNĚ	45
CHEMICKÁ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA VČERA, DNES I ZÍTRA	49
VČERA.....	49
DNES.....	51
A ZÍTRA.....	53
VZPOMÍNKA NA ŘEDITELE ING. RUDOLFA KUCLERA.....	55
ZPRÁVA O STAVU KŘEMENCÁRNY	57
ÚSPĚCHY STUDENTŮ ŠKOLY V ODBORNÝCH SOUTĚŽÍCH.....	61
CHEMICKÁ OLYMPIÁDA:	61
STŘEDOŠKOLSKÁ ODBORNÁ ČINNOST:	63
NAŠI ABSOLVENTI VZPOMÍNÁJÍ.....	65
MOJE PRVNÍ "ALMA MATER"	65
"KDYBYCH VÁS O PŮLNOCI VZBUDIL ..."	66
NAŠE KŘEMENCÁRNA	66
VZPOMÍNKA STARÁ ČTVRT STOLETÍ.....	68
ŽÁK I UČITEL.....	69
VDĚČÍM ŠKOLE ZA MNOHÉ	70
OD CHEMIE K MEDICÍNĚ.....	71
CO MI DALA LÉTA NA CHEMICKÉ PRŮMYSLOVCE	71
CHEMIE ZAPUSTILA SVÉ KOŘENY ANEB OTEC A SYN.....	72
NAŠI ABSOLVENTI A SOUČASNÍ STUDENTI I LITERÁRNĚ TVOŘÍ.....	74
LAVINY	74
MILENCI I (sbírka Nulté vteřiny)	77
VŠEDNÍ STEREOTYP	78
PODĚKOVÁNÍ.....	78
OTÁZKA	79
PÍSEŇ	80
JEDEN DEN V NAŠÍ ŠKOLE	80
ABSOLUTNO	84
BEZ NÁZVU	84
PROCHÁZKA PRAHOU	85
Seznam absolventů Gymnázia	86
Seznam absolventů SPŠCH	138
SEZNAMY SOUČASNÝCH STUDENTŮ ŠKOLY	208

ÚVODEM

Křemencárna. Slovo, které nenajdete ve Slovníku spisovné češtiny, a přece tak důvěrně známé mnoha lidem. Co je to vlastně ta Křemencárna?

Škola. Obyčejná škola? Ne tak docela. Škola, kterou proslavilo mnoho významných osobností - spisovatelů, herců, vědců, hudebníků, umělců. Škola, jejíž činnost byla násilně ukončena v nejlepším rozkvětu. A poté druhá škola. Dva vzdělávací ústavy, každý jiný a každý s vlastní dlouhou historií.

První české (od roku 1930 Masarykovo) reálné gymnázium dostalo v roce 1894 novou budovu v Křemencově ulici č. 12. Zde přežilo bez úhony dvě světové války, ale nepřežilo nástup nového řádu, který přinesl čtyřicet let duchovního úpadku. Doplátilo jak na svůj název, tak i na to, že svým pojetím bylo příliš prvorepublikové.

Následovaly tři roky, kdy budovu Křemencárny okupovala armáda. Tedy přesněji řečeno, Armádní umělecký soubor. Po něm, v roce 1952, do ní přesídlila chemická průmyslovka.

Průmyslová škola chemická se do té doby tísnila v jedné budově v Betlémské ulici společně se strojnickou a stavební průmyslovkou. Všechny tři školy vznikly z jednoho prazákladu - první pražské průmyslové školy založené v roce 1837. Poválečný rozmach průmyslu v Praze a jejím okolí způsobil, že se postupně od sebe tyto školy oddělily a právě pro chemickou průmyslovku byla vybrána budova v Křemencově ulici. Přestavba bývalého gymnázia na průmyslovku si vyžádala nemalé náklady a způsobila, že návrat před osudný rok 1949, byť by si ho mnozí přáli, je nereálný.

Střední průmyslová škola chemická se tak stala pokračovatelkou dvojí tradice. Svým zaměřením navazuje na dlouholetou historii pražské chemické průmyslovky, která si vydobyla respekt v mnoha podnicích, provozovnách, ústavech i vysokých školách s chemickým zaměřením. Snahou o vysokou úroveň výuky i výchovy svých žáků chce navazovat i na tradici Masarykova reálného gymnázia.

A ke splnění těchto cílů lze jubilantce Křemencárně jen popřát mnoho úspěchů.

JEDEN DŮM V KŘEMENCOVĚ ULICI

PhDr. Miroslava Harnová, profesorka školy

Po celých sto let, den co den ráno, zaplavují jinak ospale línou a nepříliš přívětivou uličku na Novém Městě pražském houfy mladých lidí. Jejich kroky však nesměřují k veselému ciferníku hodin na staroslavném pivovaru U Fleků, ale na protilehlou stranu ulice k nesporné dominantě tohoto místa, k úctyhodné budově vzbuzující již z dálky respekt svým strohým a přísným vzhledem. I náhodným chodcům musí být zřejmé, že se blíží ke škole. Toto místo vcelku přesně odráží onu úctu a respekt, jež ve své době v české společnosti vzbuzovalo poznání a vzdělanost vůbec. Ano, je tomu již sto roků, kdy zde ředitel tehdejšího českého c. a k. reálného a vyššího gymnázia Matěj Trapl přebíral z rukou zástupce místodržitelství pro Království české klíče od nové školní budovy. Ta od té doby slouží jen s krátkým přerušením téměř nepřetržitě svému pedagogickému poslání. Byla svědkem nesčetných zvratů, jimiž za toto období prošla česká společnost, svědkem proměn obsahu a metod vzdělávací práce, svědkem větší či menší svobody pro učitele i vnímavé duše české mládeže. Odhlédneme-li od těchto v podstatě vnějších historických okolností, rozpadá se i tak tradice školské výuky a vzdělávání v Křemencově ulici na dvě etapy.

Od postavení budovy v roce 1894 zde nejprve sídlilo, jen s menšími obměnami své náplně a názvu, reálné gymnázium. To bylo násilně zlikvidováno po nástupu komunistického režimu v roce 1949. Po třech letech, během nichž byla budova v užívání vojenské správy a dočasně v ní sídlil Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého a poté vojenské politické učiliště, se v roce 1952 do jejích zdí opět vrátili studenti. Tentokrát však s podstatně jinými zájmy a jinou odbornou orientací. Do bývalé "Křemencárny" byla postupně přemístována střední průmyslová škola chemická, která v ní působí dodnes. Přes všechny uvedené převraty a změny zde jako určitá jistota stojí již sto roků školní budova a její základní smysl a význam jsou nezpochybnitelné: je, stejně jako stovky dalších v našem státě, základnou, nezbytnou podmínkou pro další rozvoj vzdělanosti a kulturnosti naší společnosti, ale je také místem, kam se čas od času ve vzpomínkách a někdy i v realitě vracejí dnes již nesčetné generace těch, kteří zde prožili část svého mládí a získali snad i něco cenného pro svůj další život, pro uplatnění svých schopností, pro svou práci i duševní uspokojení.

Nikdy není zbytečné připomenout si význam vzdělání, výchovy ke kulturnosti a k občanství, tzn. všeho toho, co může poskytnout škola a školství. Je dokonce užitečné vyhledávat i záminky, při nichž se budeme k těmto tématům vracet. A tak by bylo nepochybně škoda promarnit okamžik, v němž se lze zastavit a připomenout si, že školní budova v Křemencově již oněch zmíněných sto let slouží tomuto vznešenému poslání, poslání, jež jí dali do vínku ti, kteří prosadili a realizovali její výstavbu. Dvaadvacet dlouhých let od svého založení v roce 1871 působilo první české reálné gymnázium v Praze v nevyhovujících provizoriích. Jeho konkrétní institucionální i materiální rozvoj souvisel těsně s obrovským nástupem českého politického hnutí poslední třetiny 19. století i s nebývalým ekonomickým, kulturním a celkově civilizačním rozmachem české společnosti té doby. Růst zájmu o vyšší všeobecné vzdělání s praktickým zaměřením vyvolával všeobecný tlak na materiální rozvoj průmyslového školství. Zásadní řešení si vyžadovalo i první české reálné gymnázium v Praze. Po vcelku složitém jednání vyzvala zemská školní rada v roce 1888 ředitelství této školy, aby vyhledalo vhodný pozemek pro novou školní budovu. V Praze v té době začínala obrovská stavební konjunktura, která ovšem ne vždy šťastně zasáhla do organismu a architektonického vzhledu města. Probíhaly nebo se připravovaly rozsáhlé asanace, které vážně narušily původní vcelku kompaktní, v podstatě barokní charakter městské zástavby. K nejznámějším z těchto zásahů patří likvidace židovského gheta na Starém Městě, ale podobné plošné zásahy

se uskutečnily i na Novém Městě pražském. Ředitelství školy tehdy upozornilo zemské úřady na možnost koupě domu a pozemku v Křemencově ulici č. 172-II, který tehdy vlastnil kníže Karel ze Schwarzenberka. Pozemek se zahradou byl vzhledem k jinak již husté zástavbě staré Prahy relativně značně rozsáhlý, sahal až k ulici Černé, a pro předpokládané účely byl vhodný i proto, že byl poněkud stranou ruchu živého velkoměsta, v místě, kde stávala ve 14. století ještě před založením Nového Města osada Opatovice s kostelem sv. Michala a hned vedle osada Jircháře kolem kostela sv. Vojtěcha. Samotný název ulice patří k nejstarším dochovaným místním názvům na Novém Městě. Jak uvádí univ. prof. Václav Vojtíšek, je odvozeno z osobního jména Velíka Křemence, novoměstského měšťana, kterému jen v této ulici v letech 1378 - 1409 patřily 3 domy včetně toho, na jehož místě se dnes nachází budova školy. Snad již za života Velíkova nesla ulice jméno Křemencova. V každém případě je na počátku 15. století v městských knihách označeno toto místo jako "vicus Krzemenczonis" (osada Křemenců). Rodina patřila zřejmě k mimořádně zámožným, vlastnila v té době na Novém Městě celkem 12 domů. Dva z nich dokonce byly dlouho nazývány "Na Křemenci". V 16. století došlo ke zkomolení jména ulice na Skřemencova a ve století 18. byl učiněn pokus pojmenovat ji ulicí Poštovskou (procházela jí totiž jižní poštovní trasa). Obecný úzus si však záhy vynutil návrat k původnímu názvu. Než vraťme se zpět k rozhodujícím momentům vzniku školní budovy.

I když již na přelomu 80. a 90. let minulého století existovalo všeobecné přesvědčení o potřebě stavby, průtahy způsobené zřejmě byrokratickým přístupem úřadů zemských i vídeňského ministerstva kultu a vyučování zavinily, že pozemek mezitím koupil stavitel z tehdejších Královských Vinohrad Alois Bureš, který neprodleně v jeho části přiléhající k Černé ulici postavil dva činžovní domy. Řediteli reálného gymnázia Matěji Traplovi se však podařilo přesvědčit jej, aby zbylou část pozemku nabídl státu. V roce 1890 došlo konečně k dohodě o koupi stavebního místa v Křemencově ulici č. 179-II, a to za cenu 115.000 zl. Ale ani pak nebyly ještě odstraněny všechny úřední překážky brzdící práce na realizaci stavby. Návrh projektu zpracoval odbor pro pozemní stavby při ministerstvu kultu a vyučování ve Vídni, konkrétní projekt provedl technický odbor místodržitelství v Praze v roce 1892 a teprve v létě roku 1893 mohla tehdy známá pražská stavební firma Gregor a Stark zahájit stavební práce. Pro ústav nastávala nová epocha. Atmosféru těchto chvil dnešnímu čtenáři sugestivně přiblíží úryvek ze statí o dějinách školy z pera pamětníka, prof. Františka Patočky, uveřejněné v tištěné výroční zprávě z roku 1896. Kromě jiného v ní čteme: "Nebudeme líčiti radostného vzrušení myslí sboru učitelského a žactva, když dne 7. července 1893 zaryla se poprvé motyka dělníků ke kopání základů a když co den před stavenišťem větší a větší hromada staviva se kupila; představí si jen ten, kdo uváží, že po tolika trpkých zklamáních toužebná jich přání svého vyplnění docházela. S netajenou účastí učitelé i žáci sledovali rychlý postup stavby ne školního domu, ale paláce, a v duchu počítali měsíce a dni, kdy nádherná tato budova vědám a jim se otevře." (Zpráva o cís. král. reálném a vyšším gymnasiu v Praze v Křemencově ulici. Praha 1896, s. 7). I dnes udivuje zmíněná rychlost stavebních prací. Již v létě následujícího roku byla stavba dokončena a na podzim se chystalo její slavnostní otevření. Dne 23. září 1894 bylo podle tehdejších zvyklostí uskutečněno slavnostní vysvěcení budovy. Význam chvíle podtrhne hojná účast církevních hodnostářů i vysokých státních úředníků při této akci. Církevní akt provedl světící biskup pražské arcidiecéze Msgr. Ferdinand Kalous, klíče od budovy předal řediteli školy místodržitelský rada Josef Pavel Schraubek, přítomna byla řada zemských školních inspektorů, představitelé města, ředitelé škol, zástupci podnikatelů a další. Na paměť této události byla na postranní zdi ve vstupním koridoru umístěna mramorová pamětní deska v nápisem: "Vystavěno za panování Jeho Apoštolského Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. 1893 - 1894."

Strohé průčelí budovy připomínající svými prvky vídeňský kasárenský novoklasicismus již

svou šíří naznačuje na svou dobu značnou velkorysost projektu. I když dnešní doba přináší poněkud odlišné nároky na uspořádání školního prostoru i jeho estetické ztvárnění, nemůžeme přehlédnout snahu projektantů po modernosti a účelnosti stavby. Pro dokumentaci tohoto tvrzení si uvedme několik údajů, které nám zároveň přiblíží tehdejší představy o podmínkách výuky i dobový kolorit školního prostředí.

Celková rozloha pozemku, na němž stojí škola 2 227 m

Podle projektu měla zaujmout:

zastavěná plocha	1 038 m
hlavní nádvoří a další vnější prostory	989 m
botanická zahrada	300 m

Vzhledem k finanční tísní však nebyl postaven zadní trakt, v němž se počítalo s tělocvičnou a v jehož prvním poschodí měla být umístěna ústavní kaple.

Stavební náklady:

kupní cena staveniště.....	115 000 zl.
vlastní stavba budovy	132 188 zl.
vnitřní zařízení	13 000 zl.
Celkem	260 188 zl.

Podrobný popis budovy (podle výroční zprávy z roku 1896):

- hlavní průčelí je obráceno k západu, je široké 53,28 m. V jeho středu je umístěn hlavní vstup, jímž se vcházelo do vestibulu
- hlavní budova má kromě zvýšeného přízemí 3 poschodí
- na pravé straně průčelí je umístěn postranní vchod k vedlejšímu polotočitému schodišti vedoucímu do 2. poschodí k původnímu bytu ředitele školy a spojujícímu zároveň i sklep a půdu
- z levé strany hlavního traktu vybíhal směrem do dvora v délce 25,30 m boční (severní) trakt pouze o dvou poschodích
- hlavní schodiště bylo umístěno na styku hlavního a vedlejšího traktu, schody byly zhotoveny z šedé žuly
- střecha byla kryta břidlicí
- vytápění ředitelny, sborovny a profesorské a žákovské knihovny bylo zajištěno kachlovými kamny, učebny se vytápěly litinovými násypnými kamny obsluhovanými z chodeb
- v celé budově byl zřízen vodovod na říční vodu, záchody byly splachovací, vyhřívané ze sklepa
- uhlí se do vyšších poschodí dopravovalo ze sklepa zvláštním vytahovadlem
- budova měla plynové osvětlení

- ve sklepech byly umístěny dvě prádelny: jedna pro ředitele, druhá pro rodiny dvou školních sluhů (školníků)
- domácí telefon spojoval byt ředitele, ředitelnu, sborovnu a byty školních sluhů
- školní zvon byl umístěn na velkém schodišti, byl ovládán telegrafním vedením z bytu 1. školního sluhy.

Určení účelu jednotlivých místností

Přízemí:

- učebny I - V
- žákovská knihovna
- zeměpisný kabinet
- byt 1. školního sluhy o dvou místnostech
- byt 2. školního sluhy o dvou místnostech

I. Patro:

- učebny VI -VII
- předpokoj sborovny a ředitelny
- sborovna a ředitelna
- knihovna profesorská a vedlejší síň knihovny
- chemická laboratoř a chemický kabinet
- učebna fyziky, fyzikální pracovna a fyzikální kabinet

II. Patro:

- učebny VIII - XIII
- byt ředitele (3 + 2 místnosti a příslušenství)

III. Patro:

- kreslárna
- kabinet pro modely
- kabinet pro předlohy
- rýsovna a kabinet k rýsovně
- síň pro přírodopisné sbírky
- pracovna k přírodopisné sbírce

Pozdější dostavby a přestavby, modernizace budovy

Teprve po 17 letech od otevření budovy v Křemencově ulici se podařilo získat dostatečné finanční prostředky alespoň na částečné doplnění záměrů původního projektu. Škole totiž naléhavě chyběla tělocvična. Byl proto vypracován nový projekt přízemní budovy umístěné jako pravý (jižní) trakt celého areálu. Objekt měl být víceúčelový, kromě tělocvičny měl sloužit jako školní kaple a aula. Práce postupovaly opět velmi rychle, započaly 1. června 1911 a byly ukončeny v listopadu téhož roku. Opět bylo i pro tehdejší dobu bylo příznačné, že k zahájení provozu došlo při příležitosti významného jubilea, a to 2. prosince 1911, kdy se připomínalo 63. výročí nastoupení císaře Františka Josefa I. na trůn. Nové prostory byly

rovněž slavnostně vysvěceny. Školské i další nadřízené úřady si byly vědomy jisté choulostivosti sloučení několika funkcí této stavby, zejména pak spojení tělocvičny s kaplí určenou pro duchovní úkony. Výmluvný je k této otázce úryvek z projevu tehdejšího ředitele gymnázia Jana Šafránka, přednesený při této příležitosti: "Jsou tudíž významy školní kaple, auly, tělocvičny v těchto prostorách sdruženy v harmonický celek a na vás, studující jinochové, jest, abyste u vědomí toho vždy, kdykoli budete zde prodlévati, byli pamětlivi své důstojnosti." (Zpráva c.k. českého reálného gymnasia v Praze v Křemencově ulici. Praha 1912).

Po vzniku republiky si rostoucí počet studentů vynutil další rozšíření prostorů pro vyučování. V roce 1919 byla realizována nadstavba 3. poschodí bočního (severního) traktu. Škola tak získala další 3 učebny a kabinet. Kromě modernizace technických sítí a nezbytných oprav nedošlo již po dobu první republiky ani v letech protektorátu k dalším stavebním úpravám. Ani zrušení gymnázia v roce 1949, ani epizoda vojenské správy budovy nebyla impulsem k výrazným zásahům do celého areálu. Pravděpodobně v této době byla v budově zřízena kuchyně a jídelna (dokumentace k této přestavbě nebyla nalezena). Naopak však zmizela pamětní deska k otevření budovy z roku 1894 stejně jako pietní připomínka obětí okupace - druhá pamětní deska s 90 jmény umučených a popravených studentů a absolventů školy odhalená v roce 1946 (po doplnění seznamu obětí znovu instalována v roce 1988).

Od roku 1952, kdy budova začala sloužit střední průmyslové škole chemické, se pak uskutečnila řada stavebních akcí nezbytných pro zajištění komplexní odborné výuky chemie:

1954 - 1955 byly zřízeny chemické laboratoře z učeben v přízemí bočního traktu a v 3. poschodí hlavní budovy z bývalé kreslírny;

1956 byl vypracován celkový plán přestavby školy a rekonstrukce jejího vybavení; v něm se počítalo s řadou dalších změn;

1957 zřízeny další laboratoře v 1. a 2. poschodí bočního traktu;

1960 zavedeno ústřední topení;

1960 instalován školní rozhlas;

1980 - 1981 ve dvoře byla vybudována přístavba k hlavnímu traktu; v přízemí se nacházejí šatny pro studenty a v mezipatře nad nimi byla zřízena laboratoř fyzikální chemie; nový prostor je propojen s hlavní budovou dalším schodištěm.

Ani tím však neskončilo úsilí přizpůsobovat solidní stoletou stavbu potřebám doby. Téměř průběžně organizuje vedení školy modernizaci technických sítí i vnitřního vybavení učeben. Jádro stoleté stavby však zůstalo zachováno a slouží dále výchově a vzdělávání dalších a dalších studentských generací. Školní budova přes všechny převraty doby žila a žije svým všedním životem, avšak ve vědomí a v duších těch, kteří po několik let vcházeli do jejích vrat znamená něco víc než jen jeden šedivý dům v jedné fádňní ulici. Za všechny z nich to vyjádřil snad nejlépe jeden z nich, spisovatel Vladimír Škutina: "V Praze je mnoho přenádherných paláců a domů. Budova bývalého Masarykova 1. státního reálného gymnasia v Křemencově ulici je jednou z nejošklivějších staveb v Praze. A přece ani Černínský palác na Hradčanech ani letohrádek královny Anny čili Belveder nemají v sobě tolika vnitřní krásy jako naše Křemencárna... z té šeredné boudy vyzařuje fluidum. Něco jako atomové záření. A každý, kdo tam uvnitř sedával jako studentík, je tím zářením zasažen." (V. Škutina, Máš na hlavě zahrádku...Praha 1990). Věřme, že v této tradici bude škola sídlící v této budově pokračovat i v nových podmínkách.

Z DĚJIN MASARYKOVA PRVNÍHO STÁTNÍHO REÁLNÉHO GYMNÁZIA

Jan Marek

S rozkvětem přírodních a technických věd začal v šedesátých letech minulého století vzrůstat zájem veřejnosti o studium reálného typu. Protože dosavadní školy nestačily, Zemská školní rada Království českého podala žádost na c.k. ministerstvo kultu a vyučování ve Vídni, aby v Praze byly založeny dvě nové střední školy reálného směru, jedna německá a jedna česká. Tuto žádost přijel do Prahy osobně prověřit sám ministr kultu a vyučování, jímž roku 1871 v kabinetu hraběte Hohenwarta výjimečně byl (ale jen tři čtvrtě roku) český literární historik Josef Jireček, pozdější předseda Královské české společnosti nauk. Podle jím navrženého federativního systému měla tehdy školská správa v českých zemích přejít pod pravomoc zemských úřadů.

Ministr Jireček začátkem října 1871 navštívil v Praze českou i německou vyšší reálku, které obě trpěly neúnosně vysokým počtem studentů, a ještě v Praze vydal povolení založit nové německé čtyřtřídní reálné gymnázium. Na naléhání zemského školního inspektora pro české střední školství Josefa Vebra pak dodatečně povolil i reálné gymnázium české. Stalo se tak v posledních dnech Jirečkova působení ve funkci rakouského ministra školství, protože krátce nato Hohenwarthova vláda odstoupila. Jirečkův telegram došel 7. října 1871 a toto datum se považuje za den založení prvního státního reálného gymnázia.

Reálné gymnázium, toto spojení reálky a klasického gymnázia, ovšem v minulém století vypadalo jinak než dnes. Bylo jen nižší střední školou, která představovala jednotný základ vyššího vzdělávání jak v humanitním, tak v reálném směru. Mohlo mít jen čtyři nižší třídy, v nichž se žáci společně připravovali jak pro vyšší klasické gymnázium, tak pro reálku. Ale už od tercie se dělilo na dvě oddělení - na humanitní, v němž se učilo řečtině, a na reální, kde se studovala francouzština, rýsování a krasopis. Latinu měli všichni studenti společně už od kvarty.

Když se pak na nové škole naplnily čtyři nižší třídy, rozhodlo rakouské ministerstvo, že škola bude ve vyšších třídách pokračovat jako běžné klasické gymnázium. V roce 1875 proto dostala nový název - **Císařsko-královské české reálné a vyšší gymnázium v Praze**.

První budovou, kde byl 29. října 1871 zahájen první školní rok, se stal soukromý dům č. 17 na staroměstské straně Eliščiny (dnes Revoluční) třídy. Ale hned v příštím školním roce 1872-73 se nové reálné gymnázium z nevyhovujících prostor přestěhovalo do jiného objektu, jímž byl rozlehlý průchodní dům č. 24 (popisné 72 - II) U Šmerhovských na rohu Spálené a Vladislavovy ulice, který patřil České vzájemné pojišťovně a v němž byl domovníkem otec známého vlasteneckého novináře Josefa Baráka. Gymnázium však nebylo umístěno v průčelním traktu, ale v třípatrové nádvorní budově, která byla velmi tmavá a která později byla při přestavbě úřadoven pojišťovny zbourána. Přes všechny nevýhody tu gymnázium vydrželo téměř čtvrt století. Jeho představitelé sice nejednou usilovali o stavbu nové budovy, ale dlouho neměli úspěch. Jejich sen se splnil teprve na začátku devadesátých let minulého století, kdy bylo o stavbě nové školní budovy konečně rozhodnuto. Za staveniště bylo vybráno místo proti pivovaru U Fleků v Křemencově ulici. Stavba rychle pokračovala a školní rok 1894 - 95, už dvacátý čtvrtý v dějinách gymnázia, mohl být zahájen v nové školní budově.

Sedmnáct let se v nové budově vyučovalo podle dosavadních předpisů, až konečně od školního rohu 1911 - 12 se škola začalo postupně měnit na osmitřídní reálné gymnázium.

Dostala také nový název - **C.K. české reálné gymnázium v Křemencově ulici**, který se pak po první světové válce a po vzniku československého státu obešel bez prvních dvou písmen.

Od školního roku 1922-23 byla opět zavedena dvě různá oddělení, humanitní a reální, ale tentokrát až na vyšším gymnáziu. Od kvinty si studenti mohli vybrat buď klasické zaměření s řečtinou a povinnou francouzštinou anebo reálný směr s deskriptivou. Od téhož roku se ústav oficiálně jmenoval **První české státní reálné gymnázium v Praze II**. Profesorský sbor později požádal, aby ústav mohl nést jméno prvního československého prezidenta T. G. Masaryka. Žádosti bylo vyhověno a v den 80. narozenin prezidenta Osvoboditele, 7. března 1930, byl ústav slavnostně přejmenován na **Masarykovo I. státní reálné gymnázium v Praze II**. Tohoto názvu pak, s výjimkou německé okupace, užíval až do svého zrušení v roce 1949.

Od začátku třicátých let platily na československých středních školách nové osnovy. Prima a sekunda měly na všech druhých gymnáziích společný základ, latině se na reálných gymnáziích začalo učit od tercie a francouzštině nebo angličtině od kvinty. V septimě se studenti mohli rozhodnout buď pro deskriptivní geometrii nebo pro konverzaci v některém světovém jazyce. Potřeba rozšířené výuky přírodopisu a fyziky se řešila nepovinnými praktiky.

S příchodem německých okupantů a s vytvořením protektorátu Čechy a Morava v roce 1939 se dosavadní učební osnovy pronikavě změnily. Omezilo se vyučování českému jazyku, dějinám českých zemí a zeměpisu Československa a místo toho se rozšířil počet vyučovacích hodin německého jazyka. V posledních letech války se některé předměty vyučovaly německy, jako např. "deutsche Erkunde" nebo "deutsches Rechnen". Ředitel ústavu dr. František Šišma a s ním někteří členové profesorského sboru se ocitli v nacistických koncentračních táborech. Ve škole bylo nařízeno zdravit tzv. árijským pozdravem, tj. žáci měli profesora při příchodu do třídy pozdravit vztyčením pravice, to byl tzv. velký árijský pozdrav, a profesor jim měl odpovědět pozvednutím pravé dlaně k rameni (malý árijský pozdrav), což se obvykle rovnalo pokynu třídě k usednutí.

Bylo nařízeno přísně dodržovat zatemnění a v suterénu musely být provedeny nezbytné stavební úpravy. Všechna sklepní okna byla obezděna cihlovými předprsněmi a na zdi byly namalovány velké bílé šipky s nápisem "Luftschutzraum" - protiletectký kryt. Při vyhlášení leteckých poplachů se vyučování přerušovalo a studenti byli za dozoru svých profesorů odváděni do sklepení, kde měla každá třída vyhrazené místo. Když se koncem války přiblížila linie fronty a letecké poplachy byly stále četnější, pravidelné vyučování bylo v polovině dubna 1945 ukončeno a studenti si jen jednou za týden či za čtrnáct dní chodili do školy pro úkoly.

Po květnové revoluci a po osvobození Československa v roce 1945 nemohlo být pravidelné vyučování hned zahájeno, protože školní budova byla využívána pro vojenské účely. Zčásti sloužila jako lazaret, zčásti v ní byli ubytováni francouzští i jiní zajatci. Vyučování bylo obnoveno až ve druhé polovině května, ale zato trvalo až do poloviny července 1945.

Doba okupace však přece v něčem znamenala pro gymnázium přínos. Protože české vysoké školy byly 17. listopadu 1939 zavřeny, univerzitní profesori a jiní vysokoškolští učitelé přešli na střední školy, pokud tam mohla být jejich specializace využita. Byli většinou velmi oblíbeni, protože dovedli pro svůj obor vzbudit hluboký zájem studentů, kteří se tak stali jejich nejmladšími posluchači.

Po skončení druhé světové války však už byly gymnáziu dopřány jen čtyři roky života. Zpočátku se rychle odstraňovaly nedostatky způsobené válkou a okupací. Přestalo se vyučovat němčině a místo ní nastoupila ruština, do té doby téměř neznámá. Gymnázium se začalo od tercie znovu dělit na dvě větve - základní směr s latinou a na technický směr bez

latiny. Rozšířil se počet hodin češtiny a zaplňovaly se mezery ve znalostech českých dějin a zeměpisu. Aby se odstranila podvýživa žactva zaviněná válečnými léty, studenti začali v prvním poválečném roce dostávat k přesnídávkce mléko a sušenky z dodávek organizace UNRRA. Z koncentračního tábora se vrátil ředitel ústavu dr. Šišma a znovu se ujal svého úřadu.

Na podzim 1946 oslavil ústav tři čtvrtě století svého trvání, ale své 75. narozeniny dlouho nepřežil. Po komunistickém puči v únoru 1948 byly možnosti jeho dalšího svobodného vývoje silně omezeny. Ředitel dr. Šišma byl jako "buržoazní intelektuál" znovu zbaven své funkce a vedení školy převzal samozvaný akční výbor řízený členy komunistické strany, do jejichž řad pohotově vstoupili někteří profesori i žáci ústavu. Zároveň byl z politických důvodů vyloučen první žák - pozdější "prezidentův vězeň", známý spisovatel a televizní komentátor Vladimír Škutina. Mnoho dobrých žáků dostalo takové kádrové posudky, že se na vysoké školy nedostali. Řada studentů řešila situaci emigrací.

Vynucený "ideový přerod" školy však nepostupoval tak rychle, jak to noví nositelé moci očekávali. Po marných pokusech změnit tento stav se dospělo k názoru, že ústav pro své zakořeněné demokratické tradice není požadované přeměny schopen, a proto byl v červenci 1949 spolu se šestnácti jinými pražskými středními školami zrušen. Jeho knihovna, sbírky, archiv a ostatní inventář byly odvezeny do gymnázií v Truhlářské a Slovenské ulici i jinam a žáci byli přeřazeni do středních škol podle svého bydliště. Budova připadla československé armádě a byla přidělena pro užívání Armádnímu uměleckému souboru Víta Nejedlého. Téměř osmdesátiletá existence slavné střední školy svobodného ducha tím byla definitivně ukončena.

REÁLNÉ GYMNÁZIUM A JEHO SLAVNÍ ŽÁCI

Ivan Otcovský, profesor školy

Genius loci. Duch místa, který tady, v této obyčejné novoměstské ulici beze stromů, prostoupil již tolik generací. Studenti a studentky asi vždycky budou v pozdějších dobách svého života vzpomínat na svá středoškolská léta, která jsou s budovou čp. II-179 v Křemencově ulici spojena, tak jako se vzpomíná na místa prvních dětských her, prvních prázdnin, prvních lásek. Až za deset let pojedete Myslíkovou ulicí od Spálené k nábřeží, tak jistě otočíte zrak aspoň na okamžik do té druhé ulice vpravo, až za třicet let nebo více půjdete se svou vnučkou k Národnímu divadlu, tak určitě zajdete také ke své bývalé škole vzpomenout si, kam jste kdysi každé ráno spěchali. Snad bude škola pořád ještě školou, neboť pro tento účel byla v letech 1893-94 postavena. Na chodníku před ní bude snad pořád stát zelená litinová pumpa jako technická pamětihodnost připomínající zdroje vody pro město na přelomu 19. a 20. století, i tenkrát už ovšem zdroj alternativní (škola měla od počátku svůj vlastní vodovod). Naproti budou charakteristické hodiny, ani ne tak přesně ukazující čas, jako spíše symbolizující turisticky atraktivní pivovar založený již 1499. V protější budově se však vůně sladu mísí s vůní karbidu z chemické laboratoře v prvním patře. Mnohé je pomíjivé a cesty budoucího vývoje jsou nevyzpytatelné. Porovnejme např. měsíční plat suplenta (středoškolský učitel bez státních zkoušek, bez tzv. definitivy) za první republiky 900 Kčs s cenou kopečku zmrzliny na rohu Křemencovy a Opatovické dnes 3 Kč. Stejně pomíjivá může být i existence pěti knihkupectví v bezprostředním okolí školy, která svádějí nabídkou odborné školní literatury včetně edice Taháky a která se ve strategickém centru města snadno mohou změnit v bankovní filiálky... Ale hejna holubů na báni Šítkovské vodárenské věže, rackové kolem Vltavy a labutě na její hladině, ti tam budou i za těch třicet let.

Rostoucí potřeba reálného technického středního vzdělání, při snaze o zachování vysokého vzdělávacího standartu gymnázií, vedla ve 2. pol. 19. stol. k zakládání reálných gymnázií. Po iniciativě zemské školní rady založil rakouský ministr kultu a vyučování J. Jireček v Praze v říjnu 1871 reálné gymnázium německé (v Mikulandské ulici) i české. C. k. české reálné a vyšší gymnázium zahájilo výuku 29. října 1871 v pronajatých místnostech v Eliščině (dnes Revoluční) třídě, o rok později bylo přeneseno do Spálené a pak i Palackého ul. a od roku 1894 do vlastní novostavby v Křemencově ul.

V první 2 ročnících byla výuka všech žáků společná, ve 3. a 4. třídě se rozdělili do oddělení gymnazijního s řečtinou a reálného s francouzštinou a krasopisem. Vyšší 4 ročníky byly pak klasickým gymnáziem. Vyučovalo se těmito předmětům: náboženství, latině, češtině, zeměpisu, aritmetice, přírodopisu, kreslení, krasopisu, od 2. ročníku také dějepisu, měřictví a rýsování, ve 3. a 4. ročníku se namísto přírodopisu vyučovalo fyzice. Ve vyšších gymnazijních třídách se vyučovalo náboženství, latině, řečtině, češtině, zeměpisu a dějepisu, matematice, přírodopisu (tj. fyzice a chemii), v 7. roč. přibyla filozofická propedeutika. Nepovinnými předměty byly němčina, francouzština, těsnopis, zpěv, tělocvik, kreslení. Maturovalo se ze 4 předmětů, 2 povinných a 2 volitelných.

Od školního roku 1911-12 došlo k významné změně výuky, škola byla postupně přebudována podle reformy ministra Marcheta z roku 1908 na osmileté reálné gymnázium typu A bez řečtiny.

Po roce 1918 z názvu školy zmizela zkratka "c.k.", byla zavedena žákovská samospráva a od roku 1922-23 byly uplatněny další podstatné změny osnov. Od 5. roč. bylo rozlišeno oddělení reálné gymnazijní a gymnazijní (plánované oddělení reálné otevřeno nebylo). Gymnazistům se vrátila řečtina, francouzština zůstala jen reálným gymnazistům. Zeměpis v 8. roč. už nebyl,

chemie byla 5. a 6. roč., fyzika v 7. a 8.roč. Deskriptivní geometrii od 6.roč. měli jen reální gymnazisté, filozofická propedeutika byla v 7. a 8.roč., nepovinný byl těsnopis, zpěv a další jazyky, podle kvalifikace v profesorském sboru. V Křemencově ul. se vyučovalo i ruštině a srbochorvatštině.

Roku 1930, při příležitosti prezidentových 80. narozenin, byl ústav pojmenován Masarykovo I. státní reálné gymnázium v Praze II. Téhož roku došlo opět k úpravám výuky. Snahou bylo snížit počet vyučovacích hodin. Latině se vyučovalo od 3. roč., francouzštině nebo angličtině od 5. roč., deskriptivní geometrii a konverzaci v cizím jazyku nebo dalšímu jazyku od 7.roč. Za okupace byla oklešťována výuka češtiny, českých dějin a zeměpisu. Žákovská knihovna byla uzavřena, profesorská podrobena revizi a cenzuře. Koncem války byli ve škole dislokováni vojáci wehrmachtu, v květnu 1945 byla obsazena českými vlastenci.

Jmenovanými (definitivními) řediteli školy od počátku její existence byli J. Valenta, M. Trapl, J. Šafránek, J. Hiller, K. Rón a F. Šišma. Celkový počet absolventů reálného gymnázia se blížil ke čtyřem tisícům, školu však v průběhu jejího trvání navštěvovalo ještě mnohem více studentů. V období do 1. světové války dosáhla škola dvou vrcholů v počtu studentů. Počátkem 80. let jich bylo na 600 a stejný počet ve školním roce 1914/15. Od roku 1916 počet žáků trvale přesahoval 600, s výjimkou poklesu v roce 1930. Od roku následujícího nastal prudký vzestup a v letech 1939 a 1940 měla škola přes 1000 žáků. Po osvobození počet žáků již nedosáhl předválečné úrovně a v roce 1949 bylo reálné gymnázium zrušeno.

Současná doba je dobou utváření moderního, objektivního a funkčního školství i vytváření školských koncepcí. Je i dobou společenských a platových posunů. Pohlédneme proto na finanční situaci středoškolského učitele ve 20. letech, před třičtvrtěstoletím. Profesorský plat se pohyboval od 15 do 40 tisíc Kč ročně a byl určován v 9 stupních po 3 letech podle odučených let. K platu dál patřil příspěvek na nájemné od 3 do 7 tis. Kč ročně podle charakteru obce (vyšší nájemné bylo v obcích větších, lázeňských nebo v administrativních centrech), dále eventuální přídatky na 1 dítě 1,8 tis., na více dětí 3 tis. Kč ročně. Ředitel střední školy měl nárok na služební byt 4+1 nebo příspěvek na nájemné 3 - 4 tis. Kč ročně podle výše činže, dále funkční služné 6 - 12 tis. ročně odstupňované podle počtu odpracovaných let a velikosti školy. Týdenní profesorský úvazek byl u filologických předmětů 15 - 17 hod., u reálných předmětů 18 - 20 hod. a u tělocviku a kreslení 20 - 24 hod. Studenti platili školné, pokud roční příjem jejich rodičů přesahoval 20 000 Kč. Do ročního příjmu rodičů 40 tis. činilo školné 100 Kč ročně, do 60 tis. 200 Kč, do 100 tis. 400 Kč a při ročním příjmu rodičů přes 200 000 Kč činilo roční školné jejich syna či dcery na reálném gymnáziu 1 200 Kč. Naopak různá zvýhodnění (nákup učebních pomůcek pro jednotlivé žáky, příspěvky na oděv, stravu, výlety a prázdninové pobyty) byla hrazena z dobročinných samosprávných fondů, darů mecenášů a eventuálních výdělečných akcí.

Lavicemi reálného gymnázia v Křemencově ul. prošlo mnoho později známých osobností z nejrůznějších oblastí lidské činnosti. Dokladem dobrého jména ústavu je i to, že řada absolventů sem posílala studovat své děti, po jménech otců ve výročních zprávách nacházíme i jména jejich synů (gymnázium bylo výlučně chlapecké).

Od maturitního ročníku 1901 se v seznamech žáků objevují jména těch, kteří padli v 1. světové válce, jména legionářů, účastníků prvního domácího odboje a již od maturitního ročníku 1903 jména těch, kteří zahynuli v německých koncentračních táborech a ve druhém odboji doma i v zahraničních vojenských jednotkách.

Pamětní deska s 90 jmény obětí okupace z řad studentů školy byla po válce umístěna na čestném místě na hlavním schodišti. Dnes je tam nová, na níž bylo podle přesnější evidence doplněno dalších 30 jmen. Na desce jsou i jména J. Klímy, B. Kouly a V. Šafránka, kteří byli zastřeleni v ruzyňských kasárnách již 17. listopadu 1939 mezi prvními 12 oběti 2. odboje v

souvislosti se studentským protestem 28. října, následujícím pohřbem J. Opletala i souběžným uzavřením českých vysokých škol. Plných 6 let byl vězněn v koncentračním táboře ředitel školy F. Šišma. Oběťmi okupace byli židé, činovníci Sokola, vojáci z povolání, členové ilegálních organizací, účastníci bojů v květnovém povstání 1945.

Ve zdejších zdech trávili své středoškolské roky četní pozdější vysokoškolští profesori. Byli to věhlasní lékaři J. Heyrovský, J. Trapl, R. Eiselt, K. Wachsmann, K. Greif, K. Henner, V. Vondráček (sám na to obšírně vzpomíná ve svých publikovaných pamětech Lékař vzpomíná, díl 1895 - 1920, Praha 1978), J. Wolf, J. Kurz, J. Vitek, F. Karásek, V. Haškovec, právníci A. Wenig-Malovský, F. Čáda, C. Horáček, Z. Peška, J. Klíma, profesori Vysokého učení technického v Praze a v Brně J. Stránský, J. Šámal, V. Konn, S. Trapl. Zkoušky dospělosti zde dosáhli profesori filozofické fakulty UK v Praze K. Vorovka, J. Daneš, R. Růžička, A. Brožek, V. Novák, B. Hála, slavisté M. Weingart a J. Dolanský-Heidenreich, pedagog V. Příhoda, estetik O. Zich, historik umění J. Kotalík, editor historických pramenů Z. Kristen, profesor Masarykovy univerzity v Brně A. Beer a Komenského univerzity v Bratislavě J. Baudiš. Studovali zde univerzitní učitelé přírodních věd R. Kettner a V. Dolejšek, profesori univerzit v Mohuči a v Yale A. a R. Wellekovi i profesori pražské konzervatoře hudby E. Fuchs a P. Sádlo.

Do školních lavic zde usedalo mnoho později významných národohospodářů a finančníků, např. ředitelé bank a fondů F. Sedláček (banka Slávie), Z. Vodvářka (Pražská úvěrní banka), S. Svoboda a R. Pulkrábek (Pražská spořitelna), Z. Ross (Národní banka československá), M. Bláha (Masarykův fond železničních zaměstnanců), M. Bukvar (Všeobecný penzijní ústav v Brně), Z. Taussig (UNRRA v Londýně), F. Kneidl (pojišťovna Koruna), V. Petschek (rodinná banka v New Yorku), J. Kamenický a A. M. Raim (Zemská banka), právě tak ředitelé a kapitáni průmyslu a obchodu, např. G. Dříza a J. Raupach (ředitelé Spolku pro chemickou a hutní výrobu v Ústí n. Labem), K. Schiffner (přednosta keramických závodů), F. Žižka (Pražské vzorkové veletrhy), L. Storch (Českomoravská Kolben - Daněk), V. Šifalda (Vítkovické železářny), J. Fischer (Středočeské cihelny v Libčicích n. Vlt.), P. Klíma (Elektrické podniky hl. m. Prahy).

Mnoho žáků školy se uplatnilo v politickém životě. V letech 1904 - 06 reálné gymnázium navštěvoval budoucí ministr zahraničí J. Masaryk, chodili sem ministr železnic J. Kamenický, sekční šéf Kanceláře prezidenta republiky K. Strnad, ministr zahraničí 2. republiky F. Chvalkovský, ministr sociální péče V. Klumpar, pravicový politik 30. let a významný příslušník 2. odboje popravený nacisty, syn ministra A. Rašína L. Rašín, náměstek primátora Prahy V. Šolc, generální tajemník Demokratické strany a syn M. Hodži F. Hodža.

Několik absolventů školy se stalo diplomaty: A. Maixner (vyslanec ve Vatikánu), J. Němeček (konzul v Clevelandu), J. Hubený - Bělský (honorární konzul Monaka v Praze). A mnoho se jich stalo redaktory významných listů: J. K. Strakatý (Národní listy), F. Dvořák (Práce), J. Janda (Národní politika), J. Vaněk, J. Dvořák a J. Trojan (Právo lidu), I. Herben a J. Otmar (Svobodné slovo), A. Roček (Svobodné Československo), J. Chalupecký, V. Coufal, W. Feldstein (Tvorba), J. Šalda (ředitel a. s. Melantrich), V. Šmejkal (tiskový šéfredaktor Ministerstva národní obrany), V. Jisl (Mladá fronta), G. Trapl.

Do této školy chodili i pozdější čelné osobnosti státních, kulturních, sportovních a společenských institucí, jako generálové Československé armády A. Eisenberger a D. Čapek, předseda Československého rozhlasu L. Šourek, divadelní ředitelé V. Novák a J. Snížek, tajemník Syndikátu československých spisovatelů M. Popel, inspektor Zemské školní rady J. Zima, šachový mistr působící v USA K. Skalička, předseda Československého fotbalového svazu B. Tesař, náčelník Junáka A. B. Svojsík i generální tajemník Svazu československé mládeže, výše uvedený redaktor V. Jisl, starosta města Kolína nad Rýnem Kubovský a řada

dalších.

Avšak reálné gymnázium v Křemencově ul. se nejhluběji zapsalo do veřejného povědomí i do dějin svým kulturním odkazem. V jeho zdech přišel na svět Devětsil a vyrůstali zde vůdčí géniové Osvobozeného divadla. V kulturní tradici bylo na co navázat. V 80. letech minulého stol., tedy ještě ve Spálené ul., ve škole studovali malíř A. Slavíček, tvůrce českého impressionismu, a J.B. Foerster, jeden z nejznámějších českých hudebních skladatelů, komponista především sborových zpěvů. Škola měla jen málo ročníků, z nichž nevzešel žádný umělec. Byli to především spisovatelé, kritici, divadelníci, kulturní publicisté a organizátoři kulturního dění, kteří v letech svých studií získávali první inspirace a první zkušenosti, navazovali první umělecké kontakty a nacházeli své vzory. Beletrii, divadlo a kritiku tvořili K. Hloucha, J. Soukup, J. Muldner, A. Zeman (legionářský autor), V. Vančura (studoval zde několik let), K. Teige, A. Hoffmeister, J. Wachsmann (Voskovec) a J. Werich, J. Vodák, J. Trager, J. Weil, E. Konrád, O. Šafránek, J. Z. Novák, V. Veverka, P. Pujman, A. Kusák, V. Škutina. V Křemencově ul. studovali pozdější nakladatelé R. Škeřík a F. Laichter (vpravdě mecenáši české knihy, jimž jejich nakladatelství nemohla být obživou) i V. Kotrba (literatura pro děti a mládež).

Tady se v mladých představách budoucích architektů K. Roškota a K. Honzíka rodily stavby slavného období meziválečné československé avantgardní architektury konstruktivismu a funkcionalismu. (K. Roškot: hrobka českých králů ve Svatovítské katedrále, projekty pro záměstí, K. Honzík - spolu s J. Havlíčkem - budova Všeobecné penzijní pojišťovny, první mrakodrap v Praze, dnes Českomoravská komora odborových svazů na Žižkově.)

Zde studovali malíři, grafici a výtvarníci meziválečné postrealistické generace inspirované modernou přelomu století a sociální tematikou J. Konůpek, L. Šimák, J. Šimon, M. Stretti, J. Novák, A. Wachsmann, K. Myslbek, P. Tučný, M. Lamač, K. Kolínský. Malou galerii jejich děl otiskl sborník vydaný v roce 1948, který byl věnován 75. výročí založení školy v roce 1946. Své středoškolské vzdělání zde získali také herci L. Boháč, M. Nedbal (oba se sem ostatně jistě pro inspiraci vraceli, když hráli profesory v proslulých a nadgeneračních filmech ze studentského prostředí od J. Žáka v režii M. Friče), V. Hlavatý, Z. Buchvaldek, hudebníci, interpreti a pořadatelé Z. Knittl, J. Vokurka (Joran), Z. Folprecht, J. Ouředník, R. Vašata, V. Kalabis, I. Paukert, Š. Koníček, M. Friedl, J. Pixa.

Mnoho literatury odborné, memoárové i beletrie bylo a je stále věnováno Osvobozenému divadlu, především jeho odkazu a inspirační síle. J. Honzl pro ně získal oba hlavní protagonisty - rovněž studenty školy - J. Voskovce a J. Wericha.

Avantgardní tvůrčí skupina Devětsil, založená v roce 1920, je neméně slavnou kapitolou českých kulturních dějin. Její genezi v souvislosti se školou nejvýstižněji podává K. Teige ve sborníku k 75. výročí reálného gymnázia (který již byl výše zmíněn) v příspěvku "Na Křemencárně, čili příspěvek k embryologii jedné generace". Líčí iniciativu primy C ve školním roce 1911/12, třídy, která v roce 1919 byla prvním poválečným maturitním ročníkem a která kolem sebe soustředila starší i mladší spolužáky. Připojila se avantgardní skupina mladých obdivovatelů moderního evropského umění a začínajících tvůrců za žižkovského gymnázia, další centrum měl Devětsil v Brně. Ve 20. letech byl Devětsil určujícím avantgardním uměleckým proudem s rozsáhlou publicitou (výčet periodik i almanachů podává Teige). Představovali jej především V. Vančura, K. Teige, A. Černík, V. Nezval, J. Seifert, F. Halas, J. Wolker, B. Václavek, A. M. Píša, J. Voskovec, J. Honzl, O. Mrkvička, K. Schulz. Otevíral cesty k současné světové kultuře, dal vzniknout českému poetismu a surrealismu...

Ještě v závěru své existence, již v ohrožení komunistickým režimem, zažilo gymnázium zajímavou epizodu. V dubnu roku 1949 v jeho lavicích poprvé usedly dívky. Bylo to několik

studentek ze zrušeného Řeholního gymnázia v Ostrovní ulici. I mezi nimi byly osobnosti. Vzpomeňme jen nejslavnější z nich, Jiřinu Bohdalovou.

Je tedy dnes, sto let poté, kdy práh této školy poprvé překročili učitelé a studenti, vůbec možné vystupovat po jejím schodišti, procházet jejími chodbami, otevírat dveře jejích učeben a dívat se z jejích oken, je to vůbec možné bez nejhlubší úcty a piety?

KŘEMENCÁRNA

Vladimír Škutina

Motto:

Je-li ve mně vůbec něco dobrého

a uživatkovatelného, vděčím za to především své Křemencárně.

Řekli: "Napiš to!"

"Proč já? Proč zrovinka já?", zeptal jsem se.

"Protože stejně jsi za celý život nic jiného pořádného nenapsal, než to o té Křemencárně", pravili bezostyšně.

Josef Škvorecký píše o Danny Smiřickém v jeho Náchodě. Arnošt Lustig se celý život vrací do koncentráku. Tak já tedy zůstanu věrný své Křemencárně.

"Ale co mám, proboha, napsat?", zeptal jsem se spíš ze zoufalství než z lenosti, poněvadž všechno už bylo řečeno v "Máš na hlavě zahrádku". Moji rozkošní spolužáci řekli:

"Napiš to ostatní - to, co v Zahrádce není!". Prikázali a znělo to tak výhrůžně nebo spíš káravě, jako by v Zahrádce nebylo skoro nic.

Původně jsem se kojil nadějí, že něco napíše Josef Kubovský, něco Jirka Mrha, něco Vláďa Rous, něco Jan Marek a taky něco Evžen Strouhal, když už v primě a sekundě vydával třídní časopis. Anebo proč se neopráší zápis, který do kroniky vepsal Jirka Berdych, jak jsme kolektivně v pubertálním věku na Vatře osahávali Jiřinku Bohdalovou, i když byla v tom roce ještě pod zákonem?

"Napsat to musíš ty, protože nikdo jiný už si nic nepamatuje", rozhodli, dovolávající se své prudce postupující sklerózy. Načež se rozptýlili po svých dědečkovských povinnostech. Mně v tom nechali.

Rád bych se byl býval ještě zeptal, čím mám začít, ale už nebylo koho. A stejně si nikdo nic nepamatoval. Což má tu výhodu, že když si budu kor moc vymýšlet, na hruškách mě nenachytají. Na nastupujícím stáří jsou nejhorší tři věci: paměť...a ty druhé dvě jsem zapomněl. Na druhé straně to s námi není tak špatné jako s Jiřím Sovákem, který vypráví, že se ráno probudí, jde se vyčůrat a najednou zírá: mouka, rýže, sůl... "Človče, to jsi ve špajzu!"

A ještě daleko máme do stavu onoho stařečka, který vešel do nevěstince a bordelmamá se na něho obořila: "Dědku, vy už to přece máte dávno za sebou...!" "Jo? A co jsem teda dlužný?"...

Pane řediteli Šišmo, pane doktore Leháre, zastupující správče ústavu, přimluvte se za mne tam nahoře v křemencárenském nebi, abych měl jednou, byv tasen k poslednímu vyvolání, protekci...!

JAK SE VYBÍRÁ TYPICKÝ KŘEMENCÁRNÍK

čili proč zrovna maturanti z roku 1950, když tam už vůbec nematurovali ?

V dobách, kdy sociologie ještě nebyla prohlášena za pavědu, vznesl jeden student na pana profesora Zelinku, zvaného Zeus, dotaz, jakže by se světu představil "typický Čech". Zeuse otázka pobavila natolik, že si prohrábl pěstěný šedivý vous, zanechal výkladu o řecké mytologii a pronesl líbeznou a moudrou přednášku o dvou metodách:

Prvá metoda (dnes používaná třeba při průzkumu veřejného mínění před volbami nebo stran úrovně televizního programu): vybere se sto, tisíc, deset tisíc lidí z různých vrstev, různého věku, povolání a bydliště a jejich odpovědi se sečtou a vydělí.

Druhá metoda (a ta byla použita v případě našeho almanachu): najde se jedinec, z něhož se vytvoří typ. Třeba Švejk. Nebo pohádkový Honza. Pak už se to omílá donekonečna, až si celý svět myslí, že všichni Češi jsou Švejci nebo Honzové.

Dva momenty vedly autory almanachu, že jako mluvčí Křemencárníků-gymnazistů (tedy ročníků do roku 1949) byla vybrána právě třída, která sice Křemencárnu nesměla dokončit, ale prožila v ní údobí od nacistické heydrichiády (1942) až do trpkého únorového puče 1948 a do zavření Masarykova státního reálného gymnasia. Ve dnech, kdy se rozhodlo, že se demokracie rozpráší, zavře, zlikviduje (jaro 1969), hřímal tehdejší nejmocnější muž komunistické nomenklatury Dr.R(odné) S(trany) Vasil Bilak z tribuny sjezdu ÚV KSČ: "Všemi prostředky - podtrhují - všemi prostředky musíme vyhladit z našeho socialistického společenství švejkiády a škutiniády ! " A co to bylo (nebo pořád je)"škutiniáda"? To je duch Křemencárny, intelektuálská legrace, boj proti tupé blbosti, a především volnost myšlení a rozhodování - což jsou všechno vlastnosti totalitě nepřátelské. Druhým momentem - a ten také patří k metodám sociologie - byla cesta nejmenšího odporu. Almanach spěchá. Doličná třída spolu udržuje přes padesát let a přes všechna úskalí stále nejužší kontakt. Scházeli se , scházejí pravidelně v tu- i tamzemsku , jezdí spolu na dovolené, hrají společně tenis, basket, pořádají zabíjačky, mejdany a ... zkrátka: z maturitního ročníku 1950 uděláme typ. A je to. "Klucí (páni penzisti) tady to máte a ostuda padne na vaší hlavu. Howgh ! Amen ! A furt se jde ..."

Začal jsem pokládat oblázek k oblázků, kamínek za kamínkem do mozaiky o osudu budovy, zvané Křemencárna, ještě když v ní sídlilo Masarykovo státní reálné gymnasium. Nakonec přece jen se v mých rozkošných spolužácích hnulo krapínek svědomíčko, takže jsem v tom nakonec nezůstal sám. Pár jich napsalo svůj díl a já už mohu jen glosovat nebo doplňovat. Zaplat' vám to Pánbůh a ať vám to vynahradí na dětech. A na vnucích !

Z TEMNA DO TEMNA

Stojím před pamětní deskou spolužáků, studentů Masarykova státního reálného gymnasia v Křemencově ulici, kteří padli, byli umučeni, položili život za svobodu Československa za druhé světové války. Je jich 119.

Desku jsme odhalovali při 75.výročí MRG v roce 1946. Pak ji komunisté krumpáči odstranili a dnes je péčí ředitelství chemické průmyslovky opět na svém místě.

Kolik z těch statečných lidí jsem jako kluk znal... Dělali jsme přijímací zkoušky na Křemencárnu těsně před heydrichiádou. První tři třídy - primu, sekundu a tercii jsme absolvovali za dost pitoreskních a dramatických podmínek. Dneska už vzpomínáme jen na ty zlomky srandy z oněch let.

Pak následovalo krátké opojení svobodou. Pro nás však zřejmě nejdůležitější pro zbytek života. V naší třídě jsme měli jen jednoho komunistu. Jenže tenkrát nám to bylo fuk.

Dovede si vůbec dnes někdo představit onu míru demokracie a svobody, když zástupce třídy se mohl zúčastnit profesorských porad o známkách ve sborovně? Ví vůbec někdo z dnešních studentů, co to je za projev svobody, když jsme mohli (po polemice dr.Drábka s komunistickým ministrem Kopeckým) zrušit výuku ruštiny?

Byla to nádherná doba. Využili jsme stipendií v zahraničí (Tonda Horných třeba odjel ve

stopách Jiřího Voskovce na stipendium do francouzského Dijonu a já měl zajištěno po maturitě studium na Oxfordu - k němuž samozřejmě už nedošlo).

Za války nás učili univerzitní profesori, kteří po zavření vysokých škol přešli na gymnázia. Po válce se do čela ústavu vrátil z koncentráku pan ředitel Šišma - jehož hned zas po únorovém puči vyhodili!

V roce 1947 vznikl sloučením Svazu vysokoškolského studentstva a Svazu středoškolského studentstva přípravný výbor Svazu čs. studentstva, v jehož předsednictvu jsem měl tu čest zasedat vedle Emila Ranzdorfa, Felixe Uhla a dalších pro mne velkých osobností studentského hnutí. (Jiří Pelikán tam tehdy nechodil. Byl už intenzivně zaměstnán přípravami únorového puče, čehož pak trpce litoval a celou svou činností za uplynulých 30 let své tehdejší chyby a přehmaty napravoval.)

A pak už přišel rok 1948.

Budiž mi dovoleno ocitovat závěrečnou kapitolu z knížky "Máš na hlavě zahrádku, řekli moji rozkošní spolužáci".

KOMEDIE SKONČILA

Na Matěje to nevypadalo, i když podle kalendáře touhle dobou obvykle Matějská pouť v Praze začínávala. Tohoroční lidová veselice měla víc jízd hrůzy a ruských kol, i když nepostrádala ani houpaček, kolotočů, lízátek a hlavně střelnic. A fackovacích panáků. Jenže nám to nějak všechno ještě nedocházelo. A když nám to pak začalo docházet, bylo už po dopadu.

Bylo nám sedmnáct, připadali jsme si děsně dospělí a vůbec ne moudří. Zato odvázaní, že můžeme být absolutně nezodpovědní. Kdybychom chtěli. Ale my nechtěli. Akorát že jsme byli spokojeni pocitem svobody. To jsme byli. A tak se taky stalo, že jsme ty historické události drobátko podcenili.

Motýlka jsem měl nakřivo (do smrti smrt'oucí se ho nenaučím vázat) a smokink po otci mi byl v rukávech fest a v ramenou pro podnájemníka. Táhli jsme do tanečních jako by se nechumelilo, což byl děsný omyl, protože se naopak chumelilo. Pepík Kubovský měl původně lakýrky, ale asi se klouzal víc než »pardon já nerad«. V průchodu Lucerny mu Dacan radil, aby k madame Červinkové vkročil radši bos. To, co měl na nohou, vypadalo jako propocené polokedsky.

"Nebudu přece takovej dacan jako ty, abych se přezouval!"

Vyslovil »dacan« s malým »d«, takže to nebyla přezdívká, nýbrž nadávka, ale Dacan byl svatý muž a spolkl to. Na nohou měl všednovšední křusky a černé polobotky měl v pytlíku na cvičky.

Vyváželi jsme se paterem nosterem nahoru do druhého poschodí po dvou v kabince, protože pan Liling, vrátný v paláci Lucerna, byl na nás jako pes a pokaždé vyhrožoval, že výtah zastaví, jakmile shledá jakoukoli nepřístojnost. Jízda ve třech byla nepřístojnost. Jízda ve dvou byla zase nuda, protože ve dvou není žádná sranda, a do tanečních se -jak známo- nechodí za výukou tance, ale jen a jen pro tu srandu. Taky ani jeden z nás se dodnes nenaučil vířit valčík na krásném modrém Dunaji a polku ovládáme stěží do čtverce. Proto jsme na každou hodinu přicházivali perfektně připraveni.

Jednou jsme dokonce v prodejně domácího zvířectva, kanárů a akvarijských rybiček v třídě Politických vězňů vykoupili všechny bílé myšky, které měli na skladě. Každý z nás svou bílou myšku uschoval do smokinku a na dané znamení -bylo domluveno, že při mazurce- ji

vypustí na taneční parket nebo na šaty své tanečnice. Byla to prodloužená, takže holky měly dlouhé šaty, a myšky, snažíce se vklouznout do úkrytu pod vlečky, nám připadaly náramně komické. Za to nemůžeme, že to pak dopadlo jinak. Někteřímu z nás myška vyklouzla ze svého úkrytu předčasně. Při korsování. A šups! -rovnou pod nohy gardedámám.

"Ježíšikriste-myš!",zaječela napadená gardedáma, jako by Ježíš Kristus byl kompetentní k chytání uprchlých myší. Pan Jirovský, taneční mistr, který kursy madame Červinkové řídil, kouřil na chodbě. Asistent, který na podiu přehlížel, aby se korsovalo procházkovým krokem a neklouzalo se, nádherným start'ákem jako vzducholod' zajel pod nohy gardedámám a než zpitomělá bílá myška stačila zareagovat, volal asistent zpoza nohou -dámských i od židlí:

"Mám ji!" Nevšiml si, že v té chvíli kus od něho ponořil hlavu pod židle a nohy gardedám Pepík Kubovský, který zatím vytáhl svou myšku z úkrytu v náprsní tašce a teď ji třímál a rovněž volal:"Tu je!" čímž zmátl Políra, jenž se právě chystal dát povel k všeobecnému vyrojení bílých myší. Navíc Šůša s Jirkou Mrhou, Jirkou Berdychem a snad ještě s pěti dalšími trávil přestávku na pánském záchodku pokuřováním vzácných cigaret, takže celá akce ztroskotala na nejednotném postupu. Šest nebo sedm bílých myšek sice vyjeveně klouzalo po navoskované podlaze Mramorového sálu paláce Lucerna, ale bez mimořádného efektu. Plánované delirium tremens pana Jirovského a hysterický záchvat madame Červinkové se nedostavil. K tomu všemu ještě Vlado Kodýtek svůj exemplář bílé myšky nemohl najít a prošacovával se tak nešikovně, že upoutal pozornost a nám pak dalo strašně moc práce, než jsme ze sebe odvrhli nefalešné obvinění.

"Pánům z Masarykova prvního státního reálného gymnázia v Křemencově ulici si nejdvořileji dovoluji oznámit," začal sice nakvašeně, ale obřadně a s P.T. čili s plným titulem Mr. Jirovský, "že kromě Hojerovy atletické gymnastiky ovládám i základy jiu-jitsu a ve volné chvíli nepohrdnu ani rohovnickým utkáním."

Tím nás definitivně potřel a my si připadali jako Ferdyš Pištora, když ho Armáda spásy obrátila na spořádaný život. Na cestě z tanečních do Modranské vinárny v průchodu mezi Křemencovou a Černou ulicí, kde jsme vždycky po tanečních zakotvili, abychom se utvrdili v dospělosti, nám i tak nevydařená akce připadala jako taškařice, ale měl asi pravdu Šůša Drábek:"Pánové, kterému volovi ta zvířena vzala draka? To je zodpovědnost na hovno!"

Trochu tu kritiku přehnal. Jako vždycky. Škoda, že už nekomentoval přípravu a zodpovědnost na onu taneční hodinu tehdy, kdy sněžilo a měla začít Matějská pouť. Anebo to komentoval, ale někde jinde.

Vyjeli jsme pater nosterem nahoru, odložili v šatně a šli jako vždy na pánský záchod, ačkoli jsme neměli ani malou ani velkou potřebu a kouřit se mohlo na chodbě. To už byl takový zvyk z gymplu.

Jako by něco viselo ve vzduchu. Nějaká předčasná bouřka nebo zemětřesení. Anebo že by to byla předtucha? Něco to bylo. Jáša Drábek ani nedokouřil a ještě dřív než taneční mistr pan Jirovský prošel pisoárem, aby se tam snad někdo neulejval před povinností vířit a korsovat, vyhoupal se na chodbu a do sálu. Vyhoupal. Ne, že by se kymácel nebo kolébal. On se někdy při pomalé chůzi houpal,jako se houpe lustr, když na vetchem stropě nahoře někdo dupe. Když se houpal a nechutnalo mu kouřit, bylo to neklamné znamení, že s ním něco není v pořádku. Bylo to s ním toho dne dokonce tak zlé, že ještě dávno nebyl vydán příkaz vyzvat dámy ke korzování a on už se ukláněl před svou favoritkou Dášou, Které jsme z neznámého důvodu říkali »Prádelna«, nabídl jí své rámě a zavěšen podle předpisu, volným krokem se procházel dokola, moc nenamluvil, tedy skoro vůbec nemluvil, a zas se tak při chůzi houpal, jako když se rozhoupá lustr a vy ho zastavíte a on se zas houpá na druhou stranu, poněvadž strop se nepřestává trást.

"Pánové, leze na něj jaro," prohlásil Pepa, leč neměl pravdu. Sněžilo. A vůbec to nevypadalo na Matěje.

Dívka Dáša, které jsme z neznámého důvodu říkaly »Prádelna«, se usmívala takovým svým rozpačitým úsměvem, v němž se mísily obavy s očekáváním, a chápala mnohem méně než my, takže nechápala nic. Usmívaly se tak i ostatní dívky, a dokonce i pár rozkošných spolužáků, čímž to vypadalo, že by mělo být všechno v naprostém pořádku.

Už ani nevím, jaký taneček byl předmětem výuky tu hodinu. Pamatuji si jen Jášu, jak korzoval tím svým houpavým pohybem, který nevěstil nic nadějného, a pak už se pamatuji jen velice zlomkovitě, že jsme vyšli ven z Lucerny a z nějakého mně dosud nevysvětlitelného důvodu se netáhlo do Modranské vinárny, zvané Modrárna.

Kam jsme šli, je částečně záhadou a jsou o tom dvě verze, o jejichž pravosti se dodnes vedou spory, jako by to byly Rukopisy Královedvorské, za něž Polír dostal sardel, protože je vydával za Královéhradecké.

Moje zajisté zvolna stárnoucí paměť mi jasně vybavuje pohled na pohupujícího se Jášu, zavěšeného předpisově do dívky Dášy, které jsme z neznámého důvodu říkali »Prádelna«. V tomto bodu má asi pravdu on, že dívka Dáša, které jsme z neznámého důvodu říkali »Prádelna«, byla zrovna se školou na horách a měla se teprve onen večer vracet. Zapsal to tak i do svých memoárů, haškovsky nazvaných »V šest večer po válce v Modrárně«. Spor se však vede o místo rozchodu. Jáša tvrdí, že jsme doprovodili Vlado Kodýtku před dům v Opatovické ulici a pak jsme spolu klábosili, zatím co já trvám na východu z průchodu mezi Spálenou a Opatovickou naproti Lazarské, neboť on tehdy vyhlížel z tramvaje, jestli se dívka Dáša, již hořce miloval, nevrací z hor. Fakt, že druhého dne s celou rodinou vstoupil do míst, kde se Český les už jmenuje Böhmerwald, je neměnný. Ale říkáme si, že je to krásné, mít takové starosti, jako jestli jsme se rozloučili v Opatovické a nebo na druhém konci onoho průchodu, jemuž Jáša amerikánsky říká tunel, ve Spálené ulici.

Nechť nám slouží nervy a paměť a podobné starosti nám zůstanou ještě dlouho - třeba dalších třicet let... .

To, co následovalo, jeví se mi nyní jako Velký Chaos. Mám v paměti obrovitý vír událostí, surovosti, hysterie, zbabělosti a naproti tomu zas zbytečného haurovství, úsek několika dní mi připadá jako celá epocha a naproti tomu všechno, co se tehdy před třiceti lety událo, se mi chvílemi zdá, jako by to bylo nedávno. Jako bych ještě před pár měsíci stál s klukama na rohu Spálené a Lazarské, venku posněhávalo a mně nechtělo jít do hlavy, že Šůša zítra nepřijde k Walter Galatovi na angličtinu. Netušil jsem a taky jsem tušit nemohl, že přibližně ve stejnou dobu, kdy Šůša bude vstupovat po cestičkách do míst, kde se Český les už jmenuje Böhmerwald, bude i Mr. Walter se svou rodinou na lodi mezi Calais a Doverem.

Je to jako v té říkánce, která byla napsána v Křemencárně na dveřích záchodku v prvním poschodí naproti fyzikárně:

*Život běží jako jelen,
jenž byl do prdele střelen.
Sotva zbavíš dívku věnce,
už se hlásí impotence.*

Vím, že jsme byli s Křemencárnou hrát v Bratislavě basket. Ale nevím, jestli to bylo před Matějskou poutí anebo po ní... byla-li toho roku vůbec nějaká Matějská pout'. Vím, že pořád zasedal Svaz studentstva a že někteří delegáti pořád odcházeli a pak zas přicházeli a mezitím odešli jiní a už nepřišli a místo nich přišli zas úplně jiní, a ti tvrdili, že oni jsou teď jedině pravými zástupci studentstva, a do toho přišli ještě jiní, kteří křičeli, že se všemi inteligenty

zatočí a buď s nimi na šibenici, anebo do koncentráku. A taky se chodilo na Hrad a do toho se míchali ozbrojení samozvanci. Vím, že se pár dní nechodilo do školy a pak se tam zas chodilo, i když vyučování nebylo.

Velice detailně si pamatuji, jak Malej Vencsa s jedním křiklounem jmenoval sám sebe Napoleonem a ředitelem školy a presidentem jakéhosi Reakčního výboru či jak si ti dva říkali, vtrhl do ředitelny, prohlásil, že si lid nepřeje, aby doktor Šišma byl ředitelem gymnázia, a když se ho ředitel Šišma zeptal, kdo je to lid, stoupl si Malej Vencsa na špičky, ukázal na sebe a toho křiklouna a zasyčel: "Lid jssme my!"

Pamatuj si ty dva jezdce apokalypsy tak živě, že ještě teď chvílemi cítím, jak tomu křiklounovi zapáchalo z úst. Byl jsem tou dobou předsedou samosprávy a vyřizoval jsem s panem ředitelem možnost umístění sochy T.G.Masaryka ve vchodu nebo přízemí budovy ústavu. Bylo navrženo, že ve výroční den narození TGM bude školní kino a před promítání filmu "Věrní zůstaneme" oznámím studentům výsledek jednání se sochařem a architektem.

"A s tebou vyrazím dveře taky hned," řval křikloun, když jsem se zeptal, jestli dva není málo na lid. Což pár dní nato učinil. Jenže do té doby se toho ještě moc a moc událo a Malej Vencsa neustále prolétával budovou gymnasia, jako by se bál, aby ho někdo roznožmo či jinak nepřeskočil. Všude nechával otevřené dveře. Snad aby slyšel, co se kde šušká a taky z obavy, aby zavřenými dveřmi neproletěl. Inu - Malej Vencsa Proletář.

Poněvadž byli s křiklounem jen dva- zatím ideologie vlezdoprdelismu nepronikla hlouběji do mas -nebyli by všechno zvládli. Tím se stalo, že nakonec školní filmové představení 6.března nebylo zrušeno a dodnes mi zůstalo záhadou, že připustili, abych před promítáním filmu sdělil informace o postavení sochy. Akorát trvali na přísné cenzuře. Nikdy jsem si nic nepsal dopředu. Tentokrát rozhodli, že musím mít každé slovo napsané na papíře, Malej Vencsa to zcensuruje a řeknu-li jediné slovo navíc, vyrazí mě ze školy.

Napsal jsem si projev k osmdesátému výročí narození prezidenta T.G.Masaryka a předložil jej k cenzuře. Malej Vencsa vytáhl červenou tužku a přeškrtnal všechno s výjimkou krátké informativní pasáže o technických otázkách, spojených s plánem na postavení sochy a krátkého úvodu.

Na rohu Křemencovy ulice a ulice V Jirchářích býval starý pražský biograf Alma. Býval taky majetkem gymnázia a z výtěžku kina se hradila stipendia nemajetným žákům, přispívalo se na školní výlety a na sport. Do tohoto biografu směřovaly naše kroky onoho 6. března.

Promítač a správce kina, pan Spurný, zhasl světla, rozsvítil reflektor na stupínek před plátno a dvakrát gongnul. Měl jsem tentýž smokink po tatínkovi, v němž jsem se zdárně vyhýbal taneční výuce u madame Červinkové, a v ruce papíry s proslovem, proškrtaným Malým Vencsou Proletářem.

Přečetl jsem zcenzurovaný text o přípravách na postavení sochy prezidenta Masaryka v budově Masarykova prvního reálného gymnasia v Křemencově ulici. A pak jsem obrátil list a řekl: "Zcenzurováno, " obrátil další - "zcenzurováno" a třetí. "Zcenzurováno." A chtěl jsem dočíst krátký závěr. Jenže nedočel.

Jako splašený tchoř se řítíl po schůdkách nahoru k plátnu Malej Vencsa Proletář, prolétl oponou a popadl mě za klopy smokinku, zřejmě ve snaze svrhnout mě ze stupínku mezi lavice a žáky. Jenže byl mrňavý a neměl tu náležitou sílu. A taky už se nahoru po schůdkách řítíli moji rozkošní spolužáci, aby mě bránili. V nastalé tlačenici kdosi nakopl Malého Vencsu do hýždí, kterýžto pikantní detail podtrhlo výrazné světlo reflektorů, takže několik dezinformovaných žáků nižších ročníků začalo tleskat a volat "góóól".

"To sssi odssserete!", syčel Malej Vencsa přímo do ampliónu a tím vyloudil v sále kina

pazvuk s ozvěnou. "...ssserete-rete-te", doznívalo v lavicích.

Pro osobní věci ze školních škamen už mi nebylo dovoleno si dojít osobně. Byl jsem pouze písemně vyzván, abych se dostavil do ředitelny, kde mi přítomní zástupci akčního výboru ministerstva školství oznámili, že jsem z dalšího studia na gymnáziu vyloučen a že mi je nadále zakázán vstup do budovy ústavu.

Prošel jsem kolem otevřených dveří sborovny. Páni profesori tam seděli kolem velkého stolu jako by byla konference. Seděli s hlavami svěšenými a mne nenapadlo vůbec nic veselého. Sbohem nebo nashledanou?

"Dobrý den, " řekl jsem ve dveřích a pak už jsem nestačil říct ani "Děkuji", i když jsem to chtěl. Zadrhlo se mi hrdlo, trochu se mi orosil zrak a musel jsem přidat do kroku, aby nebylo tolik vidět, že se mi třese brada.

Postranním vchodem vedle bytu školníka Forbergera jsem vyšel do Křemencovy ulice. Ani jsem nepostřehl, že kluci jsou v oknech. Opustil jsem budovu, boudu, barabiznu, která pro mne byla chrám i tvrz i lusthauz, abych do ní vkročil až přesně po dvaceti letech, kdy jsme s Janem Werichem pro televizní seriál vzpomínali na nejkrásnější léta našeho života. Ale už to nebylo Masarykovo první státní reálné gymnasium. Byla tam jakási průmyslovka. A život náš už byl dávno v půli s cestou svou....

Ještě téhož roku, kdy jsem byl vyloučen, byla naše "Křemencárna" zavřena, zrušena a rozpuštěna. Udělali z ní dočasně provizorní kasárna. Přišli vojáci s krumpáči a roztloukli mramorovou desku na paměť stodvaceti padlým a umučeným spolužákům.

Čtvrtí, proč mi v této chvíli neodbytně zvučí hlavou ten nádherný spirituál, který zpíval Jirka Berdych. "Nobody knows the trouble I've seen".

"Řekni motyka, " pravil kluk na refýži.

Řekl jsem tedy "Motyka".

"Máš na hlavě zahrádku," pravil kluk. sáhl jsem si na hlavu. Ta zahrádka byla uvnitř hlavy.

*"Těch neznám slov, jež řekl bych a plakal.
Však zahrádku mám krásnou, z růží sad
a kdyby vás tam někdy v noci slavík vlákal,
tam z oněch slov je růží sad"*

(Fráňa Šrámek)

Venku fouká divoký vítr. Se stromů začíná padat listí. Je podzim. Toho podzimu před dvaatřiceti léty nás nikoho snad ani ve snu nemohlo nepadnout, že vítr je schopen rozfoukat i naděje. Když pak na jaře znovu rozkvetly pampelišky, byli jsme i bez maturity ukrutně dospělí.

Takový je život - čili jak říkáme my, západní Slované, "C'est la vie". a až na jaře opět rozkvetou pampelišky, překvetou a zbude z nich jen koruna padáčků, chmýří, utrhnu jednu a ukryji ji do dlaní. Budu ji schovávat před zlým větrem. Budu si myslet, že je to kus našeho študáctví. Strašně moc budu to chmýří chránit. Bude se mi zdát, že ty malilinké padáčky jsou moji rozkošní spolužáci - Jáša, Pepík, Jirkové, Arťa, Vlád'a, Honza, Dacan, Polír, Kvín, Ivóšek....

Ještě jsou tam všichni.

Tehdy onoho 6. března před plátnem biografu Alma, jsem měl nakonec říct : "Položil pravici na ústavní listinu a řekl: "Slibuji". A všichni lidé dobré vůle jsou při něm."

Už jsem ji nestačil vyslovit. Prolétl Malej Vencsa, urval to chmýří pampelišky a foukl do něho. Rozletělo se to na všechny strany a už to nikdo nikdy nedal dohromady.....

*Skutečně komedie, zvaná Masarykovo reálné gymnasium, skončila?
Neskončila! Vznikl Klub Křemencárníků, o čemž napsal prezident zahraničí
sekce Klubu Křemencárníků Josef Kubovský, jinak povoláním hlavní architekt
města Kolína (nad Rýnem - nikoli nad Labem):*

KLUB KŘEMENCÁRNÍKŮ

Josef Kubovský

Dostal jsem za úkol představit pro tento almanach organizaci-či spíš dobrovolné seskupení-mezitím dospělých mužů, existující ve světě pod nevinným názvem "Klub Křemencárníků".

Na první pohled se to jeví jako název seriózního sdružení,leč pohled druhý a hlavně ty další, pak takové zdání poněkud relativizují. Ale zase ne natolik, jak by se mohlo vzhledem k dalším řádkám zdát. Prostě se to všechno prolíná a tak se to také musí brát...

Buš ví, že Klub Křemencárníků (nadále jen KK) nemusel vlastně vůbec vzniknout. Ale to by se napřed nebyl směl narodit takový Marx či Lenin a z nich postupně vniknout dočasný světový řád, který časem zachvátil i naší zem a v ní nadlouho rozmetal všechno, co se dalo.

Bylo nás - počítáno od primy do septimy - něco přes padesát postav, co spolu sedalo v těch omláčených gymnasijských lavicích, přičemž aktuální stav byl vždy něco pod 40 studentu. Vnitřně dělená na celou řadu part, klik a zájmových skupin, držela třída - často k nevoli pedagogů - vždy při sobě jako jeden muž. Snad proto, že jsme se sešli v nebezpečných letech nacistické okupace a zakončení jsme byli v neméně zlých dobách okupace komunistické, která se stala pro řadu spolužáku natolik neúnosnou, že odešli za hranice. Někteří ještě ze studií na gymnáziu, jiní až v tak zvaném praktickém životě.

Mezitím bylo to naše Masarykovo reálné gymnázium z politických důvodů zrušeno a nás rozhodili k maturě do všech možných pražských gymplů - neboli slovy mého spolužáka Vladimíra v jedné z jeho knížek o našem mládí - "... a malý Venca (tehdy předseda akčního výboru školy, profesor Týml) foukl do chmýří reakcionářské pampelišky, aby to už nikdy nikdo nedal dohromady."

Tak - a tady, zrovna tady se vracím konečně k vlastnímu tématu - ke Klubu Křemencárníků (KK).

Hned úvodem je třeba říci, že vznikl v zahraničí, a to z prostinkého nápadu, dát to rozfouknuté chmýří navzdory všemu zase dohromady.

Bylo to někdy v polovině roku 1980, když jsme se krátce setkali v Kolíně nad Rýnem s Jášou, t.č. již šéfem advokátní kanceláře v New Yorku, který se přijel ke mně poklonit originální emailové tabulce s nápisem Masarykovo reálné gymnasium v Praze II, Křemencova ulice. Sňal jsem ji kdysi za pomoci Arti a Přemka ze zdi právě zrušeného gymnasia, abych si ji po létech pověsil ve svém novém domově.

No a jak se tak té tabulce s Jášou klaníme, přijde řeč na to rozfoukané chmýří z pampelišek a povídáme: sakra,co kdybychom to přece jen zkusili dát zase nějak dohromady. A protože jsme stáli zrovna krátce před padesátkou, svolali jsme na duben 1981 do horské chaty ve švýcarském Verbier tzv."První Celosvětovou Schůzku Křemencárenských Padesátníků" (I.CSKP).

Sešlo se nás tam tenkrát v těch velebných horách rovných pět ze šesti spolužáků o nichž jsme v zahraničí věděli: Tonda z Francie, Vlád'a ze Švýcar, Jáša z USA, Radek z Austrálie a já z Německa, při čemž již přihlášený Jirka z Bavor musel odříci pro úmrtí otce.

Jak příprav, tak i vlastního slavnostního zasedání se zúčastnili kromě jmenovaných též rodinní příslušníci i přizvaní hosté, takže si jistě každý udělá představu o průběhu takové akce na horské boudě.

A byla to naše první schůzka ve svobodném světě - i když jsme i v tolerantním Švýcarsku

museli policii, udivené nad československou vlajkou a hlavně tou zkratkou "CSKP" na ukazatelích cesty, které jsme rozmístili cestou k naší chatě, věrohodně vysvětlit oč jde, neboť ono CSKP bylo se švýcarskou naivitou vykládáno jako ČS Kommunist Party.

Na chatu jsme připevnili velikánský plakát, jakož i tu pravou tabulku od křemencárenských vrat, které se jistě nikdy nesnilo o tom, že se bude jednou skvít tvář v tvář alpským velehorám.

No a založili jsme se, včetně rozdělení funkcí presidenta a vicepresidentů tak, aby byly zastoupeny všechny členské kontinenty. Ach, jak to bylo tenkrát krásné dělat si takhle srandu z nomenklaturních zvyklostí.

Rozdali jsme si účastnické diplomy, sepsali zdravici "domů" a vyfešákování upomínkovými T-shirty jsme se slavnostně usnesli, že se budeme scházet pravidelně každých pět let s povinností pít se v mezidobí po dalších spolužácích, kteří jsou "venku".

Když však bylo později účastníkům rozesláno oficiální foto ze schůze, přišel mi obratem pošty naléhavý návrh US-vice Jáši zkrátit intervaly schůzek klubu z pěti na dva roky s následujícím odůvodněním: "...když jsem si teď tak v klidu prohlíd ty naše ksichty, tak mě napadlo, že se při zachování pětiletých odstupů schůzek asi už moc často spolu všichni neuvidíme. Navrhují zkrátit na dva roky!!"

A tak se tedy stalo, co se v takových případech dá očekávat: II.Celosvětová Schůzka Klubu Křemencárníků byla určena skutečně již na jaro roku 1983, a sice do New Yorku a jejím místním organisátorem byl jmenován - navrhovatel Jáša.

Tam za vodou se nás už sešlo víc, pídění přineslo ovoce. K zakládající formaci přibyl z USA Miloš a Arišek, z Kanady Radan a z Anglie Milošek coby přímí spolužáci z Křemencárny, jakož i pár postav z těch pražských gymnasií, na nichž dorazili poslední rok studií v septimě rozpuštění Křemencárnici.

Připočteme-li k tomu ještě rodinné příslušníky oficiálních účastníků v podobě manželek, dětí a psů, zasedlo toho památného dne 21.května 1983 v obýváku Jášova domu v zahradním předměstí New Yorku dobrých 30 duší.

O dostatečný počet židlí se postarala obětavě - a v jistém pudu záchovy vlastního bytového zařízení - paní domu Jill od faráře z blízkého protestantského kostela, ve kterém se tím pádem odsloužilo pár bohoslužeb na stojáka . Naše sešlost se totiž poněkud protáhla díky programu nabídnutém Ariškem , v té době již šéfem v Cookově dopravní společnosti, který vyvrcholil hromadnou autokarovou projížďkou městem - a díky Ariškovým konexcím bez úhony dokonce i jeho obávanou černou čtvrtí Haarlemem.

Dostatečně vyplašeným účastníkům projížďky bylo pak servírováno v české restauraci husa po selsku, podtržená plzeňským a pěkně zazděná slivovicí.

Vybaveni účastnickými diplomy a slušivými US - čepicemi s kšiltem jako trvalou upomínku na nezapomenutelné setkání starých kamarádů jsme se rozcházeli v očekávání , že najde préza Pepa pověřený pořádáním příští CSKK do dvou let někde v Evropě důstojné místo, ochotné riskovat tu křemencárenskou nadílku ze všech koutů světa.

A protože organizační směrnice mi přikazovaly najít takové místo "do roka a do dne" (takové kraviny si studenti rádi pamatují), bylo třeba neprodleně jednat. Měl jsem už najeto dost služebních kilometrů ve věci KK , když tu mívám jednoho krásného dne takhle z kraje podzimu v Rakousích návštěvní tabuli obce "Brixen i.T." "Sakra, tady tak bejt něco pro nás , to by nám i Havlíček fandil", prohodil jsem k ženě Monice v mylném domnění , že spojuji správně osobu s místem.

Moniku, která měla dějepis v úplně jiné zemi než v Čechách, ani ve snu nenapadlo, že by se mohlo jednat o nějakou historickou souvislost. "No když myslíš, že by mu to udělalo takovou radost, tak se tady pojď kapku rozkouknout" odvětila žena, aniž zapochybovala o tom, že je ten Havlíček buď nějaký můj kámoš nebo možná profesor z gymplu.

Zastavili jsme tedy na náměstí u kostela a zahleděli se ze zdola z údolí do těch zelených kopců posetých domečky, vypadajících jako krabičky od sirek. Jeden z nich - hodně vysoko - jsme si namátkou vybrali a pustili se do kopců. Ta naše krabička se pomalu měnila v čím dál tím větší stavení, a když jsme byli na místě, nebylo dál co hledat : stáli jsme před klasickou horskou usedlostí s penzionem a přidruženo apartamentovou dependancí. Kapacita šedesát lůžek, rodinná hospoda a božský pohled do údolí, kde najednou nestojí už ten krásný kostel na prostorném náměstí, nýbrž maličký kostelíček na plácku připomínajícím poštovní známku.

Stáli jsme na místě, kde rok nato proběhla III. CSKK - v penzionu Obberguggenheim manželů Koglerových v Brixenu (im Thale a nikoliv v tom Havlíčkově co leží pěkný kus dál v Itálii).

Již samotné sjíždění se účastníků sem na jaře 1983 bylo zážitkem, když se uzavíraly sázky na to, kdo že to sedí v těch mrňavých autíčkách, co se šplhají točitýma serpentýnama až na dvůr. A co to tam z nich všechno vylézalo: jeden Křemencárník hezčí než druhý, všichni zmuchlaní po mnohahodinovém či několikadenním cestování, každý přivítán hned ohnivou domorodou vodou, jakož i srdečnými poznámkami a la "no nazdar, ty máš ale krásnou pleš... kampak s tím pupkem cizince... já bych se vsadil, že jsi tvůj otec... kdo jste, pane, představte se... atd. atd. ".

Jediný, na něhož byl však spontánně vyvíjen určitý nátlak, byl pařížský Tonda (t.č. již věhlasný to kardiolog), známý z dob studijních svou vybranou řečí. "Tondo, řekni pr... anebo alespoň ho...! Loudili k uvítání shromáždění kamarádi tak dlouho, až jim bylo vyhověno. A Tonda se ještě dlouho potom červenal...

Samotný akt oslav III. CSKK byl uveden v podvečer 26.5.1985 velebným zvukem zvonů, nesoucích se k nám z jedné strany z údolí, a neodolatelnou vůní vařených kolen se zelím, linoucí se z druhé strany z kuchyně. Dali jsme přirozeně přednost materiálu, což se ukázalo být moudré vzhledem k tomu, že se následující slavnostní ceremoniál jako vždy zase protáhl dlouho do noci: po obvyklém formálním zjištění presence (44 duší z osmi zemí) následovalo jako vždy předání upomínkových předmětů, tentokrát v podobě masivních půllitrů s aktuální gravurou a rozdání účastnických diplomů. Shromáždění pak přijalo oficiální stanovy KK, bylo rozhodnuto vydávat periodicky Křemencárenský Věstník a založit archiv KK. Bylo vzpomenu to trdičně již spolužáků "v kleci" i té naší gymnasijské boudy, reprezentované jako vždy onou tabulkou od vstupních vrat školy.

Ještě než byl zapálen táborák, bylo v souladu se stanovami KK vyhlášeno místo a doba konání příští CSKK, a to na prosinec 1987 do australského Sydney. K tomu rozhodnutí vedly dva důvody: jednak je u těch protinožců všechno obráceně - tedy i počasí, a jednak byla uznána argumentace klokana Radka, že by si jednou taky jiní mohli vychutnat radosti cestování kolem půlky zeměkoule.

No a potom už se jen sedělo u ohně a prozpěvovalo a povídalo pod hvězdnatým nebem, spojující tak prostě nás tady v Rakousích s těmi tam vedle v Čechách...

Následovaly dlouhé měsíce do našeho příštího velkého setkání na druhém konci světa. My evropští jsme to nejspíš nemohli tak dlouho bez sebe vydržet, a tak jsme si vymysleli tzv. "mezistůky". Ty se dělily později na pevné (vždycky kolem 28. října, zpočátku na bavorských blatech v prostorách rozsáhlé farnosti kněze Alana Drábka původem z Olomouce, později ve stejnou dobu ve spojení se zabijačkou u Dukátů na Dukátovém dvoře pod Dukátovou horou =

u Thalerů na Thalerhofu pod Thalerbergem, rovněž kousek od české hranice v Bavorech) a na proměnlivé (vždy na jaře kolem Svatoduše porůznu, jak kdo měl nápad a zařídil na chalupách v Lichtenštejnsku, u pískových dun a Tulipánových polí v Holandsku a podobně).

Jezdili jsme za sebou křížem krážem po Evropě, až jsme se tomu sami divili. Ale nějak jsme si na sebe časem zvykli, a ačkoli měl každý z nás v té které cizí zemi dost co dělat, tyhle mezistůvky nám už zůstaly - a to dodnes.

Takže po Brixenu čtyři mezišťuky - a už jsme seděli každý přes 24 hodin v letadle, cestou do Austrálie.

Nic nedbajíce v té době právě populární výzvy domácích Australanů ve formě sloganu, hlásajících na každém rohu "Keep Australia clean, stay at home !", vtrhli jsme na ten fascinující kontinent, o němž jsme nevěděli o moc víc, než že je obydlen vedle klokanů a jiných vačnatců mnohonásobně větším počtem ovcí, než lidí.

Jaké bylo naše překvapení, když jsme našli zem civilizovanou a pohostinnou, oplývající sluncem, mouchama a Čechy.

Patříčně vykuleni jsme se, jak kdo přilétával, registrovali u Radka, který nás částečně ubytoval doma v krásném předměstí Sydney, částečně pak v hotelích na blízkých mořských plážích.

Ač dostatečně varován neblahou zkušeností Jášovou, který se odvážil před léty uspořádat II. CSKK ve svém domě, rozhodl se Radek u vědomí zodpovědnosti funkce úřadujícího organizačního vicepresidenta KK dodat lesku slavnostní schůzi obdobnou nabídkou.

Jenže zatímco Jáša tenkrát jako jedinou úpravu domu před blížící se schůzí KK zasadil, samozřejmě šejdrem, dvě chybějící cihly do vstupních schodů jeho domu, hlásil montrealský Radan už necelého půl roku před prosincovým datem křemencárenské schůzky: "U příležitosti své cesty za vědou do Sydney jsem si nenechal ujít tuto jedinečnou příležitost a spolu se ženou Alenou jsem provedl inspekci objektu, v němž se bude konat blížící se IV. sjezd a prověřil jsem organizační připravenost tohoto historického setkání. Mohu s potěšením konstatovat, že obojí předčilo všechna moje očekávání. Radek a Lenka nejsou žádní troškaři. Podnikli podstatnou renovaci a rozšíření svého domu, aby se tam všichni vešli. Museli nechat vylámat mnoho kubických metrů skály a přistavěli k už tak prostornému bungalovu novou společenskou místnost pro hry a novou vířivou lázeň, já už ani nevím, pro kolik lidí. Jistě budete obdivovat i novou taškovou střechu, já bohužel neviděl ty správné tašky, co tam již nyní bezpochyby jsou. Když jsme tam byli, přivezli Radkovi zrovna několik tisíc tašek a složili mu je na parcelu. Nebyly to prý však ty, co původně objednal, a přestože byly moc pěkné, Radek je přinutil, aby je odvezli a dodali ty správné." Potud výňatek z Radanovy zprávy.

Co však nenapsal, neboť to tehdy ještě nemohl vědět: vrcholným efektem a absolutní korunou zdařilé renovace objektu a jeho okolí měl být podle předtav perfekcionista Radka nádherně lesklý, hladký nátěr mírně k silnici se svažující přístupové cesty do bungalovu. Stal se jím skutečně, avšak hlavně tím, že umožňoval chůzi výhradně v profilovaných teniskách, kterými však pohříchu žádný z přicházejících svůj slavnostní outfit nevybavil.

Různě potlučení jsme však nakonec i tuto poslední nástrahu překonali (jen pes Boundy musel být přenesen, neboť stále ujížděl po zádech na silnici) a shromáždili se na Silvestra 1987 k obvyklému ceremoníálu již IV. CSKK, konaném pod heslem "Z Křemencárny až na konec světa".

V prezenční listině se stkví na 28 podpisů, dostali jsme zas diplomy a jako upomínku malý bumerang (to prý, abychom se všichni jednou ještě vrátili). Slavnostní schůze KK přešla pak

plynule v silvestrovskou noc s běžnými následky. Než se však dostavily, viděl Jižní kříž z horké oblohy ještě dlouho bazén a v něm rozjařené Křemencárníky, kteří si zablblí zase jednou od srdce jako kdysi u Vltavy na Cindě...

Když bylo tenkrát v Sydney rozhodnuto o datu a místě konání příští, V.CSKK (podzim 1989 v New England - USA), netušil nikdo, co to bude za světové datum !

Leč od začátku:

Dostal to do pera zase jednou Jáša, protože žil tam, kde se odehrává každý podzim ten přírodní zázrak barev - indiánské léto v severovýchodní části Ameriky. Tím posunem od Australského konce roku k podzimu jsme se chtěli dostat zas na budoucí jarní termíny; takže tedy když už podzim, tak tam.

A tentokrát si Jáša pospíšil: už v květnu 1988 nejen že měl ve věci CSKK projety US - státy Nové Anglie, leč podal dokonce už předsednictvu předběžný návrh data a místa konání sjezdu: 16. září 1989, Stowe, stát Vermont.

Zatímco pocházel tento návrh rutinérním schvalovacím řízením výboru KK, dozvídali se o něm postupně (stařecká ukecanost) i někteří veteráni předchozích akcí KK. Zvěst se dostala zmínkou v privátní korespondenci na podzim 1988 od tehdy curyšského Vladimíra i k newyorskému Otovi. Svůj dopis tehdy zakončil Vladimír nad tou blížící se příští schůzkou slovy: "Takže už brzo naschle". Jak se ukázalo, byla to slova Otíkovi osudná. Po obdržení tohoto psaní krátce před 15. zářím 1988 (kteréžto datum padlo ten rok taky náhodou na víkend), honem sbalil a vyrazil prý neprodleně za ženou Apolenou a psem Kačenkou podle mapy z New Yorku na sever, do Vermontu. Celou cestu se těšil "na to brzké shle", dorazil tam skutečně právě včas - leč pohříchu o rovný rok dřív ! Kompletní zápletku včetně dramatického urovnání celého nedorozumění otiskl Vladimír se škodolibou radostí hned v listopadu 1988 v 7. čísle Jášou vydávaného Křemencárenského Věstníku pod názvem "Kdy je pro koho brzo"; a mohu dosvědčit, že zůstali oba i nadále dobrými kamarády...

Ota samozřejmě dorazil i o rok později do líbezného Stowe spolu s 42 dalšími dobrodruhy, majícími účastenské právo.

Stát Vermont se v téhle části vlní do kopců, něco mezi Šumavou a Krkonošema. A ač si nevzpomínám na žádného náruživého turistu v řadách nás spolužáků, podleli přece jen někteří svodům nevytížených manželek a neodolatelné přírody k neuváženým túrám. Jediní, kteří to neodstouli, byli newjerseyský Vráťa s chotí. Ti však měli v lýtkách už půlku Himalájí, jakož i Kilimanžáro, takže nejsou pokládáni za normální a jakékoliv měření sil s nimi v tomto oboru je naprosto zhoubné.

Zato v pití nápoje "Cesta na severozápad" jsme byli chlapíci bez výjimky všichni.

Už od studentských let patřilo k našemu pojetí všeobecného vzdělání umět vedle Švejka citovat i recept na ten výše jmenovaný mok, popsany zevrubně na 22. straně stejnojmenné knihy Kennetha Robertse. A teď, zrovna teď jsme byli přesně v těch kopcích, kde Cap svým kumpánům před dobrými 200 lety ten zálesácký drink namixoval. Je to vlastně hlavě máslem vylepšený silný grog - a tady měli i ty správné suroviny, jako javorový cukr nebo jablečný mošt místo horké vody.

A taky ten správný rum.

"Směs se zdá být slabá a lahodná, chutná stejně nevinně jako sirup proti kašli" hodnotí Rogers popravdě vlastnosti tohoto nektaru. Ale ty účinky!! "U nás to pijou mládenci, když jdou na divoké kočky", vypráví v knize zálesák Cap svým kamarádům, "ale když se jeden napije vřelého rumu s máslem, tak po kočkách nestřílí; stačí, když k ní klidně přijde a jen jedinkrát ji

políbí; pak ji může strčit do brašny bezvládnou jako hadr."

Není divu, že jsme tohle pití jako teenageři s oblibou zkoušeli na mejdanech v naději, že to funguje i u koček dvounohých...

Navarili jsme toho na tu slavnost přesně podle návodu na tři džbery a pilo se to vydatně, leč i slavnostně, coby oficiální nápoj této V.CSKK.

Vedle obligátních diplomů jsme si rozdali z nedostatku lepších nápadů nepraktická těžítka z místního mramoru a ještě než jsme se všichni rozjeli zas ke všem čertům, přečetli jsme si v místním plátku naše interview z předchozího dne, upraveného gramaticky do správné angličtiny.

V jakési mlhavé předtuše časů se blížících, jsme z iniciativy vancouverského Janka (nyní velvyslance ČR v Keni) dali dohromady i jakési schema případné pomoci naší staré vlasti k zmrtvýchvstání do svobody - každý ve svém oboru a zemi působení. Jak se brzo ukázalo, byl nejvyšší čas...

A nebylo to ani z liknavosti ani ze stařecké zapomětlivosti, že jsme se v rozporu s článkem 5 stanov KK nerozhodli tenkrát ve Stowe o příštím místě a času následující CSKK. Ale ve světě to ten podzim parádně vřelo, děly se věci a s nimi se probouzely již téměř odepsané naděje. Rudý rád se otrásal všude v základech, dozvídali jsme se tam u kanadských hranic, jak se to překotně v Evropě mele - takže jsme si nakonec řekli "počkáme, co kdyby..."

Potom se to skutečně s t a l o .

A my mohli konečně zase k sobě. Pár prvních "domácích" nedočkavců opustilo už z jara 1990 klec a dorazilo z Prahy na jarní sřuk nás "zahraničních" o Svatoduškách do rakouských kopců u Bludence. Na oplátku zasedla řada přespolních křemencárníků na prvního května 1990 v Akademickém salonku u Fleků na pravidelné schůzce "domácí" sekce. Pro ulehčení vzájemného poznávání po tolika létech byla ten večer pověšena nad předsednickým stolem mohutná zvětšenina našeho septimánského tabla. Někteří z přítomných měli problémy s poznáním sebe sama. A ještě než jsme se pořádně pustili do flekovského černého, domluvili jsme si další seznamovací schůzku hned na ten podzim do šumavské Železné Rudy, spojenou s vepřovými hody.

Hned zkraje musím říct, že nám to seznamování v hotelu Sirotek náramně zpříjemnil zvlášť na tu zabíjačku angažovaný kuchař, který nás po několik dní dokázal udržet hravě u stolu, a to prakticky od snídaně do pozdních nočních hodin. V krátkých přestávkách mezi dietními chody jsme kromě rychlých výběhů do okolí hotelu stačili uskutečnit i důležitou poradní schůzi přítomných 16 ti spolužáků, na níž padlo očekávané rozhodnutí stran příští, VI.CSKK: uskuteční se dne 31. května příštího roku, v Čechách, a organizací je pověřena domácí sekce KK.

Hoši měli sakramentsky málo času najít do pouhého půl roku vhodný objekt a nikdo od nich neočekával zázrak. Tím už byla sama o sobě skutečnost, že se budeme "konat" konečně, po létech a vůbec prvně v historii KK všichni společně doma.

Avšak když mně pražští výboři sdělily, co pro nás všechny našli, myslel jsem si, že si dělají srandu.

Navrhli totiž jakožto místo pro významnou slučovací VI.CSKK empírový zámek Skály u Teplíc nad Metují.

V kraji opředěném naší oblíbenou povinnou četbou Aloise Jiráska a Boženy Němcové, kousek od přírodních fascinací skalních měst adršpašského a teplického.

A k tomu ten zámek. Jen pro nás. S vinným sklepem, barem, hernou, prý věhlasným

kuchařem a dokonce i vlastním tenisovým kurtem, abych vyjmenoval hned zkraje jen některé extra lokality v pro nás prioritním seřazením.

Nechtělo se mi uvěřit, že v tom není nějaká zrada. I firma současného uživatele - "Školící středisko Stavební geologie Praha" mě nabádala k ostražitosti. Pod tíhou spoluzodpovědnosti za připravovanou akci jsem podnikl spolu s pražskými výbory služební cestu ve sněhu a nepohodě, jen abych konečně na vlastní oči viděl.

Ale už jak jsme projeli branou na rozsáhlé nádvoří obehnané kamennou zdí, mi bylo jasné, že budeme mít k té naší historické události prostředí důstojnější, než si zasloužíme. Domácí sekce zaválela...

A příroda to pak zjara dorazila. Pod modrým nebem rozkvetlo co mohlo, zpěvné ptactvo to rozbalilo na plné pecky a všichni, co se sjížděli ze všech končin na to sluncem zalité zámecké nádvoří, lezli z aut vykulení jako houpací koně.

A to prosím nepřijížděla žádná ořezávátka, ale vesměs zralí šedesátníci. Do večera byl zámek plný různých šéfů, vědeckých pracovníků, významných umělců, všelijakých ředitelů, inženýrů, politiků a lékařů, ale nakonec jen sice náramně důležitých, leč hlavně poněkud přestárlých kluků, co se jako jeden muž kdysi chvěli vedle sebe v gymplu před latinou či matikou.

Nepřijeli samozřejmě sami, a tak když jsem na druhý den zahajoval slavnostní schůzi, bylo nás včetně manželek a dalších hostů rovných 54 postav, shromážděných na trávníku zámeckého nádvorního parku - z toho celých 22 přímých spolužáků naší křemencárenské třídy.

Sjeli jsme se ze 7 různých zemí, duchovní Václav s chotí se dostavil z Moravy. Byli přítomni zástupci všech členských kontinentů. Byli jsme náramní, nálada byla obrovská - v neposlední řadě díky pomalu se na zahradním grilu opékajícímu mladému beranu, jakož i sudu flekovského piva, čekajícího pěkně ve stínu na naražení.

Úderem 18. hodiny toho pro nás památného 31. května 1991 však ta rozjařená banda zvažněla. Ve chvíli oficiálního zahájení VI.CSKK nám došlo, cože jsme to vlastně dokázali: po tolika létech nuceného odloučení jsme se dali všichni zase dohromady a sešli se v tomhle počtu v té zemi, z níž jsme vzešli a do níž každý z nás stále patří. Sjednotili jsme domácí a zahraniční sekci křemencárníků pod prapor KK a rozhodli konat všechny budoucí CSKK v Čechách. uvědomili jsme si i další symboliku tohoto setkání, k němuž dochází ve výročí 120 letého trvání gymnasia, v roce dosažení 60 leté mety stařecké nás spolužáků a uplynulých 10 let od založení KK ve Verbier.

Bylo toho v tu chvíli na nás všechny nějak moc...

Vůně dopékajícího se beránka popohnala pak další průběh schůzky, stav mírného pohnutí vystřídal zas ten nezadržitelný sklon k recesi. Franta, který díky svému lékařskému působení v pohraničí tam teď někde schrastil právě vysloužilé výsostné štíty bývalé socialistické republiky a velké cedule z pohraničního pásma se zákazem vstupu, je předal nyní těm z nás, kteří jich kdysi nedbali cestou do ciziny. Každý ze spolužáků obdržel pak na upomínku poutnickou hůl s příslušnou gravurou. Mnohému z nás posloužila ihned coby vítaná opora a pohybová pomůcka.

Následovně shromáždění k oficiálnímu fotu spolužáků na schodišti zámku uzavřelo formální část programu. Sotva docvakaly spouště kamer, už stál Ivošek s talířem na první obřez dozlatova upečeného jehněte, Vláďa narazil sud a postupně se tak rozvinula takzvaná volná zábava, tradiční to vyvrcholení našich setkání. Vzhledem k dříve již popsané bohaté nabídce vhodných společenských prostor na zámku jsme se bavili až dlouho do noci, takže se

sportovní aktivity, původně domluvené na ráno příštího dne, začaly rozvíjet až tak kolem poledne.

Je prokázána aktivní činnost v následujících disciplínách: pomalá procházka Skalním městem (malý okruh), několik tenisových utkání (výhradně čtyřhry) a házení šipek do terče (vsedě). Ke dvěma posledně uvedeným aktivitám se čepoval zbytek flekovského piva na čemž se pilně podílela i nestartující většina postav různě lelkujících hlavně vleže na stinném trávníku zámku. Celý den tak proběhl v harmonické pohodě, k níž nemalou měrou přispěl podle mínění většiny z nás hlavně náš právě dosažený věk, chránící nás od mladických nerozvážností.

Následující neděle probíhala ve znamení odjezdů, což bylo pro některé stroje vítanou příležitostí vzepřít se pokusům o nastartování. Pohříchu se v našich řadách nenachází žádný strojař, neřku-li mechanik, takže bylo nutno sáhnout k laické svépomoci. Jeden roztlačoval auto druhého a nad jedním z tvrdošjně stávkujících strojů konzultoval kolektiv ve složení archeolog, indolog a dva lékaři (ortopéd a kardiolog)!

Přesto se podařilo dát postupně všechny vzpurné stroje do chodu a krátce před polednem zelo najednou nádvoří zámku prázdnotou.

Odjel jsem jako poslední a teprve když jsem míjel zámeckou bránu, tak mi došlo, proč měli i mnozí přede mnou při odjezdu kapesníky u očí...

Marná sláva- tohle byl mezník v historii Klubu Křemencárníků, jeho nej památnější chvíle. Dali jsme se tady dokonale dohromady a zůstáváme spolu. Ať už na celé řadě následujících mezistupích zjara a napodzim v Bavorech, na Mallorce, či v jižních Čechách na výlovu rybníků, anebo u příležitosti v řadě zatím poslední VII. CSKK v květnu 1993 na Lipně. A přípravy na příští sjezd na jaře 1995 jsou v plném proudu.

Tak to je v hrubých rysech a neumělem podání story o Klubu Křemencárníků.

Nejsme vůbec žádná osvícená společnost s ušlechtilými zájmy a ačkoliv se kupodivu většině z nás podařilo dosáhnout určitého stupně vzdělání, nechováme se k sobě vůbec kultivovaně v klasickém slova smyslu. Ale máme se zato vzájemně rádi, a protože se nevidáme často, je nám spolu převážně dobře.

Jak jinak vysvětlit, že k sobě tíhnou, vyhledávají se a přes hory doly za sebou cestují víceméně vážení muži, kterým táhne na sedmý křížek, jen aby si vyprávěli ty samé historky a fóry, aby s lítostí zjišťovali, jak jich pomalu ubývá a přesto byli samá sranda, kdykoli jsou spolu? Aby se honili za mičudou, i když se v běžném životě zadýchají i při hraní šachů či vytáčení telefonního čísla? Aby se na sebe zase těšili, sotva se rozešli?

"Je to záhadné a přitom okouzující" - hledal odpověď na tento fenomén už zjara 1986 v I. čísle Křemencárenského Věstníku náš nezapomenutelný newyorský Jáša, který nás teď sleduje bohužel už z Věčných Lovišť. "Řeky stmelovala Hellas a Římány Mare Nostrum. Nás stará secesní barabizna v Křemencově ulici..."

Máš pravdu, Jášo !

P.S. Křestní jména, původně používaná v exilu pro zatajení před orgány Stb, rád nyní doplňuji plnými jmény:

Vladimír = Vladimír Škutina ze Švýcarska

Josef = Josef Kubovský z Německa

Tonda = Dr. med. Antonín Horných z Francie
Jáša = dr. Jaroslav Drábek z USA (bývalý poradce prezidenta Regana)
Radek = Radek Maršálek z Austrálie
Jirka = Jiří Berdych z Německa
Miloš = Miloš Umlauf z USA
Radan = Prof. dr. Radan Čapek z Kanady
Milošek = Miloš Pokorný čili Martin Heller, nakladatel z Anglie
Arišek = Aristides Chrisosomus Drbal, ředitel Wagon Lits Cook z USA
Ota = Ota Rambousek, legendární politický vězeň - USA
Janek = Jan Drábek - Kanada - dnes velvyslanec České republiky v Kenyi

Z tuzemské sekce jsou citováni:

prof. dr. Jan Marek
dr. Evžen Strouhal, řečený Kvín nebo Evžen
režisér Ivo Paukert, řečený Ivóšek
dr. Jiří Mrha
dr. Jan Kovářík
Vladimír Rous, zvaný stejně jako první Vladimír Vláďa
MUDr. František Bureger, zvaný Franta
MUDr. Miloš Janota
MUDr. Jiří Fon
Milan Friedl

Jenže to už jsme v dnešních dnech, kdy se připravujeme na společné setkání u příležitosti 100 let BUDOVY Křemencárny, společně s našimi následovníky, abiturienty a žáky Střední průmyslové školy chemické v Křemencově ulici.

Co však bylo předtím?

Předtím? Předtím byli naši slavní předchůdci jako byl Jan Masaryk (který ovšem maturoval na Akademickém gymnasiu), nebo jako byli Jan Werich a Jiří Voskovec.

Snad nebude na škodu, ocituji-li dopis Jiřího Voskovce, který jsem získal prostřednictvím dr. Wynna, legendárního autora textu a legrací, skrývajícího se pod pseudonymem Alcantara:

(Přetisk dopisu a fotografie)

Pak do našeho almanachu samozřejmě patří i vzpomínka druhé z dvojice V+W, Jana Wericha, kterou přebíráme z mé knihy:

TAK UŽ JSEM TADY S TÍM VÁPNEM, PANE WERICHU

Měli jsme sraz ve čtyři hodiny odpoledne před Křemencárnou. Pan Werich přijel ve svém zeleném volkswagenu - stejšnu. Měl béžový kabát, který se dal nosit na rub i líc , hnědý klobouček a boty do sněhu na zips. Bylo 3. ledna 1968.

"Hergot, člověk už ani neví, jaké teď mají u Fleků pivo!"

Proslulý pivovar « U FLEKŮ » stál přímo naproti neméně proslulému gymnáziu. Akorát, že pivovar stojí o několik století déle a dosud se v něm čepuje pivo, zatímco gymnázium prošlo za poslední čtvrtstoletí několika reorganizacemi. Po nejedlovské školské reformě se stalo kasárnami, pak nesloužilo ničemu, pak bylo průmyslovkou a 3. ledna 1968 bylo opět jinou průmyslovkou. Pan Werich prohlásil, že snad brzo přijdou na to, že gymnázia byla užitečná, ale určitě, až zase v původní budově bude gympl, v pivovaru U FLEKŮ bude zatím buď agitační středisko nebo Výzkumný ústav včelařský. V létech, kdy obě instituce - pivovar i gymnázium - sloužily svému původnímu účelu, všechny generace studentů se chodily beztestně ulejšvat do starobyklých lokálů. To byl nepsaný zákon mezi profesory a studenty. Byl-li kdokoliv z žáků viděn náhodou některým z pedagogů v prostorech pivovaru U FLEKŮ, bylo povinností kantora předstírat, že študáka nevidí. Flekovi byl azyl. Flekovi bylo tabu. A budiž připsáno ke cti generacím studentů Křemencárny, že tento azyl nebyl zneužíván. Že byl vyhledáván jen v nouzi nejvyšší. Jen v tak kritických situacích, kdy hrozila sardel z matiky (čili nedostatečná známka z matematiky) či jiného předmětu, nebo ve stresových okamžicích studentského života jako byla třeba nečekaná kóna z latiny či frániny, což přeloženo do jazyka českého znamená ověřovací písemnou zkoušku z jazyka latinského nebo francouzského.

Šli jsme tedy s panem Werichem na pivo, zatímco televizní štáb připravoval ve třídě ve třetím poschodí světla, zvuk a kameru.

Jenže jít s Janem Werichem na pivo není jednoduchá záležitost. To není jen natočit, vypít, zaplatit, odejít. Pan Werich je z rodu typických Pražáků, zvědavců, okounilů a žvanilů. Než jsem se nadál, vlezl k výčepnímu za pult a díval se, jak mají pivo chlazené. Pak prošmejdil kuchyni, prošel zahradou, která v letních měsících hlomozívá sborovým zpěvem a teď v zimě vypadala melancholicky a měla v sobě nostalgický stesk nedopitých piv a předků, sedávajících v těžce zahradě už před 600 léty. Neopomněl vyhledat i odporně čpící pisoár, kde se mi ho konečně podařilo dostihnout ve chvílce klidu.

"Jestlipak víte, pane Škutino, proč je tady tohle prkno ?"

Nad vyasfaltovanou stěnou pisoáru bylo dlouhé pevné prkno jako polička.

" To je kvůli těm pivařům, co vyžahnou svých čtyřicet i více püllitrů za večer. Ti už pak vůbec nesedají v lokále, ale stojí tady, číšník jim to nosí sem a oni to tadyhle (Jan Werich ukázal na ústní otvor) do sebe lejí a tuhle... (ukázal o několik desítek centimetrů níže) to hned čepují ze sebe ven."

Možná, že bychom byli tuto werichovskou teorii o účelu prkna vyzkoušeli sami na sobě, ale televizní producenti nebývají přáteli experimentů. Nebyl jím ani náš producent. Všechno už bylo připraveno k natáčení, štáb čekal a že bychom měli jít. Skončili jsme tedy pro tentokrát u prvního püllitru černého flekovského piva a šli jsme.

Člověk ve věku dospělosti má ke své škole velice něžný, až sentimentální vztah. Vešli jsme do vrat "své" Křemencárny.

"Tady jsme mívali chemii a támhle za rohem byla kaple , z které - když se stáhla roleta - byla tělocvična"

Za mých časů to bylo zrovínka tak. Akorát oltář byl nastálo zatažen roletou a později byl nahražen skladem náradí. Škola dbala na tradici.

Jan Werich vešel do třídy ve třetím poschodí a zklamaně prohlásil:

"Ta kamna už tu nejsou ... a ty lavice už jsou taky jiný..."

Šel do prostřední uličky.

"Já sedával někde tady."

Za mých studentských časů byla ve třídě i ta doličná kamna, která se nasýpala zvenčí z chodby. I lavice s vyrytými nápisy a naivními obrázky tam byly. V roce 1948, když Masarykovo reálné gymnázium rozprášili, zdemolovali při té příležitosti, co se dalo. Dokonce i krumpáčem odstranili pamětní desku 114 žákům a absolventům, padlým či umučeným za druhé světové války. Byli mezi nimi i komunisté.

"Co se divíte," komentoval toto barbarství Jan Werich, "copak v padesátých letech nepopravovali taky komunisty? Rozdíl je jen v tom, že popraveným komunistům nebudou stavět pamětní desky - asi by je pak nemuseli krumpáčem odstraňovat..."

Posadil se na lavici v místech, kde před padesáti lety sedával, a začal vyprávět:

"Tadyhle bývala kamna, do kterých se přikládalo zvenčí, z chodby. Kousek od nich jsem seděl. A měl jsem babičku. Ta babička měla obraz s takovou romantickou krajinou. Byl na něm kostel, na věži hodiny a ty hodiny byly skutečné a ukazovaly čas. Když se zatahalo za tím obrazem za špagát, tak hrály. A já, jak jsem za tím obrazem jednou stál, tak jsem se zmocnil toho strojeku, protože mě napadlo, že ten strojek by výborně zněl, kdybych ho dal do těch kamen. Tak jsem ho natáhl, dal dovnitř a poprosil jsem svého kamaráda, co chodil do třídy naproti, aby se dovolil na záchod, zatahl za ten provázek a spustil to. A on to udělal. My jsme zrovna měli pana profesora, kterému jsme říkali Žubr. Totiž Žubr. On šišlal. A on nám děsně nadával, on byl strašně vzteklý. Vždycky říkal - Ty žubře, ty žubře... - Tak jsme mu říkali Žubr. A Žubr tedy vykládal a najednou: Tamtamdandam, týýtý... Kluci ztichli. Nikdo nic nevěděl. Koukali. A Žubr taky koukal a ono to hrálo a hrálo, že Žubra se stával opravdický zubr, až začal: -Kde to je?Kde to je? Kde to máte? - A začal lítat, hned ke mně, já byl vždycky podezřelý z nějakého buřičství. Jenže já jako nic nevěděl a ono to pořád hrálo a Žubr se tak rozzuřil, že do těch kamen začal kopat, až prokopl ten plechový kryt. Byla z toho menší bouračka a pak byla přestávka. On věděl, že přestřelil, tak z toho nic nebylo. I stalo se, že příští hodinu přišel na inspekci pan ředitel Šafránek. Tomu jsme říkali Řepa. No, a Řepa se tadyhle postavil a vizitýroval a najednou si všimne, že kamna jsou nabouraná. Tak pana profesora Žubra přerušil a začal, že teď všechno patří nám, že tohleto je teď naše země a co poškodíme, sobě poškozujeme. No - to známe. To se táhne našimi novodobými dějinami jako červená nit. A když Řepa dokončil, apeloval na naši mužnost, aby se přihlásil ten, kdo kamna zdemoloval. Já jsem doufal, že se pan profesor přihlásí, poněvadž je to náš představený. Ale on ne. A tak já považoval za svou občanskou čest vstát a říci: - On pane řediteli. Pan profesor to učinil ... - Což jsem neměl dělat. Protože... no, zkrátka od té doby vím, že se občanovi nevyplatí, když vstane a ukáže prstem na chyby, které dělá jeho ... "

Jan Werich ukazoval prstem a náhle si všiml, že jeho prst míří na portrét Antonína Novotného, zavěšený nad katedrou. Rychle uhnul prstem a dodal: "... jeho ... třídní učitel !"

Pak si ještě prohlédl ostatní učebny- ukázal mi, kde měli přírodopisný kabinet (my ho tam měli taky), kde kreslírnu (my tamtéž) a najednou povídá:

Poslouchejte, pane Škutino - z tohotohle by přece mohl být celý pořad..."

Primář MUDr. Josef Vlček, CSc. maturoval desetiletí po třídě do níž chodili Jiří Voskovec, Jan Werich, Adolf Hoffmeister a skoro celý Devětsil.

Tady je jeho vzpomínka na jednoho z báječných profesorů z našeho Masarykova reálného gymnasia.

VZPOMÍNKA KVINTÁNA (z roku 1929)

Josef Vlček

Seděli jsme už v lavicích po přestávce, když vstoupil muž menší postavy, oblečen v tmavě šedý oblek, s tvrdým límečkem a kravatou tmavošedé barvy. Kráčel pomalým krokem ke stolu, otočil se k nám, zdvihl pravici a řekl: "Nejprve se římsky pozdravíme a pak budeme latinsky mluvit."

Dal si předložit třídní knihu k podpisu.

Jeho obličej byl vážný. Rysy obličeje zřetelné, pohled přísný. Bylo mu již něco přes šedesát let a tento náš učitel byl Václav Niederle, známý pedagog, profesor latiny a řečtiny a staré historie. Jeho zvláštní pozornosti se těšila minulost starého Egypta, a proto byl znám pod jménem faraón-muž ze země pyramid. Při výkladu o této zemi prohlásil: "Vše se bojí času, ale čas se bojí pyramid."

Začala hodina latiny. Padla řada otázek a závěrem znělo: "Budeme muset začít od základu." A tak v hodinách latiny, kterých bylo za týden šest (učilo se i v sobotu), jsme začali s latinskou gramatikou. Výklad se děl železnou logikou a přesností. Do těchto gramatických výkladů byly vkládány historické události, které byly plasticky líčeny. Tak jsme se ocitali v dávném starověku. Dobývali jsme jako prostí řečtí vojáci, hoplitové, hradby obklíčených měst, jako prostí vojáci jsme táhli s Alexandrem po Předním Východu.

Byly to nezapomenutelné hodiny latinské kultury. Vzpomínky na tyto kouzelné chvíle nám utkvěly do dneška v naší mysli. Dobyli jsme Athény, Korint. Padlo i Kartágo a přiblížili jsme se s Hannibalem až k Trasumenskému jezeru. Řím jsme tehdy s váháním zachránili. S Caesarem jsme dobývali na severu Alesii.

Tyto výklady jsme si vzali s sebou do životního uzlíčku na cesty. Často jsme do něho sáhli a vždy pochodovaly před našimi zraky nezapomenutelné chvíle, s pokračujícím časem krásnější a krásnější.

Netušil jsem, že mi osud dopřeje navštívit Troju a v ní nahlas, před ostatními účastníky zájezdu, poděkovat svému učiteli za dary, které nám byly svěřeny více než před šedesáti léty.

Pan profesor odešel brzo po době, kdy nás dovedl k maturitě, ale učil ještě dále na dívčím řádovém gymnáziu. Zúčastnil se i našich třídních setkání a vždy si ještě připravil krátkou přednášku k oživení naší paměti.

Dožil se 79 let, kdy odešel navždy z našeho středu, ne však zapomenut, ale opravdu milován.

Nálet v únoru 1945 zasáhl bezprostředně jeho byt v Rumunské ulici a profesor se zřítíl do sutin bombardovaného domu. Byl vyproštěn a se zlomeninou kosti stehenní ležel ve Vinohradské nemocnici. Z tohoto těžkého zranění, doprovázeného těžkým pohmožděním po celém těle, se uzdravil.

Nejvíce želel ztráty rukopisu připravované učebnice řečtiny. Vypsal odměnu k jeho nalezení a skutečně rukopis získal zpět. Knížka vyšla ještě za jeho života. Naplnil bezzbytku svůj život a zanechal bohatý poklad svých oddaných žáků.

Homo integer scelerique purus.

Při výročí, v deň jeho výročí, zajela početná skupina jeho žáků do Nové Paky, kde byl pochován do hroby ke svému otci. Jeden z nás přivezl z římského fóra kytičku, která byla zasazena na jeho hrob.

Zanechal za sebou veliký kulturní odkaz a svůj veliký poklad, jako zámožný občan, rozdělil do mnoha srdcí a myslí svých věrných žáků.

Gracias tibi agó magister noster clarissimus.

O dalších deset a ještě pár let navíc maturoval pak dirigent Filmového symfonického orchestru Štěpán Koníček , s jehož jménem se dodnes diváci českých filmů setkávají na titulcích.

I HUDBOU ŽILA KŘEMENCÁRNA

Štěpán Koníček

Ke kulatému jubileu našeho milého Masarykova reálného gymnázia, táhnou mi hlavou vzpomínky na dvě významné osobnosti z profesorského sboru ve čtyřicátých letech. První z nich byl náš báječný profesor latinského jazyka Jaromír Formánek. Spojovala se v něm osobnost znamenitého pedagoga a velmi erudovaného hudebníka - klavíristy. Já jsem již v době gymnaziální uvažoval o životě profesionálního hudebníka a intenzivně jsem se připravoval k talentových zkouškách na AMU. Profesor Formánek o tom věděl a s nesmírnou citlivostí vedl moje krůčky latinskou literaturou a filosofií. Byl jsem jeho žákem po dobu šesti let včetně maturity. Nikdy nemohu zapomenout, jak byl v nižších třídách mým velkým idolem, když s komorní citlivostí doprovázel na klavír při různých kulturních akcích třeba Smetanu nebo Dvořáka. A tak nám v latině léta ubíhala a někdy kolem septimy, když jsem i já při různých domácích koncertech gymnázia začal vystupovat jako klavírní sólista, jednou za mnou přišel a povídá: "Koníčku, vidím, že to s muzikou myslíte vážně, rád bych to s vámi někdy zkusil čtyřručně." A tak se záhy z něho stal vlastně profesorský partner mých uměleckých příprav. Dodatečně ještě velké díky, můj někdejší pane profesore, za ten ideální výběr mých maturitních otázek, když pro mne vyšel z latiny básník nejbásnivější, Catullus. Vždyť to jsou verše, které zněly jako hudební slova. A opravdu nic mi jako muzikantovi nemohlo být bližší. Jak jste nás všechny dobře znal!

Druhou osobností, pro moji pozdější profesi, byl pak Bohumil Kulínský. Odešel brzy po válce z profesorského sboru MRG a založil slavný dětský sbor - Bambini di Praga. Jakmile jsem po ukončení AMU vstoupil jako dirigent do pražského hudebního života, často jsem spolupracoval s jeho zpěvačky a vždy jsme vzpomínali na společné léta v naší Křemencárně.

Křemencárna žila nejen hudbou. Kolik slavných sportovců vyšlo z lavic Masarykova gymnasia v Křemencově ulici. Z fotbalistů stačí jmenovat za všechny legendární "světlovlasou primadonu" Káďu-Peška, trenéra poválečného fotbalového národního družstva Jana Fadrhony, který byl profesorem tělocviku stejně jako dlouholetý rekordman ve skoku o tyči prof. Bém.

A co košíková? Slavný Uncas, pak Sparta a posléze ligový Staropramen - to byla Křemencárna.

Začal jsem naši třídu, které nebylo dovoleno svá středoškolská studia na Masarykově reálném gymnasiu dokončit. A protože jsem si naši třídu vybral jako sociologický vzorek, dvěma příspěvky svých rozkošných spolužáků končím.

Dr. Jan Marek, takto prezident domácí sekce a duše stůků těch, kteří neemigrovali, náš nejproslulejší indolog, napsal o divadelní tradici:

ROHOVÍN ČTVERNOHÝ A TI DRUZÍ

Jan Marek

Žádné pořádné gymnázium nemohlo nikdy existovat bez divadla. Divadlo se hrávalo často a všude a skoro všude bývalo rádo viděno. Se strany p. t. profesorského sboru proto, že podle obecného mínění tříbilo mravy studentů a učilo je veřejně vystupovat, a se strany študáků proto, že v něm bývala legrace. Rozumí se, že na tak slavném ústavu, jakým Masarykovo první státní reálné gymnázium bývalo, nesmělo chybět. Na Křemencárně sice neexistoval stálý divadelní soubor s pevným odborným divadelním vedením, jako třeba na malostranském Nerudově gymnasiu, ale příležitostně se vytvářely menší skupinky ochotníků podle toho, jak se podařilo nacházet vhodné talenty. Samozřejmě nejlepší bylo, když se takovou skupinu povedlo dát dohromady ze žáků některé nižší třídy a vést ji pak dál a zdokonalovat třeba až do oktávy.

Naší třídě, která do Křemencárny nastoupila 1. září 1942, v těžkých dobách německé okupace a jen dva měsíce po heydrichiádě, se taková věc poštěstila, i když ne až do té oktávy. Divadelní úspěchy svých starších spolužáků jsme znali jen z vyprávění; žádný základ ochotnického souboru z nejlepších dob první republiky na ústavu nezůstal. Každá třída se v tom divadelním snažení udělala spíš pro sebe. Nerad bych někomu ukřivdil, ale asi to tak bylo proto, že pedagogové ústavu nikdy zrovna nehořeli nadšením, aby ochotnickou činnost svých svěřenců nějak řídili. Pokud naše paměť sahá, študáci lační divadla si vždycky museli nějak pomoci tím, že přizvali svoje rodiče, kteří měli s dramatickým uměním něco společného, anebo využili laskavosti širokého okruhu svých příznivců a známých.

U nás to bylo taky tak. Jestli se dobře pamatuji, zájem o divadlo se v nás probudil už v primě. Jak už bylo v tomto almanachu zdůrazněno na jiném místě, byli jsme vlastně nejmladšími posluchači univerzitních profesorů a docentů, kteří na gymnázium přešli z českých vysokých škol uzavřených německými okupanty v roce 1939. My jsme měli to štěstí, že češtinu nás učila profesorka jevištní dikce na divadelní fakultě Akademie múzických umění dr. Klementina Rektorisová. Nezapřela v sobě vysokoškolskou učitelku a v hodinách češtiny se ráda zabývala svou specializací: nekompromisně trvala na tom, abychom při řečnických cvičeních jasně a kultivovaně artikulovali, abychom slovní a větný přízvuk správně kladli tam, kam patří, a věnovali pozornost melodii řeči. Jevištní řeč se ovšem nejlíp procvičuje na divadelních textech, a tak brzo jako učební pomůcka nastoupil Strakonický dudák od Josefa Kajetána Tyla.

Dr. Rektorisová nám svým zaujetím pro věc náramně imponovala. A tak, abychom jí udělali radost, jsme pro jednu hodinu češtiny nacvičili výstup se Švandou, který svou hrou rozveselil princeznu solimanskou a sultán ho za to odměnil. Jako překvapení pro paní profesorku jsme se ten úryvek rozhodli předvést dokonce v kostýmech. Nebyl problém vypůjčit si je z nedaleké Svátkovy divadelní půjčovny, ale větší potíž byla s princeznou Zulikou. Jako chlapecká bouda jsme ve třídě žádné holky neměli, a tak musel zaskočit náš třídní krasavec Přemek, který se tehdy pyšnil nádherně zvlněnou plavou kšticí. Naštěstí mu vypůjčení šněrovačka i dlouhá sukénka padla jako ulitá a improvizované představení mohlo začít.

Sehráli jsme to tenkrát jakž takž. Vděčné obecenstvo, naši rozkošní spolužáci ve škamnách, sice řičelo nadšením, když si Přemek Korb svoje svůdné roucho neustále přišlapával a mluvil tenounkým hláskem, ale paní profesorka spokojená nebyla. Za chvíli měla v notýsku plno poznámek o našich prohrěscích v jevištní mluvě. Ještě tak nejlíp z hodnocení vyšel Sultán ztělesňovaný Milanem Friedlem, shodou okolností také pozdějším pedagogem Akademie muzických umění. Ale i on nějaký ten škraloupek měl. Na jeden si zvlášť dobře pamatuju, protože jsem jím pak ještě dlouho Milana zlobil. Sultán blahosklonně podává Švandovi váček dukátů a říká : " Zde vezmi na důkaz mé oddanosti ". Milan to zahrál opravdu vznešeně a zvlášť si dal záležet na jasné artikulaci slov "na Důkaz mé oddanosti". "Ale chyba lávky! Přízvuk je přece na předložce, studente, a ne až na substantivu", tedy " Na důkaz. Opakujte to !" A tak si to s Milanem opakujeme už přes půl století, když si cokoliv dáváme Na důkaz své oddanosti, a vzpomínáme přitom na milou paní profesorku, i když už dávno není mezi živými...

Z toho kostýmového výstupu ve třídě pak vznikla myšlenka, že by se mohlo zkusit nastudovat nějaké opravdické divadlo. No proč ne, talenty jsme ve třídě měli, třeba takového Ivůška Paukerta, pozdějšího dlouholetého režiséra Československé a teď i České televize, nebo Honzu Kovaříka, syna nestora českých herců Františka Kovaříka, a nějaká ta odborná pomoc zvenčí se už taky najde.

Ale než jsme se k tomu odhodlali, předvedla se ještě mezihra, totiž loutkové divadlo. Jak už to v té těžké okupační době ani jinak nešlo, dávala se jakási česká mravoličná hra z repertoáru Matěje Kopeckého, "pan Franc ze zámku ". Dnes už si na ně vzpomínám jen matně. Víím jenom, že se hrála na jevišti improvizovaném v učebně fyziky (ta měla amfiteátrově uspořádané lavice) a já jsem v ní byl angažován jako slepice. Uměl jsem totiž obstojně kvokat, a to se na dotváření koloritu poplužního dvora výborně hodilo.

Provizorní scéna, tvořená černými sametovými závěsy od stropu až k podlaze, nám pak v sekundě posloužila už jako jeviště skutečného divadla. Na samostatné představení jsme si ještě netroufali, a tak naše inscenace byla pouhou součástí obvyklé " studentské besídky ", jak se tehdy školním pořadům estrádního typu říkávalo. Úvodní program se ovšem musel divadelnímu představení podřídít. Ostatně nebyl dlouhý, na miniaturním jevištiátku zahrál náš třídní houslista Pepík Gramman Dvořákovu Humoresku a Vačkářovu Serenádu a Ivůšek Paukert zarecitoval slavný Cyranův monolog o gaskoňských kadetech. Ten nám mimochodem udělal pěknou ostudu, ne sice při přednesu, ale hned při zvaní. S Evženem Strouhalem jsem tehdy chodil po třídách na naši besídku zvat. Jenže francouzština se za protektorátu učila až od tercie a my hloupí sekundánci houby věděli, jak se co vyslovuje. Svůj zvací výstup jsme v žádné vyšší třídě nedokončili. Jen jsem na výstupu řekl, že Ivo Paukert přednese úryvek ze hry TSyrano de BergeraTS, rozlehl se huronský řev a my honem vypadli ven. Když nás vyhodili podruhé, Kvín mě poučoval : Človče, na konci musíš říkat k, dyť je to cizí slovo! No dobrá, tak ve vedlejší sextě jsem už zval na TSyrana de BergeraK. Ale ouhá, sextáni se chechtali ještě bujařeji. Oni holt už věděli že ten Syrano pocházel z Beržeraku...

Přes tyhle zvací potíže se besídka vydařila. Zlatým hřebem programu byla obrozenecká fraška

Václava Klimenta Klicpery Rohovín Čtverrohý. Hrála se jenom jednou, v sobotu 18. března 1944 o 16. hodině odpolední, jak stojí na programu, na stupínku v naší sekundě A, kam se přenesly černé prosceniové i postranní závěsy. Jako osvětlení musely postačit běžné třídní lampy, žádné reflektory jsme neměli. S kulisami jsme si také moc starostí nedělali. Rohovín má jenom jedno jednání s krátkou proměnou, většina děje se odehrává v maloměstské hospodě, a tak nám stačil stůl a pár židlí. Horší to bylo s obrazy, které Evžen Strouhal a já jako pocestní malíři Čížek a Stehlík mají na samém začátku hry hodit do kouta s rozhořčenými výkřiky: "Tam buď, křivohubý sládku! (Strouhal) A tu lež, dlouhonošý mlynáři! (Marek). " Nakonec musel posloužit jakýsi hrdina německé branné moci vytržený z protektorátního obrázkového časopisu a podlepený papundeklem, jen když se mu chatrný rám v tom koutě náležitě rozskočil.

Z děje hry si toho už moc nepamatuji, vždyť je to právě padesát let, co jsme Rohovína jako třináctiletí sekundáci nastudovali. V uších mi ale dodnes zní neodolatelná latina Pepíčka Rudy, alias Arno Pytlíčka, který nás tehdy coby zavalitý venkovský sudí omračoval výroky jako "Jak vám povídám, pane Matiaši, anno domini millesimo septingentesimo nonnagesimo quarto jsme měli také tak brzo žně. " A dodnes slyším, jak se na to Arno Slavíček rozhořčeně durdí: "I čerta, čerta, vždyť víte, že té vaší latině nerozumím... " Škoda, že Pepíček tak brzo od nás odešel a že se, quidni, jakpak jináč, mezi námi objeví jednou za dvacet uherských let. No, nihil ad rem, to nic nedělá, immediate! Už je to holt půl století.

Rohovín Čtverrohý, tenkrát blahosklonně představovaný Milanem Friedlem, nás navnadil tak, že jsme si troufli na celovečerní představení. Hned na začátku tercie jsme začali studovat už náročnější program, u ochotníků velice oblíbenou a dodnes hranou Klicperovu veselohru DIVOTVORNÝ KLOBOUK, později zfilmovanou ve hvězdném obsazení. Na tu nám už naše tercie byla malá. Jeviště se přestěhovalo nahoru do kreslírny jako do největší učebny celé školy, ale do té se naše černé závěsy nehodily. Ještě štěstí, že o schopné pomocníky nebyla nouze. Milanův bratr, kandidát inženýrství Dušan Friedl, navrhl novou skládací scénu z latí potažených tmavošedým papírem a vybavil ji i řádným divadelním osvětlením - několika "kilovými" reflektory s barevnými filtry, které ochotně zapůjčily Městské podniky pražské, reostatem a rozvodnou deskou. Mimochodem, ta jeho rozvodná deska měla obdivuhodně tuhý život: po zrušení gymnázia se dostala do temné komory Orientálního ústavu na Malé Straně a po restitučním předání klášterní budovy suverennímu řádu maltézských rytířů se přestěhovala k nám na Ořechovku, kde dodnes věrně slouží ve sklepní dílně.

Divotvorný klobouk je, jak pamětníci vědí, příběh dost naivní. Hlavní úlohu v něm hraje údajně zázračný klobouk, jehož majitel může v každé hospodě zadarmo jíst a pít.

Štěstí nám přálo, role Panthalis se ujala profesionálka, pozdější herečka Východočeského divadla i jiných velkých scén. Jako princezna byla opravdu okouzující, i když o ní náš tehdejší kritik uštěpačně napsal, že po jevišti chodila s rozpačitým úsměvem a s očima sklopenýma k zemi, takže to vypadalo, že buď ztratila nějakou ženskou tretku a stále ji na podlaze hledala, anebo dávala pozor, aby si nepřišla kralovské roucho a nenatáhla se jak dlouhá, tak široká...

Nás jako herce uchovala hlavně hudebnost a archaická libozvučnost Vrchlického mluvy, ta lehká, okřídlená slova, jimiž jsme v Midasových uších i my viděli "půl žití kus a půl sen mlhavý". Čarovné prostředí starořecké báje, nesené lehce plynoucími líbeznými verši se nám vrylo do paměti tak, že dodnes umíme dlouhé pasáže svých rolí z paměti. Když někdo z nás dorazí k cíli své cesty v neznámé krajině a rozhlédne se kolem sebe, v podvědomí se mu jistě ozve melodický hlas Milana Friedla, který v úvodní scéně ústy Lykia, mladého Řeka z Attiky, prohlašuje: "Tak zde bych byl! Ach, rozkošný to věru kraj, jak z pohádky. Když v krčmě nelhali, kde dobře prospal jsem na dnešek, tož blízko hlavní město Kéléné se tají v stínu

stromů odvěkých. Zde milý chlad a libý stromů stín, zde spočinu... Je dobře poznat lid i jeho mrav a přátel sobě brzo získati, toť v jádru celá moudrost života. "

Vím to ze zkušenosti, protože ve vlhce letní noci dodnes nejednou slyším rozmarné doznání Honzy Kovářika, který propůjčil svůj jadrný hlas lazebníku Thersitovi: "A obloha se kol mé hlavy točí, jak děravý by byla slunečník, a každou děrou hvězda třepetá a usmívá se na mne. " A když svítí měsíc, obvykle se mi do jeho modravého jasu mísí vlídné ráčkování Ivoška Paukerrta, který jako dobrý král Midas rozechvěle šeptá své Panthalis: "Hleď, princezno, jak zářný měsíc stříbří vršky starrých pinií... "

A sám si někdy rád to naše študácky nadšené účinkování připomenu textem vlastní role: "Však co je pravda, dobrý den jsme sobě tenkrát udělali. Vína teklo, až řeka sládlá jím, a k večeru, když tančili jsme, mně se, pane, zdálo, že také hvězdy křepčí nad námi... "

Taková výpravná antická hra se už ovšem v kreslírně hrát nedala. Opustili jsme budovu ústavu a přesunuli se o kus dál k Vinohradům - do divadla Čin v tehdejší Ženském klubu ve Smečkách. Jak se mohou návštěvníci dnešního Činoherního klubu přesvědčit, bylo tam trochu stísněné podzemní hlediště, ale za to poměrně rozsáhlá scéna s miniaturním zákulisím, mnoho se tam toho od našich časů nezměnilo. Někjaké kulisy byly tehdy na místě, většinu ostatních jsme si museli opatřit.

O uměleckých výkonech čtrnáctiletých herců se náš recenzent raději moc nešířil. Spokojil se konstatováním, že žák při RG Ivo Paukert se coby Midas snažil prokázat, že dobrá vůle a snaha nahradí nedostatky herecké dikce, při čemž svým roztomile vysloveným R a Ř tak okouznil princeznu Panthalis, že se v něm zrovna viděla. Lazebník Thersites pana Jana Kovářika projevoval co chvíli záblesky skutečného hereckého talentu a dokazoval odůvodněnost teorie o dědičnosti.

Také rybář pana Jana Marka měl řadu dobrých momentů, byl rozšafný, stářím sehnutý, takže se musel opírat o hypermoderní udici. Jenom jsem dumal, co mu schází do celkového rybářského zjevu, až jsem na to přišel: fajfka! Ale i bez ní byl celkem dobrý, jen se mi zdálo, že na prostého rybáře vedl moc učené řeči. Narses pana Evžena Strouhala se snažil vypadat vojensky, jak se na vojevůdce sluší, což zdůrazňoval energickou řečí, i když jako voják mnoho řeči nenadělal, a pak nějakým mohutným bajonetem po boku. Bohužel jej z pochvy nevytáhl, ač příležitostí k tomu měl plno, takže jsem nemohl posoudit, jestli to byl starý bajonet rakouský nebo německý. Škoda. Lykias pana Milana Friedla svým lepším zjevem rozechvíval nějakou sekundánku přede mnou sedící, ale na Panthalis nestačil. Časem z něho jistě něco bude, přinejmenším kvartán, a bude mít úspěchy, když ne zrovna na jevišti, tedy s děvčaty určitě. Ale časem i úspěchy na tom jevišti nejsou vyloučeny.

Jak vidět, recenzent se nemýlil. Svižný Lykias, krásná Panthalis i král Midas umělecké úspěchy v životě nesporně měli. A nemuseli na ně čekat až do praktického života. Své antické role si mohli zopakovat už za dva roky jako kvintáni na jiném jevišti. Midasovy uši se líbily a svým nevšedním kouzlem zapůsobily tak, že jsme je hráli ještě dvakrát v Divadle mladých pionýrů na Havlíčkově náměstí 19. a 20. června 1947 téměř ve stejném obsazení.

Ale mezitím jsme nastudovali ještě další hru, zase od českého autora. Tentokrát to byl dramatický žert z české historie, KOLÉBKA od Aloise Jiráka.

To už jsme byli ve svobodné vlasti řádně ustaveni jako Dramatický kroužek Masarykova reálného gymnasia v Křemencově ulici. Kolébka je představení počtem osob i ženských rolí mnohem náročnější než naše dřívější hry. Vrátila se k nám i odvržená Martužka, své sestry přivedli Pepíček Ruda i Evžen Strouhal a svou kamarádku zangažovala Dana Týmlová. Mužské role přitáhly i četné další spolužáky. Hra se nastudovala ve velmi krátké době na začátku kvarty, v prvním poválečném školním roce, kdy všichni hořeli budovatelským

nadšením, a hrála se zase v divadle Čin ve Smečkách 9. a 11. listopadu 1945. Myslím, že to byl rekord studentských divadelních souborů, aspoň neznám jiný případ, že by stejný režisér a titíž herci dokázali při své válkou přerušované práci za jediný rok nastudovat a úspěšně sehrát tři různé, poměrně náročné divadelní hry. Já jsem tehdy v obsazení dopadl lépe než dřív: milovnickou roli rakovnického studenta mi sice tentokrát přebral Evžen Strouhal, ale zato jsem mohl hrát větší charakterní úlohu polesného Jíry, dědečka jeho milé Aleny.

Zajímavé je, že z textu hry si na rozdíl od Midasových uší nikdo z nás nepamatuje skoro nic. Jen sem tam nějaký střípek uvízl v paměti, jako třeba udýchaná zpráva sedláka Bláhy, že "chudák (místo dudák) pod lipou jen spustil..." Od té doby se Tondovi Hornychovi, jinak zvanému Avus, dnes slavnému světovému internistovi usazenému v Paříži, neřeklo jinak než Chudák pod lipou. Těmi slovy jsme se po mnoha letech vítali i ve Francii.

Dramaticky kroužek Masarykova reálného gymnasia oslabil odchod hlavních představitelů na jiné školy. V roce 1946 odešel Milan Friedl stejně jako Dana Týmlová na konzervatoř, a Honza Kovářik na chemickou průmyslovku, která shodou okolností dnes v Křemencárně sídlí, a Pepíček Ruda na průmyslovku strojní. To byla nenahraditelná ztráta. Ze starého přátelství se sice ještě po dvou letech podařilo zopakovat Midasovy uši v Divadle mladých pionýrů, jak jsem se už zmínil, a po nich ještě nastudovat Gogolova Revisora v Bránickém divadle, ale už to nebylo ono. Druhé Midasovy uši, třebaže dokonalejší a na větším jevišti, měly horší odezvu než první. Zvláště paní profesorka Rektorisová, která se po válce vrátila na svou katedru, nám vytýkala, že jsme se dali ukolébat bývalými úspěchy a ustrnuli ve vývoji a že představení šestnáctiletých adeptů Thalie mohlo mít mnohem vyšší úroveň.

Ale nakonec proč? Vždyť jsme se všichni přece nechtěli stát herci, měli jsme jiné povinnosti a jiné odborné zájmy a o aktivní divadelní činnost jsme pomalu ztráceli zájem. Zamýšleli jsme sice ještě inscenovat Langrův GRANDHOTEL NEVADA a dokonce jsme si rozepsali úlohy pro Pujetův ŠŤASTNÝ VĚK, ale sehrát jsme je už nedokázali. Přinutili jsme se jen na staré dobré scéně ve školní kreslárně sehrát pásmo o několika výstupů ze Shakespeareova Snu noci svatojánské a Večera tříkrálového v zastaralém Sládkově překladu - Ó noci, noci, noci škarohledá, ty, která vždycky jsi, když není den, ó noci, noci, běda běda běda, mám strach, že Thisbina slib je zapomněn-, ale moc velký úspěch jsme neměli. Jak také, když jsme to nedělali s takovou chutí jako dřív?

Přesto na svoje študácké ochotničení vzpomínáme všichni rádi. Dalo nám to hodně: jistější vystupování na veřejnosti, neohroženější přednes, pohotovější schopnost tlumočit své myšlenky spatra, jak se učit nazpaměť nebo bojovat proti trémě. A ještě dnes, po padesáti letech, když někdo z nás usedne v hlasatelně Radia Collegium proti Milanu Friedlovi k odbornému interview a je pochválen za dobrý hlasový projev, vzpomene si vděčně: Však co je pravda, dobrý den jsme sobě tenkrát udělali...

Pominu-li životní osudy nás, nás kteří jsme byli v kriminále a museli jsme odejít do exilu, pak většina bývalých žáků Masarykova gymnasia v Křemencově ulici byla v období komunistického režimu všelijak existenčně postižena.

Od primy jsme věděli, že náš rozkošný spolužák Jiří Mrha bude muset převzít po svém otci jeho advokátní kancelář. Jenže... přišel únor bílý - pole sílí, Jirka Mrha po maturitě v Londýnské šel do výroby a jako dělnický kádr se přihlásil na chemii. Ve svém oboru to dotáhl na jednoho z nejvážnějších specialistů na baterie a akumulátory. Proto je také za jeho jménem titul DrSc neboli Doktor věd.

MÝCH NEZAPOMENUTELNÝCH SEDM LET V KŘEMENCÁRNĚ

Jiří Mrha

Nad mým psacím stolem visí plechová smaltovaná tabule s nápisem "Masarykovo Státní reálné gymnásium v Praze II Křemencova ul." a vedle ní bílý prapor s nápisem "KK-MGR". Tu tabuli sejmuli mí spolužáci ze vchodu do budovy v létě 1949 poté, co se dozvěděli, že jejich gymnázium bylo právě zrušeno, neboť neslo jméno našeho prezidenta Osvoboditele. Tabule potom putovala do emigrace a spolu s praporem byla vždy umístěna na čelném místě při Celosvětových schůzkách (CS) "klubu Křemencárníků" (KK). tyto schůzky organizovala v 80. letech "zahraniční sekce" naší třídy postupně do Verbier, Larchmontu, Brixenu (nikoliv Havlíčkově), Sydney a Stowe. Paralelně k těmto zahraničním schůzkám probíhaly i velice pravidelné schůzky "domácí sekce" a dokonce jsme si zopakovali skutečnou hodinu latiny ve skutečné třídě se skutečným bývalým naším profesorem latiny. Jak tabule, tak i vlajka jsou v současné době zatím posledním hmatatelným důkazem existence tohoto, v mých očích ale nesmrtelného gymnázia.

Naopak prvním hmatatelným důkazem existence této školy je dopis Ředitelství v Praze II Křemencova ul. (Kieselgasse), vyzývající mé rodiče, aby přivedli svého syna k přijímací zkoušce dne 2.srpna 1942 ! Mí předchůdci měli v témže roce zkoušku ve Středoškolském konviktu v Praze XIX Brahmsova č. 10 ve dnech 28.července až 1.srpna. Internátní ubytování vyžadovalo odevzdat v obálce mimo jiné potravinové lístky na máslo a tuky po 100g, lístky na 2kg chleba, 10 housek, lístek na poživatiny a cukr na 1 týden. Naproti tomu já jsem se stravoval a spal doma a do budovy jsem denně docházel.

Prvním objektem školy, se kterým jsem se podrobně při zkoušce seznámil, byla tělocvična, původně zároveň i kaple. Zbytky oltáře byly spolu s tělocvičným náradím uloženy za plechovou roletou. Na červeném plyšovém křesle tělocvičně vévodil německý školní inspektor Werner v zeleném obleku s plackou s hákovým křížem na klopě. Zde jsme po čtyři dny tomuto inspektorovi předváděli vždy celé odpoledne tělesnou zdatnost, zatím co duševní zdatnost byla zkoumána zmíněným inspektorem při použití téhož křesla v hodinách dopoledních. Bdělému oku inspektora zřejmě ušly mé značné nedostatky na jednotlivých náradích, zejména pak ve šplhu (viz.dále), protože v polovině srpna 1942 mně zatímní správce Provisorischer Leiter gymnázia Alois Dostál oznámil, že jsem se stal řádným žákem I.třídy tamního ústavu.

Stejná tělocvična se pak stala již za pár týdnů pro mne smutným jevištěm mých neslavných pokusů vyšplhat po hladké tyči až na dosah stropu a pak bez úhony se opět vrátit dolů. Tělovýchovný pedagog vázal povolení pro celou třídu zahrát si vybíjenou právě na můj předchozí zdárný pokus dotknout se stropu bez pomoci jeřábu či jiného zdvižného zařízení, a tak štván celou třídou jsem jednoho dne stropu přeci jen dosáhl. "Sláva Mrška vyšplhal !" Na

pomalou a důstojnou cestu dolů mně již síly nezbyly a přistál jsem s četnými spáleninami.

Stejná tělocvična však pro nás současně znamenala i zdroj velké zábavy: zmíněná plechová roleta byla totiž zdrojem obrovské detonace, ke které došlo právě tehdy, když se proti ní kopl veškerou silou těžký míč na košíkovou, nebo se mrštil tzv. medicinbal, tj. těžká koule vyplněná konopím. Později zatímní správce ústavu a profesor fyziky prof. František Lehár, značně ráčkující, byl velkým obdivovatelem vojenské techniky, a tak jednou v okamžiku zmíněné detonace podal ve fyzikální posluchárně, která se nacházela proti oknům tělocvičny, následující vysvětlení pravděpodobné příčiny detonace: " Může se jednat o explozi armádního obranného granátu značné brisance přibližně v okruhu: Pivovar u Fleků, Včelařská prodejna (zdroj rukavic nejen pro včelaře, ale díky dlouhým rukávům i pro hráče hokeje mužstva naší třídy), průchod Marrathon s "Modranskou viechou"(odtud pocházel náš dodavatel choulostivých kresbiček pan Horáček), Vinárna " Tři P" na rohu Černé a Opatovické ulice, Hostinec " U stromečku" v Opatovické ulici. Tento druh granátu spolu s kvérem Mauserovkou to není nic mládenci, ale kulomet to je prasárna !" Vedle zálib ve vojenské technice měl legendární pan profesor zřejmě i jiné záliby, o čemž ostatně svědčí i jeho výběr orientačních bodů vymezujících ohnisko výbuchu.

Vlastní budova Křemencárny měla velice členité sklepení a toto členění umožňovalo, aby prakticky každá třída měla svoji místnost jako úkryt pro případ leteckého poplachu. Naší třídě přálo to štěstí nebo neštěstí, že nám byla přidělena prádelna, jinak království paní školníkové Forbergové. Zvuky, které vydávala její valcha při praní, se nesly po celé budově, a tak jsme se záhy naučili tento zvuk imitovat pomocí šestihrané tužky, podrážky a dřevěné podlahy s tvrzením "paní školníková pere !" Zmíněná prádelna byla k našemu štěstí nebo neštěstí opatřena vodovodním kohoutkem a dlouhou hadicí, a tak nemusím dále události líčit. Jen se pamatuji na chvíli, kdy zatímní správce prof. František Lehár srazil žáka Jiřího Berdycha (později sólistu opery v Plzni a ještě později spolupracovníka bavorské televize v Mnichově) mohutnou fackou k zemi, když mu tento proudem vody bránil ve vstupu do prádelny a poté ležícího žáka Berdycha týmž proudem vody pohotově vzkřísil. Ještě po půl století mi zní v uších rryčné povely prof. Lehára ze školního rozhlasu "Kvarrta A, ted'!", vyzývající postupně jednotlivé třídy, shromážděné u východů ze tříd, k nástupu do sklepních prostor při cvičném poplachu.

Dalším bitevním polem byl školní dvůr. Na tomto dvoře jsme koncem 2. světové války pěstovali na tu dobu speciální druh sportu: pozemní hokej s tenisovým míčkem. Na rozdíl od dnešních kluků jsme byli vyzbrojeni speciálními hokejkami se zahnutým kulatým koncem, branky tvořily popelnice. Prof. Lehár pečlivě dbal o údržbu sklepních krytů a nutil nás, abychom pomocí zmíněných hokejek klepali slamníky umístěné v těchto krytech, což nás brzy přestalo bavit a raději jsme přesunuli své hřiště na dolní špičku ostrova Štvanice, která však měla tu nevýhodu, že nás rušil silný pach z blízkých holešovických jatek, dále nám míčky padaly do Vltavy a v neposlední řadě nás rušili američtí "kotláři", kteří prováděli časté nálety na blízké Denisovo nádraží.

Vlastní budova Křemencárny, respektive její jednotlivé třídy, byly vytápěny kamny na uhlí, které bylo možno obsluhovat z chodby tak, aby nebyl rušen pedagogický proces. Ku konci války byl do Říše povolán i školník Forberger, tak jsme byli nuceni si topit sami. Pro mne, jako žáka bydličního v blízkosti gymnázia a hlavně čujícího nějakou tu lotrovinu, to znamenalo dostavit se do školy v 6,00, stejně tak jako všichni ostatní žáci se zout ze dřeváků ve třídě a pohybovat se z úsporných důvodů (a snad i akustických) po škole a ve sklepech s uhlím bos. Do 8,00 se nám podařilo kamna přeměnit na vysokou pec tak, že na přilehlých lavicích naskakovaly lakové puchýře a při plivnutí na takto rozžhavený kotel se slina odrážela do úctyhodné vzdálenosti. O zápachu, který vydával hadr na tabuli namočený do UNRRA mléka

(rozlévalo se o hlavní přestávce v poválečných měsících do nádob patřících vždy jedné třídě), si nelze udělat ani tu nejspolehlivější představu. Pedagogický proces byl proto po hlavní přestávce často přerušován intenzivním větráním.

Proti budově Křemencárny stojí nízká budova, která patří do objektu pivovaru U Fleků. V 1. patře této budovy byly soukromé byty, jejichž majitelé své byty dopoledne pravidelně větrali. Do takto otevřených oken bylo možno vrhat ocelové šatnové věšáky, umístěné na stěnách tříd. Periodicky byly tyto věšáky obyvateli protějších bytů odevzdávány zpět do ředitelny a poté následovala obligátní inventura chybějících věšáků a přísné tresty. Tento věšákový koloběh však pokračoval nerušeně dále.

Třídy Křemencárny byly původně vybaveny starými lavicemi s otvory pro dřívější skleněné kalamáře. Otvory byly pro nás důležitou rekvizitou při "křtu" nových klobouků, které jsme v té době dosti nosili. Nový klobouk se protáhl zmíněným otvorem a majiteli původně nového klobouku byla poté vrácena odděleně stuha a pak vlastní klobouk.

Počínající demokratický vývoj v naší republice v letech 1945-1947 způsobil i vytvoření kuřárny pro studenty na malém dvorku mezi hlavním schodištěm a WC. Počínaje tuším kvintou mohli žáci o přestávkách na dvorku kouřit, aniž by byli nuceni zaplatit prof. Tyxovi jeho oblíbených "padesát, padesát..".

Chemická posluchárna byla umístěna v přízemí vlevo od hlavního vchodu. Místo bylo velice výhodné pro slabší žáky v chemii (mezi které jsem patřil i já, a navzdory tomu jsem o 40 let později dosáhl vědeckého titulu doktora chemických věd a jsem majitelem stříbrné medaile J. Heyrovského za zásluhy o rozvoj chemických věd), kteří při zaslechnutí svého jména mohli opouštět posluchárnu skokem z okna do ulice a po uplynutí nebezpečí se mohli vrátit zpět normálními dveřmi.

Při čtení těchto mých několika vzpomínek na budovu Křemencárny by mohl nezasvěcený čtenář nabýt dojmu, že jsme v této budově pobývali pouze za účelem studentské zábavy. Této zábavy jsme zažili my, kteří jsme měli značně zvýšený smysl pro humor, skutečně hodně, ale teprve při přechodu nejprve na poslední maturitní rok do cizího gymnázia (1949-1950) a poté do praktického života jsme zjistili, jak mnoho nám Křemencárna dala v oblasti všeobecného vzdělání. I ti žáci, kteří svým prospěchem rozhodně nedělali radost svým rodičům neb jejich zástupcům (a já jsem mezi ně nesporně patřil), po přechodu na nové gymnázium patřili v novém prostředí nesporně k těm lepším. Úctyhodný seznam akademických titulů a pracovní úspěchy mých spolužáků v tuzemsku i zahraničí svědčí o tom, že i praktický život nás nezastihl nepřipravené. Tato skutečnost svědčí o tehdejší vysoké úrovni profesorského sboru Křemencárny (vzhledem k válečné době jsme měli to štěstí, že mezi nimi byla celá řada univerzitních profesorů), který byl schopen i během našeho provádění různých rošťáren nám vpravit do podvědomí to, co jsme mohli později v praktickém životě použít a dále rozvinout, a to i při zachování smyslu pro humor, bez kterého si život nelze ani představit.

Vzpomínám si na jeden televizní pořad z tragických dnů roku 1969 po pohřbu studenta Jana Palacha, kdy jsme si my, které pak Husákův režim vyhnal a ztratil, naposledy před televizními kamerami podávali mikrofon a vyznávali se ze svých pocitů a nadějí. Byla to symbolická ŠTAFETA. Mikrofon se stal štafetovým kolíkem, který jsme si před zraky milionů televizních diváků předávali. Naposledy...pro příštích dvacet let.

Dvacet let předtím, roku 1949 jsme my, žáci abiturienti Masarykova reálného gymnasia, které komunisté zavřeli a rozprášili, předali symbolickou štafetu žáků Střední průmyslové školy. Jsme pyšní, že tento štafetový kolík tak čestně a hrdě nesli a nesou až do dnešních dnů.

Při příležitosti stého výročí otevření budovy Křemencárny dne 23.zářní roku 1994 se oba štafetové proudy spojí. Naše ruce se spojí a společně ponosou štafetový kolík svobody, demokracie, humanity a -odpusťte mi- také studentské srandy do dalších let tohoto končícího zmateného tisíciletí.

DUCH KŘEMENCÁRNY SE NEPODAŘILO UDUSIT !

A jak jsme říkali po Janu Masarykovi ...A FURT SE JDE !

Jen prosím, vy, co přijdete po nás, NEZAKOPNĚTE!!!

Za všechny Křemencárníky Váš

(podpis V. Škutiny)

CHEMICKÁ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA VČERA, DNES I ZÍTRA

Ing. Dagmar Kuklíková, matur.ročník 1976, profesorka školy

VČERA

Naše Střední průmyslová škola chemická se vyvinula z chemického oddělení Průmyslové školy pražské.

Počátky odborného průmyslového školství v Čechách lze sledovat již od konce 18. století, od doby panování Josefa II. Poté však přišly napoleonské války a císař František I. nebyl vzdělávání pracovníků v průmyslu příliš nakloněn. Zato v řadách české šlechty se i v té době našli pokrokoví jedinci, kteří usilovali o obrat ve vývoji průmyslového školství. Vůdčí osobností byl hrabě Karel Chotek, který v letech 1826 až 1831 uspořádal v Praze čtyři průmyslové výstavy a v roce 1833 dosáhl u vlády povolení založit tzv. Průmyslovou jednotu, která si mimo jiné vytkla za cíl zlepšení úrovně vzdělání lidí pracujících v továrnách, tj. mistrů, jejich pomocníků a dalších. Členem Jednoty byl i kníže Bedřich Oettingen - Wallenstein, jenž r. 1835 vlastním nákladem otevřel první odbornou nedělní školu na Zbraslavi. Tato škola poskytovala první základy technického vzdělání v Čechách. Vyučovalo se v českém jazyce nejjednodušším věcm z matematiky, chemie a mechaniky. Již první veřejné zkoušky za účasti hraběte Chotka prokázaly její úspěch. Takto povzbuzená zřídila Průmyslová jednota již za dva roky v Praze podobnou školu. Výuka probíhala nejdříve v Havelském klášteře, ale protože zájem veřejnosti rostl, bylo nutné použít místností Klementina a později i německé techniky v Husově ulici. Kromě českého jazyka se vyučovalo i v němčině, přibývaly další předměty - aritmetika, geometrie, účetnictví, strojnictví, kreslení a rýsování. Školu navštěvovali živnostníci, tovaryši a později i učňové.

Toto počáteční období je spojeno se jménem vynikajícího pedagoga dr. Karla Slavoje Amerlinga, který zde vyučoval až do r. 1861 přírodní vědy a mechanickou a chemickou technologii. Od r. 1839 vydával časopis Průmyslový posel, který pojednával o chemii v živnostech. Po zániku tohoto časopisu psal do Nedělních listů vydávaných Průmyslovou jednotou pro řemeslníky.

S rostoucím národním uvědoměním ale narůstala i potřeba řádné české průmyslové školy, která by soustavně a cílevědomě vychovávala dorost. A opět to byla Průmyslová jednota, která se zasloužila o další pokrok, v ní začal boj o první českou školu. V čele stáli dr. František Rieger a Alois Pravoslav Trojan. Žurnalisticky je podpořil i Karel Havlíček Borovský svým úvodním článkem do prvního čísla Pražských novin, které vyšlo 1. ledna 1846. Článek byl nazván "Potřebnost průmyslové školy české" a požadoval vzdělání pro řemeslníky a průmyslníky, aby se mohli vyrovnat ostatním stavům. Měl velký ohlas a i jeho přičiněním se stalo zřízení české průmyslové školy věcí veřejnou a národní. Ještě téhož roku se Průmyslová jednota usnesla zřídit školu vlastním nákladem. Pro tento účel uvolnila 2 000 zlatých a v Pražských novinách byla uspořádána sbírka, která vynesla 7 000 zlatých. Přestože byla škola vládou povolena, revoluční rok 1848 a problémy uvnitř Průmyslové jednoty její otevření posunuly až do r. 1857. Během tohoto období význam původní nedělní školy velmi klesl.

Dne 8. března 1857 byla slavnostně otevřena reorganizovaná večerní a nedělní škola v místnostech reálky v Panské ulici. Přišly nové osobnosti, např. vynikající chemik prof. Karel Balling a prof. dr. Karel Kořistka. Ředitelem byl zvolen dr. Jan Evangelista Purkyně, který tento úřad zastával bezplatně až do r. 1860. Je zajímavé, že většina z 15 vyučujících zde

pracovala zdarma nebo jen za nepatrný honorář.

Ke studiu se přihlásilo 605 žáků a vedle povinných předmětů - kreslení, české a německé mluvnice, písemností a počtů - bylo mnoho předmětů nepravidelných a záviselo na ochotě učitelů daný předmět vyučovat.

Přes tyto pokroky však školství rozvoji průmyslu nestačilo. Již výroční zpráva Pražské obchodní komory z r. 1858 upozornila, že nedostatek průmyslových škol vede k tomu, že místa dílovedoucích a inženýrů musí být obsazována většinou cizinci. Zde je třeba opět vzpomenout prof. Kořistku, jenž se velmi energicky zasazoval o novou školu s pevným obsahem, se stálým učitelským sborem a potřebným finančním zajištěním. Taková škola ovšem potřebovala pevný program, proto byly školním výborem vypracovány a Jednotou přijaty nové osnovy. Pražská obec zajistila nové místnosti při Masném trhu u sv. Jakuba. Vyučování bylo po určitých adaptacích prostorů zahájeno 18. října 1863. Škola se skládala z přípravného oddělení a z odborné školy, kterou tvořilo dalších pět oddělení - stavitelské, strojnické, chemické, ornamentální a tkalcovské. Opět se vyučovalo v českém i německém jazyce a v čele vynikajícího učitelského sboru stál dr. Antonín Majer. Zájem žactva byl značný, ale chybou vedení bylo, že chtělo poskytnout vzdělání každému, bez ohledu na předcházející znalosti. Požadavky se proto přizpůsobovaly nejslabším žákům, což samozřejmě vedlo k poklesu úrovně výuky.

Přes výše uvedené úsilí Průmyslové jednoty odborné školství stále nesplňovalo požadavky doby. Bylo třeba podpory vlády. Ta byla tlakem veřejnosti donucena uvolnit částku 15 000 zlatých na zakládání odborných škol. I tato státní subvence se však ukázala nedostatečnou, a tak výbor Průmyslové jednoty žádal r. 1870 o její zvýšení. Při té příležitosti školní výbor navrhl rozšířit vyučování na celodenní. R. 1873 bylo požadavku vyhověno a o rok později dokonce vláda projevila ochotu převzít denní školu do své správy.

Večerní část měla zůstat pod správou školního výboru. Před konečným rozhodnutím ale začínaly naděje pohasínat a vláda chtěla od svého záměru ustoupit údajně pro nedostatek místností. V této nepříznivé době přišla opět na pomoc Pražská obec, která zakoupila pro školu r. 1878 dům čp. 87/I v Platněřské ulici. Po letech to byly první vlastní místnosti školy a tím bylo zajištěno i její trvání. V r. 1881 školu převzala státní správa a 5. srpna 1882 ji odevzdala veřejnosti. Vláda se zavázala zřídit mistrovskou školu stavební a strojnickou, bohužel pro chemický obor byla poskytnuta pouze stipendia k výuce na cizích ústavech. Po zestátnění se tedy škola skládala ze státní průmyslové školy a ze škol pokračovacích, které byly podporovány Průmyslovou jednotou, Obchodní komorou, Zemským výborem a Pražskou obcí.

Prvním ředitelem v tomto období byl profesor české techniky ing. Jan Tille, který ústav řídil 16 let až do své smrti r. 1897.

Za dobu svého působení založil čtyřletou vyšší strojnickou a stavební školu a připravil návrh k zřízení vyšší školy chemické. Od svého vzniku škola bojovala se dvěma základními problémy, a to s nedostatkem učebních pomůcek a nedostatkem místa. Především zásluhou ing. Tilleho se tento stav změnil. R. 1884 se podařilo získat od státu 18 000 zlatých na doplnění školních sbírek a knihovny a r. 1886 Pražská obec věnovala zdarma škole tzv. Zbraslavský dům na rohu dnešních ulic Betlémské a Karoliny Světlé. Na jeho místě byla postavena nová budova, kam se škola přestěhovala r. 1890. Ve šk. roce 1898 až 99 byla konečně otevřena i vyšší škola chemická, o jejímž zřízení se již dlouho jednalo, ale z finančních důvodů se tento záměr opozdil. Přitom již r. 1891 obec podala tehdejšímu ministerstvu kultury a vyučování žádost o její založení. Jedním z argumentů byla i skutečnost, že jen v obvodu Pražské obchodní komory existovalo 1055 chemických závodů, které potřebovaly odborné síly. R. 1896 byl přikoupen sousední dům č. 264/I, který také musel být

podroben rozsáhlé rekonstrukci. Ve vznikajícím chemickém oddělení bylo studium rozděleno do tří odvětví - pro chemický průmysl, hospodářský průmysl a barvířství kůže. Do prvního školního roku bylo přijato 30 žáků, postupně bylo dokoupeno zařízení laboratoří a odborná výuka chemie se konečně mohla uskutečnit.

Po krušných začátcích tak přišla doba rozkvětu. Během následujících let se zde vystřídalo mnoho vynikajících odborníků. Uvedme alespoň prof. Josefa Mašína (pracoval tu 40 let), dr. Eduarda Hallu, Josefa Ryšavého, dr. Alexandra Batěka, doc. ing. dr. Jaroslava Voříška aj. Docházelo i ke změnám v organizaci, přibýlo oddělení mistrovské, zanikla skupina pro barvířství atd. Zvláště nepříznivě vždy školu zasáhly obě světové války, kdy se její vývoj prakticky zastavil, ale její místo ve školství již zůstalo pevné.

DNES

Nová etapa vývoje školy začla r.1952 jejím převedením do současné budovy v Křemencově ulici. Tato budova měla již svou historii. Byla postavena roku 1894 a nejdříve sloužila gymnazistům. Za ta léta se "Křemencárna" stala pojmem, který však od r.1952 nabyl nového obsahu.

Nahlédneme-li do kroniky, vedené již od r.1960, lze připomenout několik okamžiků, jejichž význam vysoce vyčnívá nad ostatní.

Prvním je 14. říjen 1964, kdy se konalo slavnostní shromáždění k uvedení do funkce ředitele školy ing. Rudolfa Kuclera. Tato osobnost, která stála v čele školy až do r.1986, se zapsala do její historie zlatým písmem. Za jeho působení škola získala ohromný věhlas. Absolventi, přicházející ať už na vysoké školy nebo do laboratoří vědeckých ústavů či průmyslových podniků, byli velmi dobře přijímáni, protože Křemencárna, to byla záruka kvality. Nebyly to však jen odborné znalosti, ale i duch školy, který si odnesl každý, kdo zde strávil své dospívání. Nejlepším důkazem je i to, že v současné době zde učí šest bývalých žáků. Proč se sem vracejí? Získali tu něco, co v učebnici nenajdete.

A další pohled do kroniky nás vede tentokrát ke školnímu roku 1968/69. Čteme následující řádky: "S tísnivým pocitem v duši začíná psát kronikář události nového školního roku. Cizí vojska zaplavila naši drahou pokojnou vlast a nikdo neví proč..."

Jistě to nebyla doba jednoduchá. Před učiteli stála otázka, jak si zachovat tvář a přitom moci vykonávat povolání, které má být i posláním. Ing. Kucler, ač přestal být členem tehdejší vládnoucí strany, zůstal ředitelem střední školy. Zeptáte se právem, jaké musely být jeho kvality, když své ředitelské místo nemusel opustit. Přesnost, vyžadování kázně, vysoká úroveň znalostí a zároveň na druhé straně vztah ke každému žákovi. Dovolte malou připomínku jako důkaz.

Psal se rok 1975. Probíhaly laboratorní práce z analytické chemie pod vedením zmíněného ředitele a prof. Růženy Vokáčové. Jedna z žaček, která mívala obvykle při určování obsahu látek ve vzorku výsledky velmi špatné, odevzdala jednou po absenci dodatečně výsledek, který byl naprosto perfektní. Při podrobné prohlídce pracovního deníku se zjistilo, že snad byly výpočty upravovány. Následovala nedostatečná a ostré pokárání za podvod. Později se ukázalo, že šlo o nedopatření. A reakce ředitele Kuclera? Mohl známku jen opravit, ale to mu nestačilo, před celou třídou se sedmnáctileté dívce omluvil a podáním ruky ji povzbudil do další práce.

Jeho učebnice organické chemie naznačuje jednak vysokou odbornost, jednak schopnost tematiku přizpůsobit myšlení a věku žáků. Jeho smrt na jaře roku 1986 byla pro školu těžkou ranou, ale výuka se nesměla zastavit.

A následoval další zlom - listopad 1989. Se zatajeným dechem opět prohlížíme záznamy v kronice:

"Pátek 17.11.1989. Výuka na škole probíhala stejně jako každý pátek. A přece se dalo v atmosféře, která se vytvořila, vycítit jakési napětí. Diskuse studentů o přestávkách se ve většině tříd točila kolem jediného - odpolední studentské demonstrace. Plánovala se místa setkání a společného odchodu na demonstraci. Lidé byli veselí, objevovaly se trikolory a květiny. Již na Karlově náměstí se tvořily velké skupiny, tramvaje byly neprodyšně přecpány. Vyšehradskou ulicí proudily stovky mladých i starších lidí směrem k Albertovu. Nad hlavami se třepetaly vlajky, tu a tam probleskl nějaký transparent. Za několik minut zaplnilo prostranství 25 až 30 tisíc lidí. Z reproduktorů zaznívaly projevy, přijímané potleskem nebo pískáním. Mnohdy byli vystupující přerušováni skandováním mnohatisícového davu. Demonstrace vrcholila průvodem ke hrobu Jana Opletala. Nálada byla výborná, hesla se přelévala z jedné části průvodu do druhé. Vyšehrad byl zaplaven žlutými plamínky. Postavy nebyly vidět, ale svíček byly tisíce. Zpívala se hymna, celý Vyšehrad jakoby zkameněl. A jde se dál, skanduje se "Václavák, Václavák". Průvod se obrací směrem do centra. Ve Vyšehradské ulici se poprvé objevují bílé helmy. Po krátkém vyjednávání lidé ustupují a průvod mří na nábřeží. Lidé se vyklánějí z oken a mávají. Stará paní rozdává svíčky a dav odpovídá burácivým: "Ať žije babička!". Dav se valí podél Vltavy od Železničního mostu až k Národnímu divadlu. Lidé skandují: "Už to začalo" a "Probudíme Prahu!". Nikdo zatím netuší, že to bude probuzení šokem. A už je zde Národní třída a za ní cíl - Václavské náměstí. Náhle se proud zastaví. U Máje je cesta přehrazena řadou bílých helem, nikdo však neztrácí dobrou náladu. "Dnes je nás moc." "To nerozeženou!". Netuší, jak moc se mýlí. Z Mikulandské vyjíždí obrněný transportér a dělí průvod. Další část je oddělena před Národním divadlem. Jsou slyšet výzvy k rozchodu, ale není kam jít, všude jsou policisté, kteří nikoho nepustí. Poslední záchranou je hymna. Všichni zpívají, i policisté se zastaví. Píseň dozní a začínají dopadat první údery. Kruh se stahuje, lidé mají ruce nad hlavou a volají: "Máme holé ruce!". Ti v předních řadách se snaží ukrýt v davu, ale tam už není k hnutí. Červené barety z protiteroristického komanda si po jednom vytahují své oběti. Jediným únikem z této vřavy je ulička pendreků. Hodinu po zátahu je obnoven pořádek. Zem na Národní třídě je pokryta rozdupanými svíčkami a květinami. Tu a tam se objeví kaluže krve. Odjíždějí autobusy se zatčenými, v očích lidí jsou vidět slzy a ruce jsou sevřeny v pěst. Co bude dál?..."

V pondělí 20.11.1989 přišli žáci do školy, vítala je nástěnka popisující páteční událost a burcující k činům. Hned v 7 hodin ráno se sešel školní výbor Svazu mládeže, který nejdříve zaslal protestní dopis Ústřednímu výboru SSM a hned poté vyhlásil stávkou na podporu vysokých škol.

(kopie Výzvy ke stávce)

Předsedou stávkového výboru, složeného z 13 členů (5 pracovníků školy a 8 žáků), byl zvolen ing. Miroslav Junger, zástupce ředitele školy. Tento výbor hned začal jednat s ředitelem školy Mgr. Michalem Běhounkem a pedagogickým sborem. Výsledkem byla dohoda o celotýdenní stávce. Ve všech třídách probíhaly diskuse, přímí účastníci páteční manifestace popisovali své zážitky, přicházeli umělci a škola vřela. Každou chvíli poslové vysokých škol přinášeli rozmanité zprávy, často katastrofické, např. 20 tis. vojáků na Letné, Lidové milice za Prahou či střelba na Václavském náměstí. Naprostý nedostatek otevřených informací vyvolával nesnesitelné napětí. Děti toužily být při tom, dospělí nesoucí za ně odpovědnost varovali. Ale když žáci opustili školu, tak sami vyráželi do centra dění. I návštěvníci nebyli všichni stejní. Po režiséru Zdeňku Svěrákovi nebo herečkách Jiřině Jiráskové a Haně Maciuchové přišli ve středu 22.11. redaktoři Rudého práva, kteří ovšem nebyli ochotni diskutovat s celou školou v tělocvičně, ale pouze se stávkovým výborem v ředitelně. Zástupci Městského výboru KSČ

byli odvážnější a tělocvičnu navštívili, ovšem rozhovor s nimi byl ukázkou, jak se dialog vést nedá. Na všechny otázky byly tyto odpovědi: "Nejsem informován! K tomu nemám kompetenci! To mi nikdo nepředložil!"

A žáci byli neúnavní, ptali se a chtěli slyšet pravdu. Sen o apolitičnosti mládeže se rozpadl.

V pondělí 27.11. byla sice obnovena výuka, ale v 11,45 hod. se celá škola zúčastnila průvodu na podporu generální stávky. Tak, jak se postupně uklidňovala politická scéna, i život studentů se vrátil do starých kolejí, nicméně všichni doufali, že tyto koleje povedou jiným směrem.

Zemětřesení popsané v předchozích řádcích může formovat osobnost člověka šokem, ale kolik takových událostí za jeden lidský život potkáme. Celé roky však vkládáme drobné střípky do velmi nedokonalé mozaiky, pro kterou ještě nebylo nalezeno to pravé jméno, ale která charakterizuje každého jednotlivce. A do této mozaiky 6 až 7 hodin denně přidávají učitelé střípky ze svých vědomostí i životních zkušeností. Je nádherné, když se najde někdo, kdo chce dát víc. Neboť člověka neutváří jen odborné vzdělání, učitelé musí žákům pomoci rozvinout i jiné schopnosti či zájmy, pomoci jim najít jejich místo v životě. Jako v každé škole i u nás existují různé kroužky, soutěže, sportovní turnaje, ale i možnost předplatného na divadelní představení. Velmi zajímavá a asi dost ojedinelá je tradice hudebních a divadelních festivalů. Nástupem profesorky českého jazyka Blanky Křivánkové začínají chemici hrát divadlo. Třída IV.A v březnu 1987 nastudovala hru svých spolužáků Vladimíra Suchana a Pavla Pinkase Sněhurka a sedm Samurajů. Již 13.4.1987 se konal první divadelní festival SPŠCH, kterého se aktivně zúčastnilo 47 studentů a 120 diváků. Na podzim téhož roku pak první hudební festival (soutěžilo 30 studentů a 1 profesor). V dalších letech se festivaly opakovaly, bohužel v současné době tato tradice zaniká.

Ač chemici patří mezi techniky, objevují se i literární talenty.

První literární pokusy mohou najít i své první čtenáře, protože žáci vydávají vlastní časopisy: starší Literární revue a mladší Open Hand. Studenti se zde snaží nejen o pobavení svých kamarádů, ale pokoušejí se i o komentáře a úvahy na téma školních i mimoškolních událostí. Sami vytvářejí i výtvarnou stránku časopisu.

A že studenti nemají chemie dost, to dokazuje jejich účast v oblastních i státních kolech chemické olympiády, kde za ta léta již nasbírali již mnoho vynikajících umístění.

A ZÍTRA

Po roce 1989 kvasící doba zasahuje i školství, někdy více, někdy méně než si přejeme. Úkolem chemiků dnes není jen usnadňovat lidem život, ale také jim neškodit. Proto kromě původních oborů, zaměřených na chemické technologie a na analytické metody, již druhým rokem běží výuka ve třídách orientovaných na monitorování a ochranu životního prostředí. Podstatně se rozšířilo vyučování biologie, jazyků, přibýly hodiny výpočetní techniky, žáci se seznamují s možnostmi likvidace odpadů atd.

Aby sepětí výuky s praxí bylo zachováno a rozšířeno, počítá škola ve své budově se založením informačního centra, kde by vyučující a žáci ve spolupráci s různými podniky shromažďovali speciální a hlavně aktuální informace, které by přispívali k rozšíření okruhu znalostí všech učitelů, absolventů i studentů.

Zároveň dochází k dost podstatné výměně profesorského sboru, starší ročníky odcházejí a mladí začínají (stačí porovnat věkový průměr před 9 lety a dnes). Ti, kteří sem teď nastupují, mají před sebou veliký otazník - udrží laťku, nebo bude příliš vysoká?

A protože jsme si všichni vědomi slavné minulosti, musí být odpověď jednoznačná. S naším neúspěchem by zanikla i práce těch, kteří zde úspěšně působili v uplynulých desetiletích.

Tak to vše je Křemencárna, škola, kterou máme rádi !!!

VZPOMÍNKA NA ŘEDITELE ING. RUDOLFA KUCLERA

ing. František Plzák, mgr. Michal Běhounek, SPŠCH

Ředitel ing. Rudolf Kucler byl vynikající pedagog a vynikající člověk.

Narodil se 11. prosince 1927. Chlapec z podřípské vesnice absolvoval nejprve náročnou Bařovu školu práce. Ta do jisté míry zformovala i jeho charakter. Kázeň, vytrvalost, pracovitost, samostatnost a naprostá oddanost svému zaměstnání - to byly ty správné vlastnosti Bařových Mladých mužů.

Poté vystudoval Průmyslovou školu chemickou v Praze. I když navštěvoval denní studium, musel se sám živit. V noci pracoval jako pomocník pekaře a ve dne chodil do školy. Přesto dokázal odmaturovat s vyznamenáním. Po maturitě zůstal ve škole jako asistent a současně dálkově studoval VŠCHT v Praze. Po ukončení vysoké školy nastoupil na SPŠCh od roku 1955 jako profesor chemických odborných předmětů. V roce 1963 přešel ze zdravotních důvodů na Ministerstvo chemického průmyslu, ale po roce působení se vrátil zpět na SPŠCh jako její ředitel.

Vyučoval analytickou a organickou chemii, teorii i laboratorní cvičení. Již v době svého učitelského působení stál u zrodu velkých chemických laboratoří, které vznikly v přízemí, 1. a 2. patře vždy sloučením dvou sousedních učeben. Ve funkci ředitele pak prosadil přístavbu šaten a moderní laboratoře pro fyzikální chemii.

V roce 1963 vydal v SNTL spolu s J. Svobodou učebnici "Organická chemie", která svým pojetím patřila mezi dobré učební pomůcky organické chemie a velmi dlouho se podle ní učilo.

Ing. R. Kucler byl vynikajícím učitelem, který ve svých předmětech dovedl jasným a promyšleným výkladem zaujmout žáka. V laboratorních cvičeních kladl velký důraz nejen na odborné znalosti, ale i na manuální zručnost a techniku chemické práce. Jako ředitel neustále sledoval vysokou odbornou úroveň výuky. Zaváděl nové způsoby práce a nové předměty. Již v roce 1966 zbudoval na škole laboratoř emisní spektrální analýzy a prosadil její zavedení jako povinného předmětu ve všech třídách maturitního studia. V 70. letech přesvědčil pracovníky Ministerstva školství o potřebě zavedení nového oboru analytická chemie a spolu s pedagogy školy vytvořil i jeho osnovy.

Měl velmi kladný přístup i k žákům. Při posuzování jejich deliktů byl velmi přísný, ale nakonec jejich chování vždy přímo otcovsky posoudil. Byl nesmírně pracovitý a náročný k sobě i k učitelům.

Jeho osud, podobně jako osudy mnoha dalších lidí, značně poznamenaly události roku 1968. Sám byl přesvědčeným stoupencem myšlenky socialismu a v jeho obrodě spatřoval tu pravou perspektivu. Po obsazení republiky cizími vojsky dolehly i na naši školu citelné represe. Záminkou byla rezoluce na podporu článku Dva tisíce slov, kterou na škole podepsala většina učitelů. Díky udavači z řad pracovníků školy a díky naivitě tehdejšího předsedy ROH, který kopii pečlivě uschoval v zásuvce svého stolu, mohli soudruzi exemplárně zasáhnout. Všem členům KSČ včetně ředitele Kuclera bylo zrušeno členství. I když se tím jeho pozice stala velice svízelnou, zasadil se o to, že prakticky nikdo (kromě ing. Jarchovské, která byla ze strany vyloučena) nemusel ze školy odejít. Díky svým lidským i pedagogickým kvalitám pak zůstal ve funkci ředitele jako jediný nestraník ze všech pražských ředitelů.

Někdo mu vyčítá, že pak byl papežštější než papež. Není to pravda. Naopak, neustále filtroval tlaky, které na školu přicházely shora a největší tíhu všech nepopulárních úkolů bral na svá

bedra. I když to bylo velmi obtížné, snažil se za všech okolností dávat věcem racionální smysl a neformální obsah. Musel čelit i vnitřním tlakům hlavně ze strany soudružky zástupkyně, která se vehementně snažila prosazovat své zájmy pod rouškou vedoucí úlohy strany.

V 80. letech pak musel vzdorovat snahám Národního výboru hl. m. Prahy o zrušení pražské chemické průmyslovky. Vyvinul nesmírné úsilí a využil všech konexí získaných v době působení na ministerstvu, zejména pak vlivu absolventů školy, aby školu, kterou tolik miloval, zachránil. Nakonec se to podařilo, ale časté stresové situace, kterým byl vystaven, soustavně podlamovaly jeho zdraví.

Přestože se většinu svého života nevěnoval žádnému sportu, na jeho sklonku našel zalíbení zejména v soft-tenisu, který se v té době na škole velice rozšířil. Hrál jej náruživě rád, se sobě vlastní houževnatostí a navíc velmi dobře. K uctění jeho památky se každý rok hraje turnaj pracovníků školy "Memoriál ředitele ing. Kuclera v soft-tenisu". Žákyně pak soutěží o Kuclerův pohár v odbíjené.

Těžká nemoc způsobila, že v průběhu maturit v roce 1985 musel odejít do nemocnice a dne 25. února 1986 zemřel. K celkovému zhodnocení osobnosti ředitele ing. Kuclera lze použít slova ze smutečního oznámení: "V zesnulém odchází člověk vzácných osobních vlastností, výborný pedagog a dlouholetý zasloužilý pracovník školství, který věnoval všechny své síly a znalosti životu školy a výchově mnoha generací studentů."

ZPRÁVA O STAVU KŘEMENCÁRNY

Michal Běhounek, ředitel školy

Křemencárně je sto let. Pro člověka je to úctyhodný věk, pro solidně postavenou budovu jsou to ale ta nejlepší léta. S překvapením jsem si při této příležitosti uvědomil, že od chvíle, kdy jsem převzal řízení této slavné školy, uplynulo již devět roků, což je bezmála desetina doby její existence. Navíc během tohoto období došlo k významné přeměně společenského zřízení a tato změna se výrazně promítla i do práce školy. Chtěl bych proto připomenout, co se za tyto roky ve škole změnilo a jaké jsou její perspektivy.

Stav budovy v polovině osmdesátých let odpovídal věku a péči, která jí vzhledem k omezeným prostředkům, poskytovaným socialistickou společností školství, byla nebo spíše nebyla věnována. V tělocvičně opadávala omítka, mezi chemickými laboratořemi v přízemí a v 1. patře hrozilo po mnoha průsacích vody pod destilačním přístrojem propadnutí stropu. V průjezdu ostře kontrastovala rozbitá betonová podlaha s porcelánovou plastikou znázorňující posílání školy. Revizní zprávy elektroinstalací, vody a plynu vyhrožovaly uzavřením školy.

Kupodivu, všechny havarijní situace se podařilo postupně odstranit. Někdy i za cenu provozování školy v nepředstavitelně krutých podmínkách. Například rekonstrukce elektroinstalací probíhala v celé budově za plného provozu, pouze v učebnách se stihla o prázdninách. I tak byla více než rok škola plná prachu a hluku, na několik měsíců byly vyraženy z provozu laboratoře a výuka i výchova žáků tím značně utrpěly.

V době, kdy píše tento příspěvek, nás čeká další podobná akce. Budou rekonstruovány rozvody ústředního topení, kotelna přeměněna na ekologicky čisté topení plynem, opraveny odpady vody tak, aby již nemohlo docházet k protékání vody stropem z jedné laboratoře do druhé a upravena hygienická zařízení na běžnou evropskou úroveň. Bude zajímavé porovnat, zda v práci firem po privatizaci došlo ke změnám nebo zda nás opět čeká nějaký horror. Zatím je možno pouze konstatovat, že byrokracie úřadu, poskytujícího investiční prostředky, tj. Ministerstva školství, zůstala na stejně otřesné úrovni jako dříve.

V dalších letech bude nutno usilovat o výměnu oken, která jsou také ve velmi špatném stavu, rekonstrukci si brzy vyžádají i laboratoře. Ve vzdálenější perspektivě pak uvažujeme o postavení druhé tělocvičny, která by současně byla aulou či promítacím sálem a s vybudováním dalších prostor nad poslední přístavbou, kde by byla mimo jiné knihovna s čítárnou. Po ukončení rekonstrukcí plánujeme přeměnit dvůr na parčík, kde by bylo příjemné se ve volných hodinách projít nebo posedět na lavičkách.

Uplynulé desetiletí přineslo i výrazný pokrok ve vybavování školy moderní technikou. Od skromných počátků výuky výpočetní techniky s jedním osmibitovým počítačem IQ 151 až po současnou laboratoř výpočetní techniky se sítí výkonných šestnáctibitových počítačů. Od pracně získávaných kopií na zastaralém kopírovacím přístroji po moderní kopírku, kterou bohatě využívají učitelé i žáci. Od videopřehrávače, umístěného v digestoři chemické posluchárny po dokonale vybavenou učebnu s audiovizuální technikou. Ta se sice teprve bude o letošních prázdninách zařizovat, v době vydání almanachu by však již měla být v provozu. Práci v laboratořích zkvalitnily digitální analytické váhy a některé další moderní měřicí přístroje. Začalo již i praktické využívání počítačů v laboratořích. Další vybavování pomůckami závisí na štědrosti Ministerstva školství i na případných sponzorech.

Zlom, který nastal po roce 1989 ve společnosti, se mimo jiné ve školství projevil zrušením školských správ a poskytnutím právní subjektivity jednotlivým školám. Střední školy totiž do té doby byly součástí mamutí organizace - Školské správy hlavního města Prahy a ředitel

školy byl jenom něčím jako je ve výrobním podniku provozní. Rozdělování financí na jednotlivé školy bylo zahaleno tajemstvím a protože Školská správa podléhala Národnímu výboru hlavního města Prahy, patřili vlastně všichni zaměstnanci škol pod nechvalně proslulé Ministerstvo vnitra. Ani jedno z toho se ovšem učitelům nelíbilo a tak v porevolučním nadšení prosadili převedení středních škol pod přímé řízení Ministerstvem školství.

Tím se ale úplně změnila pracovní náplň ředitele školy. Otázky pedagogické musely ustoupit problematice ekonomické. Střední průmyslová škola chemická získala zřizovací listinu nejdříve od Magistrátu hl. města Prahy a později ještě druhou od Ministerstva školství a stala se tak počínaje dnem 1. 1. 1991 samostatnou rozpočtovou organizací. Hlavním přínosem pro školu se stala možnost samostatné hospodářské činnosti. Naše škola si přivydělává hlavně pronájemem místností jiným institucím, další možnosti ještě zvažujeme.

Ze všech pozitivních změn, ke kterým došlo po listopadu 1989, ale nejvíce oceňujeme osvobození ducha. Domnívám se, že připomenutí toho, co nám v minulosti tak znepríjemňovalo práci, nebude vůbec na škodu. Čas totiž milosrdně vymazává z paměti vše nepříjemné a mohlo by se stát, že v někom zбудe jen nostalgická vzpomínka na předchozích 40 let.

Například plánování. Plánovalo se všechno. Na začátku školního roku objemný plán práce školy s řadou předepsaných příloh. Plán práce třídního učitele. Jako by bylo možné naplánovat, že v prosinci bude Novák šikanovat Kubíka, za což bude vyloučen ze školy. Tematické plány pro všechny předměty, které se svým rozsahem rovnaly metodickým příručkám, ale musely být rok co rok znova opisovány. Plán oslav významných výročí a výzdoby školy. Plán akcí CO. Plány činnosti předmětových komisí. Plán řízení včetně plánu hospitací.

Směrná čísla pro přijímací řízení. Podnik měl plánovat pět let dopředu, že bude potřebovat dva nové zaměstnance. Neplánoval a proto docházelo k takovým absurditám, že i když množství nabídek volných míst trojnásobně převyšovalo počet absolventů, nedovoloval odbor školství NVP otevřít více než dvě třídy prvního ročníku. Škatulkování podle krajů a pohlaví a nespravedlivost s tím spojená. Směrné číslo pro přijímání chlapců ze západočeského kraje bylo pravidelně jedno místo, na které se obvykle hlásil jeden žák. Ten se tak dostal na školu i s nejhorsími výsledky. Na druhé straně řada Jihočechů s výborným prospěchem nebyla přijata, protože pro ně nebylo dost plánovaných míst.

Kampaně. Jeden rok se zaměřit na výchovu k rodičovství, druhý na estetickou výchovu, třetí na výchovu k tvorbě a ochraně životního prostředí, další na výchovu ke správné výživě, k šetření energií, k bezpečné práci a tak dále. Všechno pečlivě rozvést v tematických plánech všech předmětů. Nezapomenout na komunistickou a brannou výchovu, ty se zařazovaly každoročně. A jako jeden z hlavních bodů zařadit plán péče o děti z dělnických a funkcionářských rodin. Statistiky a výkazy. Spousty nepodstatných údajů. Nejdůležitější ze všeho třídní a sociální původ. Ten bylo nutno vykazovat i po přijímacím řízení. Běda, bylo-li menší procento přijatých žáků s dělnickým původem.

Kontroly. Třiletý cyklus inspekcí zahajovala hloubková inspekce, při které se tým inspektorů vrhl na školu a musel navštívit hodiny i těch nejzkušenějších učitelů. Nejvíce bylo sledováno, zda je zapsáno datum, číslo hodiny a téma na tabuli. Inspekční zpráva z roku 1984 měla 21 hustě popsaných stránek. Mimo jiné se v ní uvádí, že z celkového počtu 291 žáků je 134 z dělnických rodin a z nich 51 z dělnických rodin angažovaných a 83 z dělnických rodin neangažovaných. Dále na škole studuje 157 žáků, z nichž 46 pochází z angažovaných rodin a zbytek 111 žáků z ostatních rodin neangažovaných. Z toho je zřejmé, že na škole je převážná část žáků pocházejících z dělnických a angažovaných rodin - celkem 61.86%. Jejich studijní výsledky se pohybují v průměru školy. Konec citátu.

Inspektoři byli ostatně také chudáci, kteří využili první příležitosti, aby odešli do méně stupidní a o něco lépe placené funkce ředitele školy.

Druhý rok proběhla tak zvaná následná inspekce, třetí rok hospodářská kontrola. A znovu dokola.

Komplexní hodnocení. Inspektoři na ředitele, ředitelé na učitele, učitelé na žáky. Na učitele každé dva roky, nezapomenout uvést, zda dotyčný smí zůstat na škole a zadat mu úkoly na další dva roky. Komplexní hodnocení maturantů. Obrovské slohové cvičení pro třídní učitele, stohy popsaného papíru.

Školení. Především a hlavně ideově-politické. Studium marxistické literatury a žádné jiné. Ideologické konference. Divadélko pro několik delegovaných ideologických pracovníků, kterého se museli povinně a aktivně účastnit všichni pedagogové.

Nábor na vojenské vysoké školy. Třídní učitelé měli sisyfovský úkol přesvědčit i proti svému vlastnímu názoru žáky o tom, že nejlepší budoucnost pro ně je stát se vojáky z povolání. Ředitelé škol byli každoročně hodnoceni ne podle výchovných a vzdělávacích výsledků školy, ale podle toho, na kolik procent splnili nábor.

Družba se zahraničními školami a zahraniční cesty vůbec. Dlouho bylo možné udržovat styky jen se socialistickým táborem a teprve ke konci osmdesátých let začalo docházet k uvolnění. Schvalovací řízení naší žádosti o organizování výměnných zájezdů našich žáků s Gymnáziem v západoněmeckém Heppenheimu probíhalo na Ministerstvu školství tak dlouho, že mezitím přišel listopad 1989 a nakonec žádného povolení nebylo třeba. Pokud náhodou někdo získal devizový příslib a následně pak i výjezdní doložku, musel po návratu odevzdat ponižující zprávu o tom, s kým se v cizině setkal a k čemu při tom došlo. Toto ale nebyla jen školská specifika.

Ještě se vám stýská po starých zlatých časech? Ani dnešní době se nevyhýbají problémy, ale upřímně vzato, bez nich by byl život nuda. Bohužel, k největším problémům naší školy, ale i celého našeho školství patří společností stále ještě nedoceněná práce učitele. Co je platné vybavování škol počítači a didaktickou technikou, když na učitelské povolání odchází již dlouhou řadu let nikoli výkvět společnosti, ale spíše její průměr. Když ze škol odcházejí schopní mladí pedagogové, kteří za učitelský plat nedokáží uživit svoji rodinu. Nebo schopní učitelé musí provozovat vedlejší zaměstnání a pochopitelně potom lze těžko od nich očekávat tvůrčí přístup k učitelské práci. A nejsmutnější je, že tento trend pokračuje i pět let po revoluci. Během let 1989-1994 odešlo z naší školy 11 pedagogů, z toho 6 mužů. Osm schopných kantorů přešlo do oblastí mimo školství. I když se tvrdí, že se situace učitelů zlepšuje, poslední zvýšení platů na naší škole v prosinci 1993 znamenalo nárůst o pouhých 8%, zatímco roční inflace byla kolem 20%. Daleko horší je ale situace na základních školách, což se odráží na stále klesající úrovni žáků, kteří k nám přicházejí.

Jsou ale i věci, které nás těší. Především se projevuje dobrý vztah našich absolventů ke své Křemencárně. Jejich zásluhou dostáváme v poslední době od podniků sponzorské dary, které slouží hlavně ke zlepšování vybavení pomůckami. Řada absolventů vyjadřuje svoji důvěru ve školu tím, že k nám dávají studovat své děti. Ze současných učitelů zde studovalo sedm a navíc i všech pět asistentů, kteří pracují v laboratořích školy.

Jaká je budoucnost Křemencárny? Chceme zůstat odbornou chemickou školou na dobré úrovni. Rozšiřujeme možnosti uplatnění našich absolventů zaváděním zaměření chemických oborů na ochranu životního prostředí, na monitorování prostředí a na podnikový management. Uvažujeme i o zřízení oboru technické lyceum, ve kterém by žáci byli soustavně připravováni ke studiu na technických vysokých školách.

Především ale chceme vychovávat zdatné odborníky ve svém oboru, lidi chytré, vzdělané, poctivé a pracovité. To bylo, je a nadále zůstává krédem školy zvané Křemencárna.

ÚSPĚCHY STUDENTŮ ŠKOLY V ODBORNÝCH SOUTĚŽÍCH

CHEMICKÁ OLYMPIÁDA:

Ing. Jiří Báča, CSc., profesor školy

Letošní rok přináší dvě významné události spojené s existencí SPŠCH. V září oslavíme 100 let vysvěcení budovy školy a současně uplyne 30 let trvání odborné chemické soutěže středoškolské mládeže - Chemické olympiády (CHO).

Článek má poskytnout přehled výsledků za celé třicetileté období, neboť studenti naší školy se jí zúčastňovali nepřetržitě od samých počátků a v těžké konkurenci trvale dosahovali vynikajících úspěchů. Jejich úspěchy současně dokumentují odbornou úroveň školy, která snese i nejpřísnější měřítko.

CHO je dobrovolná předmětová soutěž z chemie pro talentované žáky, podporuje jejich odborný růst a vede je k samostatnému tvořivému myšlení. V soutěži prokazují studenti nejen hluboké teoretické znalosti z vybraných oblastí chemie často nad rámec osnov, znalost výpočtů, laboratorních metod a techniky, ale i manuální zručnost a schopnost poznatky aplikovat a využívat při řešení náročných úloh.

Soutěž vyhlašuje MŠMT ČR ve spolupráci s Českou společností chemickou, garantem je IDM MŠMT ČR Praha a řídicím orgánem ÚK CHO. Pro středoškolskou mládež probíhá CHO ve čtyřech kategoriích (kategorie A,B,C,E) podle věku studentů a druhu školy ve školních, oblastních (okresních) respektive celostátních kolech (jen kat.A a E). Na celostátní kola navazují mezinárodní soutěže Grand Prix Chimique pořádané jednou za dva roky pro vítěze národních soutěží v kategorii E (stř. školy s chem. zaměřením) a každoroční Mezinárodní chemická olympiáda pro studenty gymnazií.

Propagaci, nábor soutěžících, přípravu žáků, organizační a materiální zajištění školních kol, opravy prací a testů, rozborů a vyhodnocování výsledků se žáky, spolupráci při zpracovávání výsledků školních kol pro oblastní komise, informování soutěžících o výsledcích, doprovod a pedagogický dozor při celostátních kolech zajišťují pověření pedagogové, kteří tak vytvářejí základnu celé soutěži. V případě, že je škola pověřena pořádáním celostátního kola, které se každý rok koná v jiném místě republiky (do rozdělení státu vždy střídavě v Čechách a na Slovensku), garantuje jeho organizační zajištění. SPŠCH Praha se zhostila velmi dobře pořádání soutěže v letech 1971 a 1990.

UMÍSTĚNÍ ŽÁKŮ SPŠCH PRAHA V CELOSTÁTNÍCH KOLECH CHO KAT.E

(kat.E se do roč.1979/80 označovala jako kat.II)

Jméno studenta	Umístění	Školní rok	Místo
Jiří Švejda	5.-6.	1967/68	Ostrava
Ladislav Zubček	1.	1971/72	Praha
Albert Němec	9.	1972/73	Brno
Vladimír Křen	2	1973/74	Humenné
Zdeněk Wagner	7.	1973/74	Humenné
Josef Ambrož	7.	1974/75	Ústí
Ota Mestek	5.	1975/76	Gotwaldov
Martin Smrčina	2.	1977/78	Kralupy
Pavel Majer	4.	1977/78	Kralupy
Jiří Brynda	4.	1978/79	Neratovice
Dalibor Štys	8.	1978/79	Neratovice
Marcela Krečmerová	1.	1979/80	Púchov
Jan Budka	5.	1980/81	Brno
Jana Marešová	5.	1984/85	Ostrava
Pavel Pihera	9.	1988/89	B.Štiavnica
Aleš Vojnar	8.	1989/90	Praha
Martin Pumera	10.	1989/90	Praha
Martin Pumera	1.-2.(*)	1990/91	Pardubice
Karel Jenček	7.(*)	1990/91	Pardubice
Karel Jenček	5.	1991/92	Svit
Karel Jenček	8.	1992/93	Brno
Karel Jenček	2.	1993/94	Č.Budějovice
Martin Studenovský	9.	1993/94	Č.Budějovice

Kat.E - žáci 2.roč. stř.škol s výukou chemie déle než 3 roky

() v kategorii A pro žáky gymnázií*

UMÍSTĚNÍ ŽÁKŮ SPŠCH PRAHA V CELOSTÁTNÍCH KOLECH CHO KAT.F

(kat.F se do roč.1979/80 označovala jako kat.I)

Jméno studenta	Umístění	Školní rok	Místo
Ladislav Zubček	6.	1972/73	Brno
Jiří Horský	6.	1973/74	Humenné
Zdeněk Wagner	6.	1975/76	Gotwaldov
Josef Ambrož	7.	1975/76	Gotwaldov
Oldřich Malíček	3.	1976/77	Nitra
Josef Ambrož	7.	1976/77	Nitra
Michal Provazník	9.	1976/77	Nitra
Miloš Suchopárek	3.	1977/78	Kralupy
Martin Smrčina	4.	1978/79	Neratovice
Pavel Majer	7.	1979/80	Púchov
Marcela Krečmerová	1.-2.	1980/81	Brno
Jiří Brynda	9.	1980/81	Brno
Marcela Krečmerová	1.	1981/82	Lovosice
Tomáš Vlček	8.	1987/88	Hranice
Tereza Vrbová	9.	1988/89	B.Štiavnica
Tomáš Ludvíček	1.	1992/93	Brno
Dušan Bolek	4.	1992/93	Brno

1992/93 kategorie F byla zrušena

Ročníkem 1992/93 byla kategorie F uzavřena

Výsledkové listiny CHO ukazují, že pouze dvěma soutěžícím se za celých třicet let podařilo být třikrát vítězem. Můžeme být hrdi na to, že jediná studentka, které se to podařilo, Marcela Krečmerové, byla žákyní naší školy.

Z výsledků také vyplývá, že na školu přicházeli nadaní žáci. Byly jim vytvořeny podmínky pro jejich odborný růst vysokou úrovní teoretické i praktické výuky chemických předmětů zajišťované zkušeným a obětavým pedagogickým sborem.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem žákům i pedagogům školy, kteří se svou prací podíleli na dlouholetých vynikajících výsledcích v CHO za to, že věnovali své schopnosti a energii vytváření dobrého jména školy.

STŘEDOŠKOLSKÁ ODBORNÁ ČINNOST:

Mgr. Jana Dudrová, profesorka školy

Řadu let se naši žáci zúčastňovali Středoškolské odborné činnosti - zkráceně SOČ.

V minulém režimu byla "sočka" jednou z mála užitečných činností SSM. Naše škola byla

garantem SOČ v oboru chemie pro celou Prahu. To znamená, že všichni účastníci soutěže, kteří úspěšně prošli školními koly, se sešli k obhajobě svých prací před porotou složenou z odborníků z vysokých škol a vědeckých ústavů u nás ve škole. V letech největšího zájmu (1980 - 1990) nebylo vůbec snadné se do tohoto celopražského kola dostat. Přesto byla naše škola vždy hojně zastoupena a naši studenti získávali dobrá umístění. Postup do celostátního kola byl velkým úspěchem školy a což teprve dosažení některého předního místa.

Mnozí věnovali práci v SOČ spoustu svého volného času a mladického zápalu. Za to získali neocenitelné zkušenosti, které jistě uplatnili v dalším studiu a v další práci.

Nelze zde vyjmenovat všechny, tak alespoň ty nejúspěšnější z celostátních přehlídek.

Rok 1979: Pavel Majer a Martin Smrčina - 2.místo,

rok 1986: Petr Kučera a Martin Burkhard - 3.místo,

rok 1992: Marek Glaser - 3.místo.

Je škoda, že v posledních letech zájem o sočku silně poklesl (na všech školách), neboť na rozdíl od minulého režimu je nyní pro ty nejlepší otevřena možnost postupu do mezinárodních soutěží.

NAŠI ABSOLVENTI VZPOMÍNÁJÍ

MOJE PRVNÍ "ALMA MATER"

Ing. Jan Hally, DrSc., matur.ročník 1957

Pojem "Alma Mater" si většinou spojujeme s univerzitou. I když v tomto smyslu je to pro mne Vysoká škola chemicko technologická v Praze, mojí opravdu první "matkou živitelkou" bude vždy - jak se tehdy nazývala - Vyšší průmyslová škola chemická v Křemencově ulici č.12.

Studium na této škole jsem zahájil v září 1953. Bylo pro mne logickým pokračováním mého zájmu o chemii, který dokázal podpořit a rozvinout učitel chemie na základní škole V.Kučera. Na škole ve Sládkově ulici v Praze 7 se tak chemie pro mne stala předmětem číslo jedna a neuměl jsem si představit, že bych v jejím studiu nepokračoval.

Během studia na chemické průmyslovce jsem poznal řadu učitelů, kteří byli "kantory" v tom nejlepší slova smyslu. Je těžké jmenovat všechny - pokusím se vzpomenout alespoň na ty, kteří z mého tehdejšího pohledu studenta a dnes po mnoha letech i z pohledu vysokoškolského pedagoga jsou mi stále vzorem. Prvním učitelem, se kterým jsem se na škole setkal, byla naše třídní profesorka a učitelka dějepisu M.Krčmářová. Jak mohu dnes posoudit, opravdová noblesní dáma, jejíž chování i přístup plný pochopení mi dal více, než jsem tehdy, ve svých 15 letech, byl schopen posoudit. Nemohu nezpomenout i na učitele ruštiny - dr.I.Šote-Četenova, šlechtice původem i duchem. Mimo jiné v nás podnítil pochybnosti o "nedokonalosti" - dosud trvajících - klasifikačního systému, zejména o nejhorší známce 5 - nedostatečně. Stále ho slyším, jak s typicky česko-ruským akcentem říká tomu, kdo moc neznal: "Gospoda, vy nic neznáte, nemohu vám dát pětku. Pětka znamená, že něco znáte, ale znáte to nedostatečně. Vyvolám vás příště.". Pokud si vzpomínám, tak se nestalo, že by se "postižený" do příští hodiny látku nenaučil. Špičkovými pedagogy byli i profesor fyzikální chemie dr.ing.J.Schlemmer, češtinář Dr.A.Pittermann, který nás učil znát a milovat klasickou hudbu. Na jeho výklady k poslechu Mé vlasti stále rád vzpomínám. I tehdejší ředitel školy, analytik dr.ing.J.Chytrý, nás naučil základní abecedu chemika, psát a číst chemické vzorce, tak, že jsem při svém dalším studiu neměl v tomto směru nikdy potíže. Nebo ing.J.Páč, s nímž jsme absolvovali velkou řadu chemicko-technologických výpočtů. Byly to příklady z praxe a díky přístupu našeho učitele nám zůstal základ, který jsme mnohokrát uplatnili.

Samozřejmě byli i učitelé, na které rád nezpomínám. Proti těm, které jsem uvedl, jich bylo ale opravdu velice, velice málo. Nemohu zde nepřipomenout našeho matematika. Jeho hodiny byly postrachem - bohužel ne pro náročnost, ale pro zcela nesystematický přístup, doslovné výbuchy nálady i zcela nelogické, neadekvátní otázky. Faktem je, že jsme po maturitě odcházeli s tím, co nás v 1. a 2. ročníku naučil jiný matematikář K.Huml, podle mne naopak patřící mezi výborné pedagogy.

Nic nemůže být nikdy dokonalé, hlavní je převažující dojem. A ten je při vzpomínání na studium chemie v Křemencově ulici rozhodně zcela pozitivní. Teprve po letech praxe a dalšího studia jsem pochopil a poznal, jak pevné a kvalitní základy mi studium na průmyslové škole chemické dalo. Stejně rád a s vděčností vzpomínám na skoro všechny své učitele. Jsou mi stále příkladem a dnes, kdy stojím na jejich místě, se snažím k posluchačům chemie naší fakulty přistupovat se stejným pochopením, trpělivostí i úrovní znalostí. Pokud se mi to daří, svůj nezanedbatelný podíl na tom mají právě moji učitelé z "Křemencárny".

Přeji svým mladým kolegyním a kolegům, kteří dnes na škole studují, aby k nim jejich učitelé přistupovali tak, jak jsme to v naprosté většině zažili i my. Dnes převážně vzpomínám, nechci proto poučovat, ale snad přece: moji mladí kolegové, odnese si prosím ze studia nejen odborné znalosti, ale i systém hodnot. Těmi největšími jsou a věřím i budou tolerance, lidskost a charakter. Souhrn odbornosti a těchto vlastností je, jak jsem přesvědčen, to hlavní a nejcennější, co dnes potřebujeme. K dosažení tohoto cíle vám i vašim pedagogům přeji vytrvalost a mnoho štěstí.

"KDYBYCH VÁS O PŮLNOCI VZBUDIL ..."

RNDr. Bedřich Uchytíl, CSc., matur.ročník 1963

100 let od postavení budovy, v níž sídlí naše průmyslovka. Při této zvěsti okamžitě jsem začal počítat. Kdy jsem to vlastně ze školy odešel? V roce 1963, tedy před 31 lety. A v roce 1945, kdy jsem se narodil, byla budova 51 let stará. Člověk si teprve při obdobných příležitostech připomene svůj věk, i běh života okolo něj. A hlavně přijdou vzpomínky. Na fyzikáře prof. Weicheta, který mi při vstupním pohovoru vyhuboval za špatnou češtinu a později malé průmyslováky učil v matematice řešení soustav rovnic pomocí matic. Na prof. Jarchovskou, která v době mého nástupu přišla na průmyslovku z praxe a na nás se učila tajům a trápení pedagogického povolání (jak mi mnohem později po ukončení školy přiznala). Na prof. Musíla s jeho pověstnou větou "kdybych vás o půlnoci vzbudil, tak musíte vědět že acetonové kvašení způsobují kvasinky *Clostridium sacharobutylaceticum liquifacens*" a na prof. Suchana, který nám bravurně na obyčejném kahanu vyfukoval límcovky na destilaci nebo vyráběl mikroextrakty pro organické laboratoře.

Vzpomínky vybavují další učitele. Prof. Kolbaba na matematiku, prof. Keprta na ekonomii. Ten, když už nás nemohl zkrotit, nás nazýval barbary a ukazoval, jak se to píše řecky. Netušil jsem tenkrát, jak často budu praktické základy ekonomiky, tj. účetnictví, potřebovat v praxi (včetně metody červeného pera při opravování účetních knih). Profesor Knížek, Schlemmer a zejména profesor Jahoda, který díky svým pedagogickým schopnostem nám vštípil tak silné základy kvantitativní analytické chemie, že i já, který původně chtěl pouze "vařit" různé látky se dnes živím analytickou chemií. Profesor Pletka na technologii i prof. Ransdorf na strojnictví s jeho oblíbeným rčením o nafukovacích spodničkách u studentek.

Některé profesory si dnes již jménem nepamatuji. Pamatuji si však zřetelně jedno. Jejich společné úsilí z té bandy nevyčválaných kluků a dívek vychovat pracovníky, kteří jak nám neustále zdůrazňovali, budou jednou sami zastávat nějaké funkce nebo řídit podřízené pracovníky a budou se muset sami umět vždy rozhodnout. Když tak pozoruji své bývalé spolužáky, domnívám se, že se jim to podařilo. A za to jim patří dík.

NAŠE KŘEMENCÁRNA

Ing. Miloslav Pilecký, matur.ročník 1964

Už chápu, jak jsem byl lehkomyšlný. Klidně jsem slíbil, že napíšu krátkou vzpomínku na SPŠ chemickou v letech 1960 až 64. Měl jsem pocit, že popíšu pár příhod, při nichž (po nichž) jsme se všichni zplna hrdla nachechtali, a bude to dílko jako Študáci a kantoři. Leč velebnost tématu mě ochromuje a vybízí k psaní sentimentálního blábolu. Bráním se, bráním a křečovitě píšu několik strohých hesel s nepříliš strohým komentářem.

Lidi z Křemencárny se úspěšně vyskytují na nejneočekávanějších místech. Nechci mluvit

o tom, že doma i v cizině dobře pracují jako chemici, fyzici, jaderníci, učitelé na školách nejrůznějších výšek a ekonomové, to se rozumí samo sebou, jelikož absolvovali "První Průmyslovou Školu Chemickou v Republice, Ba Co Dím, Ve Střední Evropě!" (prof. Kolbaba). Ostatně dřív nebyla Křemencárna chemickou průmyslovkou.

Myslím jak na absolventy, tak i na sbor kantorský. Kdo se třeba může chlubit, že sedával ve stejné škamně jako V+W? Nebo: člověk, který se prezentoval jako výborný muzikant, po sametu se sympaticky choval ve vyšší politice a teď působí jako hlavní bafuňář nejslavnějšího českého hudebního tělesa, je Láďa z předchozího ročníku, jehož pamatuji co výborného fotbalového brankáře. Big boss známé české filmové společnosti - Honza z áčka. Autor vážné hudby nejtěžšího kalibru, prostému smrtelníku zcela nepochopitelné, hraný na slovutných pódiiích v Českozemsku i v cizích krajích, je náš učitel a kamarád Petr. Jiný Honza, od nás z béčka, mimo svou profesi úředníka úraduje ještě jinak. V Posázaví uspořádal už deset ročníků unikátního triatlonu (běh na 8 angl. mil, turnaj ve stolním tenise, turnaj v šachu bleskovém) a o pozvánku na další ročník škemrají borci všech věkových kategorií z celé republiky. Marta, taky z našeho béčka, vyniká jako celní šarže na hranici s Německem. A zase Petr, ne učitel, ale spolužák, vrcholově činovníčí ve vědách volejbalových.

Dalo by se pokračovat např. ve výtvarných oborech (naši bažanti a prabažanti) nebo v obchodování se softwarem (Vlastík z áčka). Stejně by ale mohl mluvit o svých spolužácích každý z Křemencárny.

S člověkem z matičky SPŠCH se dobře dorozumíte, často aniž byste tušili, kde studoval. Naposled jsem si to potvrdil asi před rokem, když jsem začal pracovat ve svém současném zaměstnání. K počítačářům jsem tam chodil pro radu a taky proto, že mi byli srozumitelnější než úředníci. S jedním z nich jsem komunikoval opravdu dobře. Jistě, s těmi matematiky a vůbec logiky si člověk dobře rozumí. Po čase, když v nějakých lejtrech viděl moje jméno, se mě zeptal, jestli nejsem z Křemencárny. No, byl to chemik, Tonda z áčka.

Těch příkladů je víc. Třeba na vojenském cvičení jediný (s prominutím) inteligent byl Zdeněk, který do školy chodil o jár výš.

Když předem víte, že bude někde někdo z Křemencárny, můžete očekávat solidní průběh podujatia. Příklad: na Lužnici s partou, v níž byl také Vladimír, náš dřívější učitel různých chemických disciplín a inspirátor vtipných lumpáren na chmelu, jsem se právem těšil. Vodáctví opeřené suchým suchanským humorem, to pak byl opravdu balzám na duši.

I v šedivé dospělosti občas člověk objeví, že zatím nedocenil některé zážitky z průmký. Když jsem jezdíval s potomky kolegů z našeho výzkumáku na letní tábory, postupně jsem pochopil, jakou odvalu musel mít již citovaný pověstný matematik, když vzal na čtrnáct dní do Vysokých Tater půl třídy patnácti, šestnáctiletých jedinců, tábořil s námi, nechal nás v nezávislých skupinkách chodit celodenně po horách a večer se nesnažil separovat kluky a holky. Řekl bych, že tenhle zážitek vydal za víc než studium psychologických učebnic. Nesmějte se, myslím to naprosto slušně!

Stále víc si vážím i různých dalších neučebních aktivit, jichž jsem si jako aktér nebo divák mohl užívat během studia na své střední škole. Recitace, debaty o filozofii, středoškolské atletické přebory, regulérní třídní žebříček v mariáši (ten však bez laskavého přispění profesorského sboru).

Teď teprv poznávám, jak jsem měl daleko dřív uvěřit gymnastovi prof. Trmalovi, když nás nutil dělat nenáviděné kliky, že trénink má cenu až tehdy, když už člověk padá na čenich a pár kliků si přidá. Už vím, že to platí i jinde než v tělocviku.

A jako samostatná položka - Postlův pohár v basketu! Kromě sportovních kvalit turnaje

učebnice respektu k dobrým tradicím a zážitek z kolektivního úsilí nejen hráčů, ale i celé fandící třídy.

Sumář. Nechci tvrdit, že všichni sympatáři, s nimiž jsem se v životě setkal, prošli matičkou Křemencárnou. Jen si myslím, že kromě solidního základu profese nám dala něco navíc, snad nás učila přístupu k životu a formovala náš žebříček hodnot.

Konečně závěr! Obě moje dcery zvolily bohužel jiný směr vzdělání, ale snad byste vy, další rodičové, mohli uspět líp a přimět své potomky k tomu, aby studovali v Křemencově ulici. Neboť:

Bude-li každý z nás z Křemencárny, je celý národ z kvádrů!

VZPOMÍNKA STARÁ ČTVRT STOLETÍ

Olga Sommerová, matur.ročník 1968, FAMU Praha

Vážený pane řediteli, svým dopisem jste mě přiměl, abych se vrátila ve vzpomínkách, možná spíš v paměti srdce, o čtvrt století nazpátek, abych si vzpomněla na sebe mladou, nezralou a bláznivou, která se domnívala, že všechno ví a svět jí leží u nohou. Bohužel, musím přiznat, že jsem nebyla dobrou studentkou. Chemii jsem šla studovat proto, že mě ve školní laboratoři fascinovaly ty zázračné proměny hmoty, a tudíž jsem propadla spíše alchymistickému okouzlení, než vědomé dychtivosti po přírodních vědách.

Ta budova naproti pivnici U Fleků (kde jsme se spolužáky kupodivu nikdy nebyli) znamenala pro mne spíš důvěrně známou kulisu mého dospívání - strašně obtížného životního období. Ta škola pro mne byla mateřskou lodí, odkud jsem každý den po vyučování vyrážela na výstavy, do kina a do divadla a protože v druhé polovině šedesátých let bylo kam chodit, odpovídaly tomu i mé studijní výsledky. Z chemické laboratoře v přízemí si pamatuji zvláštní vůni a taky svoje zděšení, když jsem se při pipetování napila louhu nebo si polila sukni kyselinou.

Naprostou nejdůležitější hodnotou mého čtyřletého pobývání na škole bylo setkání s profesorem Petrem Pokorným a s několika spolužáky, kteří se tehdy stali mými přáteli a mým druhým já. Naštěstí už tehdy jsem si uvědomovala výjimečnost setkání s Petrem Pokorným a dodnes nemohu pochopit jeho velkorysost k našim nezralým názorům i jeho energii, se kterou se nám trpělivě věnoval. Sama dnes učím na FAMU studenty, kteří jsou starší a zralejší, a tím spíš ho mohu zpětně jenom obdivovat. Důležité pro mne bylo, že se nám nevěnoval jenom v čase vyučování, ale povídal si s námi o umění, o životě a o našich problémech. Jeho člověčí vyzarování a přátelský vztah k nám mě natolik motivoval, že jsem se dokonce jednou naučila jakousi látku z organické chemie a dostala jsem při zkoušení jedničku. To bylo opravdové vítězství ducha nad hmotou.

Jaro roku osmašedesátého bylo krásné a plné nadějí a já jsem opouštěla školu s vědomím, že se chemii určitě nikdy věnovat nebudu. Zároveň jsem byla hrdá na to, že jsem tuhle školu vystudovala, že jsem to dokázala, a všude jsem vždycky zdůrazňovala, jakou mám za sebou jako filmařka minulost, přestože škole a chemii jsem už nikdy nemohla nic vrátit. Dodnes mi pojem "chemická průmyslovka" připomíná něco důvěrného, co patří do mého života, přestože už svým dětem nemohu nad učebnicemi chemie takřka nic vysvětlit.

Vždycky, když jdu Křemencovou ulicí, na pár vteřin zaváhám, jestli nemám vejít do těch obrovských vrat, nadechnout se té staré známé vůně, ale vím, že se nelze vrátit, že už nepotkám svoje pány profesory a paní profesorky, kteří měli se mnou jenom trápení, a proto se dnes snažím vrátit jinak a jinde svým studentům to, čeho se mi kdysi dostávalo v Křemencově ulici číslo dvanáct.

A tak přeji vám, kteří tam dnes učíte, a vám, kteří tam dnes studujete, aby ta naše škola byla nadále spolehlivou mateřskou lodí, ze které budou odcházet dobří lidé a možná taky někdy někdo, kdo se stane geniálním chemikem a pohne světovou vědou o krok dál.

ŽÁK I UČITEL

RNDr. Jiří Hlásný, matur.ročník 1968

I když se celý život pohybuji v oblasti středních a vysokých škol a v současné době je mám možnost poznávat i z pozice vedoucího pracovníka, měla vždy pro mne "Křemencárna" svůj osobitý, nezaměnitelný půvab a svojí slabostí pro ni jsem se nikdy netajil. I dnes se tam vždy rád zastavím, zajímám se, co je nového, a mám stále pocit, že tam tak trochu patřím. Měl jsem totiž to štěstí, že jsem ji mohl poznat nejen jako student, ale také jako jeden z vyučujících. A to, co jsem se zde naučil, jsem později využíval v instituci řídicí střední odborné školy, a do oblasti mého působení patřila i tato škola. A aby byl kruh uzavřen, když si nyní jako ředitel soukromé (bohužel nechemicky zaměřené) soukromé školy nevím rady, jeden z prvních telefonátů o pomoc je vždy k panu řediteli Běhounkovi na SPŠ chemickou.

O lidských osudech často rozhodují na první pohled ne příliš významné okamžiky. S odstupem doby mohu říci, že u mne to byl nápad na první pohled dosti ztřeštěný, kdy jsme se s několika kamarády a s nepochopitelným sebevědomím vydali z odborného učiliště KAUČUK Kralupy na přijímací zkoušky do Prahy. K údivu nás i rodičů jsme byli přijati a tím to všechno začalo.

Po překonání překážek ze stran tehdejšího ministerstva školství a několika přísných profesorů se nám podařilo složit diferenční zkoušky a po kratším pobytu v prvním ročníku přejít do ročníku druhého. Ztratili jsme však tím dramatické hodiny matematiky s panem profesorem Kolbabou, jehož pověst daleko přesahovala rámec školy. Výrok, že ho máme na matematiku, nám získával vážnost

a soustrast mezi středoškolskou mládeží. Dvě až tři nedostatečné v průměru na žáka a hodinu byl jeho standard. Živě si vzpomínám na tu první z mnoha, které jsem od něj stačil obdržet. Na otázku "Co je to logaritmus?" jsem začal: "Je to číslo.." a již jsem byl hbitě přerušen slovy "Bodejž by to byla jitrnice! Sednout!". Až po několika letech jsem jako třídní poznal, že se tím bavil a že to byl velice hodný a tolerantní pán. Když oznamoval klasifikaci žáků před vysvědčením, obvykle říkal: "No, má tu šest pětěk a dvě čtyřky, to by byla slušná trojka."

V druhém ročníku byl mým třídním pan profesor Pokorný, který nám byl blízký věkem i názory. Imponoval nám svým hudebním i literárním vzděláním a brzy se mu podařilo ve třídě vytvořit atmosféru složenou ze směsice soutěživosti a spolupráce. Znal naše rodinné i osobní problémy a s odstupem času si myslím, že v té době snad ani mnozí rodiče neměli na svoje děti takový vliv, jako měl na ně on. K tomu musím připomenout i nezapomenutelného pana ředitele Kuclera a řadu dalších profesorů, kteří na škole tehdy byli. Vůbec se zdá, že doba mých studií byla ještě dobou, kdy se student setkával s více vyhraněnými osobnostmi jak v učitelském sboru, tak i mezi spolužáky. V každé třídě bylo několik nadšenců - chemiků, kteří měli vše už dávno prostudované a o přestávkách se scházeli a tajemně si sdělovali poslední výsledky domácího bádání. Při laboratorních cvičeních se neustále něco ztrácelo, jinde se zase objevovaly kádinky s podezřelým obsahem a chudáci profesori museli být jako ostříž. Faktem je, že ve vyšších ročnících měli tito nadšenci v laboratoři své "pomocné síly" (většinou pilné a pečlivé spolužačky) a sami se věnovali jenom tvůrčí činnosti. Obě strany z toho profitovaly a pokud vím, řada těchto pánů (a dam) pracuje na vedoucích místech ve výzkumu i praxi dodnes.

Se stejnou bezstarostnou sebedůvěrou jako při přihlášení na SPŠCH jsem se po maturitě pokusil o přijetí na Karlovu universitu, učitelský obor biologie a chemie. To bylo vskutku silně troufalé a omluvitelné snad jen nedostatkem představitosti a znalostí, co to vlastně biologie je. Vždyť bylo nutné bojovat o přijetí s absolventy přírodovědných gymnázií, kteří sice neměli chemii tak zvládnutou, ale tu biologii studovali velmi podrobně. A můj spolužák (také z učiliště) se dokonce hlásil na medicínu.

Jistě měl na toto rozhodnutí vliv náš pan třídní, který univerzitu také absolvoval. Ten měl jediný představu, do čeho se pouštíme, a půl roku se po večerech snažil do nás dostat alespoň základy biologie. Nevím, kdo byl více překvapen, že se nám to nakonec podařilo. Jistě to ovlivnily i dobré základy z ostatních všedních disciplín, které jsme na škole získali, že to takhle dopadlo.

A po absolvování univerzity a kratším pedagogickým působení na gymnáziu jsem dostal nabídku vrátit se opět, nyní již jako učitel, na SPŠCH. Uznejte, že tomu nešlo odolat. Pan ředitel Kucler mne nemusel vůbec přemlouvat a já s radostí nastoupil na místo svého bývalého třídního. Ten přešel do školského výzkumného ústavu a věnoval se otázkám řízení odborných škol. Hned při nástupu jsem dostal třídnictví v prvním ročníku a velice jsem se snažil, abych alespoň trochu vytvořil ve třídě atmosféru, kterou jsem sám jako student v této škole zažil. Na kolik se to povedlo, to musí zase posoudit moji bývalí žáci.

Nezapomenu na odpoledne a podvečery, kdy mně pan ředitel objasňoval, jaké vlastnosti má dobrý kantor mít, a kdy jsem si stále uvědomoval, jak mnoho mi k tomu ještě chybí. Byly to trošku tvrdé začátky, ale dnes lituji, že jsem si z těchto setkání neodnesl ještě víc. Časem jsme se sblížili natolik, že vyprávěl o svém životě, rodině, a já ho poznal i z této stránky. Pochopil jsem, že jeho náročnost pramenila z těžce nabytých životních zkušeností. Díky jemu a pochopení kolegů, kteří ve mně přestali vidět svého žáka a začali mne brát jako partnera, vzpomínám na tuto dobu velice rád.

Škola byla tehdy zařazena do experimentálního ověřování nových učebních osnov a já se začal stále více podílet i na pracích tohoto typu. Po delším váhání jsem nakonec i já přešel do výzkumného ústavu, ale prakticky stále jsem se školou spolupracoval. Nějakou dobu jsem externě učil, škole jsem tím pomáhal řešit nedostatek vyučujících. Postupem doby však práce přibývalo natolik, že jsem musel i s touto činností přestat.

Jsem rád, že se škole podařilo poměrně beze ztrát proplout hektickým porevolučním obdobím a že má i do budoucna solidní perspektivu. Moc jí to přeji, neboť (abych parafrázoval název jedné populární knihy) "většinu toho, co jsem v životě potřeboval, jsem se naučil v Křemencárně".

VDĚČÍM ŠKOLE ZA MNOHÉ

Ing. Antonín Jiroušek, CSc, matur.ročník 1975

... Během svého dalšího studia na fakultě potravinářské techno-logie VŠCHT jsem vždy oceňoval technickou připravenost a větší praktičnost nás absolventů průmyslové školy na rozdíl od ostatních. I ve své další praxi jsem zaznamenával rozdílný pracovní přístup a schopnosti absolventů různých středních škol. Důvod vidím v tom, že absolventi naší školy měli něco více než jenom znalosti techniky, metod a postupů - uměli technicky myslet. Mnoho dovedností se lze naučit i později, například práci s počítači i cizí jazyky, ale tvořivé technické myšlení a přístup se učí a mění v pozdější době velice těžko. Já osobně jsem škole vděčen za dobrý základ pro další život a mou práci.

OD CHEMIE K MEDICÍNĚ

MUDr. Jiří Novák, matur.ročník 1976

Po ukončení studia na chemické průmyslové škole v roce 1976 jsem absolvoval přijímací pohovor na Fakultě dětského lékařství University Karlovy z předmětů fyzika a biologie, které byly v té době předepsány. Zkouška z fyziky byla spíše z oboru fyzikální chemie, takže znalosti ze SPŠCH byly více než dostačující, ale zkouška z biologie byla náročná vzhledem k tomu, že na průmyslovce se tehdy biologie nevyučovala, a musel jsem ji proto dostudovat sám.

Po přijetí na FDL UK jsem ještě dlouho těžil ze znalostí fyziky a chemie ze střední školy. Ve vyšších ročnících byly již rozdíly mezi studenty z různých škol zcela setřeny, protože latina na lékařské fakultě byla zcela specifická lékařská terminologie, jež byla neznámou i pro absolventy humanitních oborů. Po ukončení studia jsem nastoupil jako lékař na gynekologické klinice FN Bulovce. O roku 1992 provozuji soukromou praxi ve svém oboru.

Závěrem chci dodat, že na léta strávená v Křemencárně vzpomínám velmi rád, a to jak na dobrý třídní kolektiv, tak i na obsah výuky z hlediska přípravy ke studiu na vysoké škole. Řada mých kolegů byla totiž ze dvou předmětů, a to z výše zmíněné fyziky a z chemie ve 2.ročníku velmi nešťastná. Proto tuto školu doporučuji jako základ i pro tak specifické další pokračování ve studiu jako je medicína.

CO MI DALA LÉTA NA CHEMICKÉ PRŮMYSLOVCE

RNDr. Marcela Krečmerová, CSc., matur.ročník 1982

Na léta v Křemencárně vzpomínám velice ráda. Chemie mě zajímala už v základní škole. Navštěvovala jsem tehdy chemický kroužek v "Domě dětí a mládeže" v Grébovce, kromě toho jsem samozřejmě dělala pokusy i doma, a tak jsem už jen z pouhého přijetí na průmyslovku měla velkou radost. Nejvíce mě bavila laboratorní cvičení, kterých jsme měli hojně již od prvního ročníku. Právě tady jsem se naučila spoustě praktických dovedností patřících ke každodenní laboratorní rutině včetně samozřejmosti přesného vedení protolů. Také se shodnu se všemi, kdo kdy absolvovali Křemencárnu (nebo chemickou průmyslovku obecně), že tato škola nám dala vynikající a naprosto nenahraditelný základ pro studium na vysoké škole. Uvedu příklad. Chodila jsem do třídy, která měla analytické zaměření. Přednášky a praktika z analytické chemie jsme měli tři roky, a to velmi podrobně. Na univerzitě jsem pak na přednášky z tohoto oboru vůbec nepotřebovala chodit - ke zkoušce na výbornou stačilo prolistovat staré maturitní otázky, a to dokonce ještě ve 4.ročníku při zkoušce z organické analýzy. Také chemická praktika všeho druhu byla pro lidi z průmyslovky hračkou. Měli jsme na vysoké škole samozřejmě již od počátku i některé nové a obtížné předměty, ale v chemických vědách jsem měla první dva roky pocit, že si asi tak ze dvou třetin opakuji vědomosti z průmyslovky.

Po maturitě jsem vystudovala obor organická chemie na Přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity a po té jsem dělala aspiranturu v Ústavu organické chemie a biochemie AVČR, kde pracuji dodnes v oboru syntézy biologicky aktivních analogů složek nukleových kyselin. Po aspirantuře jsem strávila jeden rok na stáži v SRN na univerzitě v Osnabrücku, kde jsem pracovala také v oboru nukleových kyselin.

Na závěr bych ještě chtěla vzpomenout na některé pedagogy, kteří nás učili. Nejvíce

vzpomínám na dva z nich. Jsou to profesorka Alena Ledinská a profesor Tomáš Edel. Ing. Ledinská byla vynikající pedagog. Nevím, jak to dělala, ale řadu věcí z toho, co vykládala, si ještě dnes po těch 12 letech dovedu vybavit. A kromě toho byla vždy velice hodná a laskavá a snažila se pomoci každému, kdo měl nějaké problémy. O panu Edlovi mohu stručně říci jen to, že dnešní studenti mají smůlu, že je tento člověk neučí. Byl to bohem milující umění, který si často nacházel čas i o sobotách a nedělích a chodil s námi studenty na výstavy. Měl ohromné znalosti a neznám nikoho jiného, kdo by uměl o malířství, literatuře a historii vykládat lépe než on.

Děkuji ještě jednou po létech všem, kteří nás tenkrát učili, a přeji Křemencárně do dalšího století její existence mnoho zdaru.

CHEMIE ZAPUSTILA SVÉ KOŘENY ANEB OTEC A SYN

Ing. Luděk Jelínek, matur.ročník 1965

Když mě syn požádal, abych napsal pár slov o svém studiu na SPŠCH Křemencova, rychle jsem zalovil v paměti rovných 30 let zpátky a v duchu jsem viděl své pololetní vysvědčení ze 3. ročníku. Nazvat je podprůměrným by bylo vůči mně více než ohleduplné. Namítal jsem tedy, že jsou známy i jiné dvojice otec a syn, mezi nimi i premianti. Těm by se to psalo, jedničky, vyznamenání atd. Svolil jsem, aby nevznikl klamný dojem, že otec, projde-li Křemencovou, nejde své ratolesti příkladem.

Na SPŠCH jsem přestoupil z pardubické průmyslovky do třetího ročníku a s hrůzou zjistil, že nároky jsou zde podstatně vyšší, a to v době, kdy se člověku zdá, že chemie a matematika není zdaleka to nejdůležitější, co by měl v životě poznávat, ač profesori přesvědčují o opaku. Nebudu se zde zabývat rozebíráním obtížnosti jednotlivých předmětů, ne proto, že někteří profesori z té doby ve škole ještě působí, ale patrně proto, že bych čtenáře unavil. Nakonec zvítězili stejně učitelé a donutili nás se vše naučit. Na to jsem si vzpomněl po šestnácti letech od maturity, když jsem začal dálkově studovat VŠCHT. Musím přiznat, že dobrý základ z průmyslovky, hlavně v chemii, měl velký podíl na tom, že jsem toto studium jako jeden z mála úspěšně dokončil. Od syna i od studentů VŠCHT, se kterými jsem v kontaktu, se stále dovídám, že vysoká úroveň školy se udržela dodnes a že studium na ní není žádný med.

Nebude doufám znít nostalgicky, když se přiznám, že na roky strávené na této škole rád vzpomenu a držím palce všem na obou stranách barikády.

Luděk Jelínek, matur.ročník 1992

Na SPŠCH jsem se dostal díky přijímacímu řízení, které dopadlo záhadou dobře. Původně jsem sice chtěl jít na elektroprůmyslovku, ale zásluhou otce, který neustále vedl hanlivé řeči o drátenících a spoustě matematiky, kterou bych se tam musel učit, jsem se nakonec rozhodl pro chemii. S tou jsem měl dobré zkušenosti již ze základní školy. Bohužel již od prvních dnů jsem zjišťoval, že chemie nekončí u kyseliny sírové, ale je poměrně bezbřehá. O této skutečnosti jsme byli kontinuálně přesvědčováni od 1. ročníku až k maturitě. Byli jsme vyváděni z omylů, že všechno, co se dá popsat rovnicí, funguje a že to, co probíhá, probíhá na 100%. O tomto nás přesvědčovali pedagogové velice kvalitní, i ti méně kvalitní. Naštěstí ti druzí se vyskytovali na SPŠCH v koncentracích limitně se blížících nule, ale nebylo by správné je zamlčet. Ti první nám naopak předali spoustu vědomostí, jejichž význam mnohdy doceňuji teprve s odstupem času. Např. prof. Mucala, který nejprve vzbuzoval v našich řadách běs, ale posléze jsme ho odhalili jako skvělého odborníka. Většinou jsou však profesori doceňováni až

časem, když je student nucen použít vědomosti, od něj nabyté, v praxi. Pak teprv uzná, že by tomu sadistovi, co ho na SPŠCH tak mučil, měl být vlastně vděčný. Mnozí zdejší pedagogové jsou proslulí i za hranicemi školy. Jaké bylo mé zděšení, když při zkoušce z matematiky na vysoké škole na mne doc.Míčka vybafl: "To vás přece dr.Beková musela učit! "Marně jsem se vymlouval, že jsem ji na matiku neměl, jen na nepovinnou. Naopak v chemických předmětech examinator, zapisující výbornou do indexu, prohodí: "Odkud jste? "a po odpovědi: "Z Křemencárny.", pokývá hlavou a považuje tento výsledek za jasný následek SPŠCH. Po dosavadních zkušenostech na VŠCHT mohu s klidným svědomím říci, že mi SPŠCH dala slušný základ chemických vědomostí, které mi umožňují studium na VŠ bez větších problémů. Leč nejen chemie byla nám vštěpována, ale i základní vlastnosti potřebné pro život, jako je např. tolerance. Nikdy, a to ani před revolucí, nebyl nikomu brán jeho názor. Profesori byli ochotni k diskuzi,ale nikdy se nesnížili k tomu, někomu vnucovat co si má myslet. Což bylo zvláště patrné v dobách "sametově revolučních", kdy se celý profesorský sbor postavil na stranu studentů, což až tak obvyklé. Ale u nás ano i v dobách "totality". V souvislosti s peticemi proti věznění V.Havla a peticím Několik vět nám měla třídní, prof.Kuklíková, říci jakési předepsané poučení o špatnosti obou iniciativ. Došlo však k věci zcela opačné a rozpoutala se bouřlivá debata, jejíž závěry nebyly rozhodně v souladu s tím, co nám mělo být úředně sděleno. I v dobách porevolučních nacházeli profesori vždy dostatek odvahy pouštět se do diskuzí se zastánci nejrůznějších ideologií, k nimž docházelo zejména v hodinách občanské výchovy s prof.Harnovou. Tento přístup pedagogů vhodně doplňoval vysokou úroveň výuky chemie. A dal nám do života schopnost stát si za svým názorem a umět ho obhájit.

NAŠI ABSOLVENTI A SOUČASNÍ STUDENTI I LITERÁRNĚ TVOŘÍ

LAVINY

Jaroslav Švadlena, maturitní ročník 1967

Z pootevřených dveří tříd vycházel ospalý bzukot. Typická atmosféra před začátkem odpoledního vyučování. Naše málo vyvětraná třída byla cítit potem, křídovým prachem a lakem z lavic, jehož pach dostal za dlouhá léta styku s rukama dospívajících živočišných nádech. Sedl jsem si na své místo do třetí lavice a ucítil další známý pach, tentokrát od tabule čerstvě setřené nepropláchnutou houbou.

Zvoní. Krátce nato se rozlétny dveře a do třídy vplul matikář Bureš, přezdívaný Burác. To je tedy nadělení, teď měl být přece dějepis, Mnichovská zrada a tak. Tohle však zradou zavání taky.

"Protože vaše učitelka dějepisu je zaneprázdněná nervovým zhrou-

cením, ke kterému jste ji beztak dohnali vy, dáme si místo dějepisu hodinku matematiky," zaburácel. "Stejně jsme pozadu." Částečně jsem si oddychl, protože při výkladu nové látky se Burác ke zkoušení většinou nedostane.

"Samozřejmě mám na mysli pozadu se zkoušením," dodal škodolibě. To už hrklo v celé třídě, jenom snad v propadlíkovi Pištorovi ne, toho nějaké zkoušení nedokáže rozházet, a taky ne v Tondovi Palcovi, který má takové nadání na matematiku, že by ho nedokázalo zkoupat ani deset Buráců dohromady. A že Burác s oblibou zkoupe kdekoho, o tom nepochybuje. Proč zrovna my musíme mít takovou smůlu, proč nepřidělili Buráce třeba do áčka? A nás mohla učit matematiku učitelka Musilová, so ji už máme na fyziku... Jo, pokud se v zadní lavici usadí inspektor, což se bohužel děje velmi zřídka, pak všechny tyhle stesky přestávají mít opodstatnění. V takových případech se totiž z Buráce stává ten nejohleduplnější učitel, jakého kdy škola nosila. O Burácovi, jemuž se valem blíží důchod, kolují hrůzné zvěsti. Před pár lety prý z něho šla ještě větší hrůza. To si teda nedovedu představit. Říká se, že na písemku si nosíval do třídy štafle a z nich pak pozoroval, jestli někdo neopisuje. A dokázal prý během jedné hodiny počastovat celou třídu pětkami. Na druhé straně Tonda Palec prohlašuje, že za mlada Byl Burác docela fajn kantor, učil prý Tondovu maminku. To samé nám jednou na hřišti tvrdil Kopeckého táta; i jeho Burác vzdělával v matematice.

A tak Burác napsal na tabuli příklad, v němž vězel zapeklitý oříšek, a začal zkoušet. Znamky nezapisoval do notýsku jako ostatní učitelé, nýbrž do archu, který byl zároveň zasedacím pořádkem. On si některé žáky ustavičně plete. Kdo neví, obdrží malé minus. Za tři taková znaménka je pětka, za tři plusy zase jednička, z čehož vyplývá, že Burác málokdy využívá celou klasifikační stupnici, stačí mu její začátek a konec. A ten konec si obzvláště oblíbil.

Celá krajní řada u dveří si na příkladu vylámala zuby, padla do jediného vojáka. Poté namířil smrtící palbu proti řadě vedlejší: "Kopecký" Burác nepovažoval za nutné zvedat oči od zasedacího pořádku. Nikdo se neozval, takže zapsal Kopeckému mínus: "Neví!"

Další na řadě byl propadlík Pištora. Ticho se jenom prohloubilo. A Burác s chutí sečetl Pištorovi tři mínusy na další nedostatečnou.

"Vávrová?"

"Kopecký chybí," ozvalo se nesměle ze třídy.

"Nevadí, stejně by to nevěděl," zvedl Burác konečně oči do našich řad. "Takže Vávrová - taky neví!"

Teprve Tonda Palec věděl. Smrtící palba sice ustala, leč Burác hřímal dál: "Pozoruj, že po obědě hezky zažíváte, zjišťuji, že se vám odkrvily mozky, ale já vám do nich krev zase vrátím, buďte bez obav.

Načež mě vyvolal k tabuli. Leknutím jsem vyskočil, jako bych byl péro. Krve by se ve mně nedořezal a ruce se mi klepaly, že jsem v nich sotva udržel křídu. Věděl jsem, že se nesmím nechat od Buráce ztrémovat, jenomže na ztrémování žáků on by mistr nad mistry. Hlubokým výdechem jsem ze sebe setřásl to leknutí a připravil jsem se na nerovné utkání. Burác diktoval nový příklad příliš rychle, nestačil jsem všechno zapsat, a tak s nevolí zadání zopakoval. A okamžitě začal ťukat prstem do desky stolu. "No tak, mladý pane začnete ještě dneska?"

"Nejdřív vezmeme výraz á ..."

"Nic nevezmeme, ponevadž by nás zavřeli," nenechal mě domluvit.

"Posuneme desetinnou čárku o ..."

"Nic neposuneme, nejsme totiž posunovači na nádraží," skočil mi zase do řeči, což by vážně zdeprimovalo i mnohem jistějšího žáka. "No bodejť, na tom nádraží by ses uplatnil, posunovačů je pořád málo," vtipkoval Burác do třídy, a já jsem se snažil neposlouchat ho a raději jsem bez slovního zdůvodnění začal psát, než mě Burác ztrémuje docela. Jenomže jsem přehlédl znaménko, čímž jsem si hloupě podepsal svůj ortel. Burác mi s nečekanou hbitostí vytrhl z ruky křídu a začal s ní významně ťukat pod to moje přepsání, co ťukat, mlátil do tabule, až se křída rozlítala na všechny strany. Měl jsem v úmyslu se vzápětí opravit, ale už mě k příkladu nepustil, jen se mě vypytał, čím chci být, a když jsem raději mlčel, nabízel mi pořád dokola to místo posunovače, jako by byl nějakým agentem od dráhy a ne učitelem.

Věděl jsem, že mi naši za tu pětku napaří domácí vězení, a taky mě trápily obavy, aby se nazačali kvůli mně hádat. Zhrouceně jsem se zasl do lavice a už mi bylo docela jedno, jaké vtípky bude Burác dál předvádět.

Jenomže on po mně vyvolal Janu Vávrovou, což mi lhostejné být nemohlo. Abyste věděli, Jana je úplně jiná, než všechny ty uhihňané holky z naší třídy, než všechny holky, co jsem se s nimi kdy setkal. Předně je ze všech nejhezčí, řekl bych, že i zadně a bočně, zkrátka vyhlíží jako filmová hvězda, zlaté vlasy jí září víc, než princezně z pohádky. Když na mě pohlédnou její velké modré oči, vždycky musím sklopit zrak jako první. Holka, která je hezká, vůbec ne protivná a navíc chytrá, ta je prostě jednička. Kromě toho Janě nejsem lhostejný, což třída s uznáním bere na vědomí. V několika psaníčkách jsem Janě naznačil, aby mě považovala za svého ochránce.

A teď se ji ten krut'as Burác chystal zkoupat jako před chvílí mě. Ačkoliv na holky on zase není takový ras, k nim je mírnější a shovívavější, což mě ale v tomto případě rozhodně nemohlo nadchnout. Úlohu, co byla napsaná na tabuli, jsem v podstatě začal řešit správně, a tak Jana, která si nevšimla Burácových šaškáren, příklad urychleně dopočítala.

Burác chvíli nevěřicně mžoural na tabuli, načež se mu očička znovu škodolibě rozsvítila a neprodleně nadiktoval Janě nové zadání. Ale už se houby staral o to, jak si Jana s úlohou poradí. Rád se totiž poslouchal a někdy valnou část hodiny s prominutím prokecal. Zabředal svými myšlenkami do oboru, kterému by se asi dalo říkat užitá filozofie a v kterém bez jakýchkoliv pravidel a omezení navazoval na nejrozmanitější témata. Bezesporu je ho pro naši školu škoda, smůla, že na to dosud nepřišel nikdo z jeho nadřízených.

"Venku je čas jako stvořený pro básníka," prohlásil a pohlédl z okna, jímž se prodíralo do třídy slunce, načež se začal navážet do těch znás,co zkoušejí psát básničky. Pak se navážel do členů chemického kroužku, protože jim posledně při pokusech cosi vybuchlo. "Chemii považuju za vědu velice hrubou, dejte se raději na matematiku, přitom se vám nemůže nic přihodit," radil chemikům.

Pak si konečně povšiml Jany, kterou zanechal na pospas u toho zapeklitého příkladu a povídá:"A já, Vávrová tomu rozumí asi jako kuchařka turbíně." A začal se vám navážet dokonce do té své nedotknutelné matematiky, dočista otrásal jejími základy, poněvadž tomu, že jedna a jedna jsou dvě, se prý prostě musí věřit bez dokazování, ale co kdyby se věřilo, že jedna a jedna jsou dvě a ještě něco? Co pak?

"Náš svět je plný rozporů a čím větší rozpornost objevíme, tím větší postihneme souvislosti,"hřímal prorocky. "Rozpornost tedy sjednocuje...Což je další rozpornost, a tak to jde lavinovitě dál, proto člověk nebude nikdy s ničím definitivně hotov, že ano, Vávrová, podobně jako ty s tímto příkladem."

Jenomže Jana ho převezla. Než se Burác vypovídal, stačila si jeho chyták srovnat v hlavě a úlohu vyřešila. Burác si toho ponejprv ani nevšiml, protože s tím prostě nepočítal.

"Hm, vida, vida," zabrumlal uznale a poslal Janu do lavice, aniž by jí udělil známku.

"Tak by snad měla dostat jedničku, ne!"řekl jsem dost ostře a především bez vyzvání.

"O klasifikaci zde rozhodují já, mladý pane, to za prvé. A za druhé, nejsme na pastvě,a ani jsme spolu nikdy krávy nepásli, takže si na mě nemůžeš takhle vykřiknout," procedil Burác skrz zuby a napařil mi k té pětce ještě poznámku, že vyrušuju a jsem drzý při hodině matematiky.

Janin vlahý pohled se mi vnořil do očí, až jsem vám z toho málem ztratil rovnováhu a páteří mi projelo takové slastné mrazení.

Napsal jsem na lístek - Jano, u mne seš za každých okolností ty celá jedna velká jednička. Až půjdeš odpoledne na aerobic, budu tě čekat a kousek se s tebou svezu , jo? A o přestávce jsem lístek nenápadně vpravil do Janina penálu.

Samozřejmě jsem jako trest obdržel očekávané domácí vězení, navíc spojené s nucenými pracemi. "Abys přišel na jiný myšlenky, pojeděš se mnou do vilové čtvrti a pomůžeš mi čistit cihly po demolici, učit se můžeš večer místo televize," rozšířil mi táta trest.

Připojili jsme za auto vozík a jeli do vilové čtvrti k demolici. Táta a jeho známý osekávali zednickými kladívky staré cihly. Pro mě v podstatě práce nebyla, uložil jsem pár cihel do vozíku, další jsem chlapům přisunul a pozoroval, jak zápolí se starou maltou. Pak tátův známý povídá:" Táhle dole v ulici bydlí pan Hanousek, skoč za ním, ať nám půjčí zednický kladívko."

"Ten žlutej dům?" otázal jsem se.

"Ne, tam bydlí učitel Bureš, pod ním je ještě jedna vila, za pár kroků ji uvidíš ... "

To mi ještě scházelo, pomyslel jsem si, když jsem obezřetně míjel jedovatou žlutí vyvedenou fasádu Burácova obydlí. Vyzvedl jsem u Hanousků zednické kladívko a takřka po špičkách kráčel kolem žlutého domu. V zahradě si hověly v lehátkách dvě tlusté paní, na první pohled matka s dcerou, kolem se popelila asi čtyřletá holčička.

"Kde zas dědek vězí s tou svačinou?" nevrle se ozvala mladší paní. V tom se ve dveřích objevil Burác v zástěře, v ruce podnos s kávou a zákusky.

"Jé, dobroty!" vystartovala ta holčička proti Burácovi tak prudce, až mu vyrazila podnos z

ruky. Burác se zatvářil vylekaně, bez řeči všechno posbírával a otíral si politou zástěru.

"Ježíšmarjá , dyť on moh Zdeničku opařit!" zaječela mladší paní.

"Copak nemůžeš, dědku, dávat pozor?" kárala ho paní Burácová.

"Tak se nezbobte, děvenky, za chvíli donesu nové kafíčko, " pronesl hlasem, jaký jsem u něho jakživ neslyšel. Ve dveřích se ještě otočil:"Až umyju nádobí, mohl bych jít se Zdeničkou na procházku?"

"Nikam!" zaměnila paní Burešová blahosklonný tón za rozkazovačný. "Dneska ti Zdeničku za trest nesvěřím."

"Vid', že nechceš k dědovi, je vošklivej, řekni, že je vošklivej, " smála se dcera paní Burešové (jíž byl Burác, jak jsem se později dozvěděl, otcem pouze nevlastním) a postrkávala Zdeničku do popředí, jako by ji nutila odříkat nějakou říkanku.

Burác zkormouceně zacouval do dveří a já se konečně mohl odpoutat od kontejneru. Cítil jsem, jak všechno to, čeho jsem byl svědkem, ve mně spouští jakousi lavinu. Normálně bych měl Burácovi úděl, který sdílí mimo školu, víc než přát, ale mně ho kupodivu bylo líto. Uvědomoval jsem si, že ten běsnící kantor, s nímž se střetáváme ve škole, vlastně není skutečným Burácem, není jím ani utápnutý tatík v zástěře, a že tihle dva nepraví Burácové marně hledají toho skutečného, který se kamsi vytratil, neboť ho zahnalý jednak manželka a nevlastní dcera, a jednak zástupy věčně neukázněných žáků. Tito dva rozporní Burácové už asi nikdy nedojdou sjednocení.

Sekal jsem do cihel jako divý, abychom byli brzy hotovi a já stihl Janu, až půjde do cvičení. Ale cihel do vozíku přibývalo pomalu, a když jsme odjížděli od demolice, měl jsem šanci zastihnout Janu už jenom při cestě ze cvičení.

No, stihl jsem ji. Zastavili jsme na křižovatce a mně náhle padla do očí jakási oslnivá záře. Janiny vlasy. Stáhl jsem okýnko, a vtom jsem si všiml, že Jana není sama. Vedla se za ruku s jedním klukem z učňáku. Nejdřív se lekla a tvářila se, že ten kluk k ní vůbec nepatří. Potom, když si uvědomila, že už nemá smysl cokoli předstírat, pohrdlivě šklubla ramenem a s pohledem upřeným k obloze přešla s klukem křižovatku.

Nevím proč, najednou jsem si vzpomněl na Burácovo povídání o lavinách. Nejspíš proto, že se ve mně všechny ty laviny, o nichž hovořil, právě daly do pohybu.

MILENCI I (sbírka Nulté vteřiny)

Krutě oddělení a přidušeni
masovými vystoupeními cvičenců,
jichž jsme se proti své vůli zúčastnili,
snili jsme každý zvlášť o tom, že spolu
navštívíme města kdesi na severu,
města opršelá sláným příbojem,
vzestavěná v zelenavém vzduchu
z neustále dorůstajícího kamene.

Snili jsme o tom, jak mé prsty budou ochromeny
režnými strunami tvých vlasů.
V žilách jehličky krystalizující krve ...
Jak lačně budeme sát syrý vzduch severu,
až oba rovněž zkameníme ...

A předlouze námi bude provívat
tyrkysový vítr žízně.

VŠEDNÍ STEREOTYP

Václava Trunečková, maturitní ročník 1988

Noc a den
střídají se od nepaměti
V novinách čteme:
vátky a jejich oběti
Rána začínají stejně,
že budou někdy jiná
znít příliš beznadějně
Někdo se narodil
a někdo umřel ?!
Náš každodenní chleba
Co bude zítra ?
Vím, mnoho možností není
tak třeba.....
Zvykli jsme si a zlenivěli,
život bereme jak běží,
chytit se v pravý čas
jsme zapomněli
Dohonit vše zmeškané
už půjde stěží
Naděje nám ale nedovolí
bez boje složit zbraně do klína
Život je chameleon :
něco špatně končí
a něco zase krásně začíná

PODĚKOVÁNÍ

Milada Kakalová, maturitní ročník 1985

Člověk se celý život učí.
Nejprve chodit, mluvit
později číst a psát.
Je to už čtyři roky,
co nám zvonek odzvonil
první hodinu v téhle škole.
A dnes nám zvoní poslední.
Byly to roky učení,
ale i radosti a smíchu.
Prožili jsme tu svoje první lásky
a někdy i sklamaní.
Ale všechno chce svůj čas.
A tak i mystojíme před bránou dospělosti
a ptáme se :Jaký bude ten příští život ?

Jenže málokdo z nás teď ví.
Pro někoho veselejší,
pro někoho smutnější,
je vždycky takový,
jaký si sami vytvoříme.
Pomalu se zanámi zavírá brána do říše dětí
a až se jednou sejdeme
budeme se tam moci vrátit jen ve vzpomínkách.
Byli jste s námi
když jsme skládali zkoušky dospělosti.
A po nás přijdou další
za čas zapomenete,
že naše třída byla,
ale my ne.
Na takové dny se nedá zapomenout.
A za ten náš první krok
přes práh dospělosti Vám dnes děkujeme.

OTÁZKA

Petra Chourová, maturitní ročník 1983

Strašně bych si přála potkat jednou děda Vševěda -
toho, co všechno ví - zeptat se ho
proč je tak málo lásky,
proč vymírá nám přátelství,
proč usychají něžné klásky
s jaderky šťastných poselství.
Proč bouřka přichází ve chvíli,
když mnohem víc by se hodil sluneční třpyt,
a proč právě tehdy musí být klid,
když bouřku jsme si vysnili.
Proč zrovna teď se pýcha nosí,
když čím dál tím míň má proč žít
a proč potom lidé pozdvihají nosy
nad neštěstím, ale pozor, jenom cizím,
a sami chtějí šťastni být.
Proč tolik lidí touží po lásce,
ale marně ji hledá na své dlouhé, smutné procházce
životem, jenž si pomalu sedá
do klína lhostejnosti.
A potom začnou bolet kosti
když se člověk hrbí, aby letět mohl výš a dál.
Svědění ? občas trochu svrbí, ale nevadí-
kdo zahodí ho - bude král.
Proč tolik bláznů nemá odvahu
se přiznat ke své nevině ;
a ti druzí - díky za snahu !
Jak tuzexovou bundičku ji oblékají,
když pravdu topí ve víně.

Těch otázek je moc a já mám najednou
strach, že ani děd Vševěd by na ně
nedokázal odpovědět.
A tak se asi věčně budu ptát
proč je tak málo lásky,
proč vymírá nám přátelství....

PÍSEŇ

Lubomír Skala, maturitní ročník 1992

Když ucho přiložíš
na koňskou hrud',
uslyšíš svůj tep
a teď, lásko, sud',
zda kůň a nebo já
jsme na tento svět
přišli počítat.
Vždyť i louka rozkvetlá
smějící se na ovocný sad
se více začne smát,
když tebe uvidí,
jak koně vedeš a máš ho rád.
Když měsíc zasvítí
do stáje blíž,
uslyšíš svůj dech
a ty, lásko, spíš,
teď kůň a ne já
se tvému srdci blíž
přišel podívat.

JEDEN DEN V NAŠÍ ŠKOLE

Petr Štěpánek, maturitní ročník 1994

Venku se válí smog, kuzele světlometů aut se namáhavě probíjejí kupředu. Začal padat drobný studený déšť.

Včera skončily podzimní prázdniny. Podle některých profesorů čas neztenčeného studijního úsilí. "Příjemně strávené prázdniny jsou prázdniny strávené nad učebnicí matematiky", říká prof. Váňa. Já se řídím hesly, že všeho moc škodí a že co sejde z očí, sejde také z mysli. Tento rok mě však ale přepadl podivný pocit. Nedával mi spát a neustále mě nutil k přemýšlení: "Něco jsi měl na pondělí udělat."

Podivný pocit mě neopustil ani ráno, probral jsem všechny varianty úkolů, ale bohužel jsem na nic konkrétního nepřišel. Mé úvahy přerušil přiškrcený hlas z ampliánu : "Karlovo náměstí, příští zastávka Spálená."

Zachumlám se do bundy a vyrážím ven. Venku ještě víc přšelo. Nasadím si kapuci a přidám do kroku. Na rohu Karlova náměstí a ulice Odborů mi těžce dopadne něčí ruka na rameno. "Nazdar vespolek". Kája Jenček. Kája je zvláštní "zjev" naší třídy. Je chemik duší i tělem. Jak je na první pohled vidět, je chemií přímo prolezlý. Svoji éterickou postavou vzbuzuje pocit,

že se živí fotosyntézou. "Kájo, nevíš, nebylo něco na dnešek?" Neví. Samozřejmě. Kája by byl tím posledním, který by něco věděl. Pokouším se zavést hovor na cokoli, do čeho bych mohl také trochu jako laik zasahovat. Po chvíli marných snah se zmůžu jen na odborné doplňování: "Hm, jó, máš pravdu, fakt?...". Cestou se dovídám několik fíglů na zničení počítačových systémů a jeden zevrubný návod na výrobu atomové pumpy v domácích podmínkách.

Otevíráme vrata a vcházíme do školy, kde sedí Standa (naš šatnář). Odkládám si věci a stoupám po schodišti nahoru.

Školní budova naší "Křemencárny", to je kapitola sama pro sebe. Už její umístění naproti pivovaru U Fleků vzbudí v každém dojem, že chemici se mají jako v ráji. Jako v ráji se však mají pouze němečtí turisté. (Jedno světoznámé černé flekovské pivo přijde na dobrých třicet devět korun českých.) Stavba zdálky nezaujme. Vypadá jako obyčejná, fádňá budova gymnázia, které v ní ostatně dříve sídlilo. Až z větší blízkosti upoutá nápis "Střední průmyslová škola chemická". Tento nápis mnohé napovídá. Vstoupíte dovnitř a začnete všemi smysly vnímat. Do očí vás udeří keramické dílo visící v průjezdu. Dílo neznámého umělce, které tvarem připomíná benzenové jádro a svou obludností všechny špatné stránky chemie. Do nosu se dere nepříjemný pach zkažených vajec. To druháci připravují v laboratořích sulfan, nebo bude k obědu čočka s vejcem a okurkou. Do uší pronikne jekot a křik, neklamný důkaz školního prostředí. To už vás škola pohltí a nemusí vydat, protože, když jsem na začátku druhého ročníku konečně pochopil systém chodeb naší školy, pojal jsem ke staviteli úctu. To stavitelské dílko si místy nezadá s labyrintem pro Mínotaura. Na první třídní schůzky jsem proto radši vybavil svoji maminku zevrubným popisem cesty a taktickým plánem budovy formátu A4. Je pravda, že do naší třídy dorazila, ale od té doby líčí své zážitky z bloudění po školní budově skoro všem lidem, jimž se neprozřetelně prořeknu, že studuji chemii. Myslím, že labyrint chodeb a schodišť patří k naší škole stejně jako výuka chemie, laboratoře a pan ředitel.

Ještě si zaběhnu nad "velké" schodiště a začichám. Dole pod schodištěm se totiž nalézají kuchyň naší jídelny, takže stačí lehce zavětrít a zkušený strážník pozná, že k obědu nám bude předloženo něco mezi řízkem a ovocnými knedlíky.

V prvním patře potkávám Brůna a Jirku. Právě se vrací ze záchodu. Snad si byli ulehčit před písímkami. "Čau, Brůno, děje se něco?" vytahuji na ně svůj problém.

"Dneska nic."

"Počkej, co ta matika?"

"Ta se psala před tejdnem."

"Dneska nic?"

Nic. Takže by se mi to jen zdálo?

Vcházím do třídy, vládne zde poklidný rumrajch. Žádné hrobové ticho před bojem, ani hektické shánění informací na protokol. Probil jsem se ke svému místu. Od té doby, co nám změnili rozložení lavic, je třída místy neprostupná jak čínská zeď.

"Čau, Kamile." Zdravím svého suseda a hned na něj jdu se svou dnes již tradiční otázkou: "Nebylo něco na dnešek nebo nepíšem písímku? "

"My? Có?" otočil se zepředu Dufu .

"Vladimírku, Štěpánek říká, že prej dneska něco píšem."

Vladimírek se ihned probírá ze své ranní flegmatické nálady.

"Jó a z čeho?"

"Z ničeho!" odpovídám naštvane. "Já se právě ptám. Mám takovej pocit, že jsem měl udělat nějakou věc, ale nevím jakou."

"Pocit, hm", ušklíbne se Dufu. Zjevně ztratil o můj problém zájem. Konečně Kamil vylovil z tašky svůj vševědoucí deníček. To je má spása. Hledá v něm jako zkušený detektiv. Vzhledne a s ledovým klidem prohlásí: "Na dnešek nic nebylo."

Já však stále cítím, že nemá pravdu. Co jsem měl, proboha, udělat?

745- zvoní. Máme český jazyk. Přichází profesorka Harnová s velkým počtem knih v podpaždí. "Ježíš, neměl jsem mít referát?" Vzpomínám a nenápadně se schovávám do lavice. Zacpávám si uši a zavírám oči. Když je otevřu, je na tabuli napsáno "FRANTIŠEK HRUBÍN". Z toho usuzuji, že probíráme českou poválečnou poezii, konkrétně Fr. Hrubína. Paní profesorka právě recituje známý Hrubínův evergreen o kuřátku, které pípá mezi poli a bolí ho nohy. S ulehčením vydechnu. Na češtinu jsem tedy nic neměl. Z hodiny však nemám skoro nic. Neustále hloubám nad tím, co jsem měl udělat na dnešek.

830-konec hodiny.

Zvedám se ze židle a jako král z Pyšné princezny chodím od lavice k lavici a ptám se.

Všichni říkají, že dnes je klid. Já se však svého pocitu nemůžu zbavit.

835. Máme chemickou výrobu. Ve třídě vládne ticho téměř mrtvolné. Nezkušenému pozorovateli by mohlo přijít na mysl, že je vše v pořádku. Opak je však pravdou, v pořádku není nic. Bude se totiž zkoušet. Každý se modlí snad ke všem božstvům světa, snad i Vladimírek, náš satanista, vzývá v duchu své božstvo: "Dneska né, ať tasí někoho jinýho!"

Jako říznou ranou je náhle rozřato ticho: "Studenovskej, nechrápej mi tam!". Bruno cosi zamumlá a protírá si oči. "Lapčáku, co to tam zase děláš? Jó, nic. Ukaž! Co to je? Električka. Co se teď máš co učit elektriku, koukej se mi učit, ty lemplo, chemii. Já, když jsem dělala zkoušky z elektriky, tak jsem jim akorát řekla, jak se peče v elektrický troubě husa a že je tam 220 voltů a taky jsem to udělala. Stejně si ještě rozmyslím, jestli tě na konci pustím. Co? Ty že tam máš známky na trojku? Neumíš pojmenovat fenol, tak být sebou, bych si tak jistá nebyla. Někoho si vyzkoušíme." V tuto chvíli přestává být třída jen obyčejnou skupinkou žactva, stává se něčím nadpřirozeným. Každý, i ten co sedí sám, se stává součástí beztvaré netečné anonymní hmoty. Nikdo není nápadný. Profesorka se blíží ke svým proskřipcím. "Tak u kohopak mám ještě málo známek?" Tyto vteřiny napětí jsou snad stejné ve všech školách tohoto světa.

"Eva Peršínů!" Ortel byl vyřknut a oběť vybrána.

"Pojď, pojď, vyzkoušíme si tě technologicko-ekonomicky."

Tento typ zkoušení je specialitou naší profesorky Velimské, která nás zasvěcuje do tajů chemické výroby. Může se totiž taseného žáka zeptat na postup při diafragmovém způsobu výroby louhu a vzápětí přejít na problémy světových odbytišť zlatavého moku. Zkoušená oběť, jež se připravovala na poslední dvě, maximálně tři poslední hodiny, neví, kde jí hlava stojí a za okamžik dopadne jako Napoleon u Waterloo nebo sedláci u Chlumce.

Eva se u tabule chvíli moří s vodíkem, který jí jaksi přebývá při hydrogenaci benzenu.

"Bylo mi ctí a národním svátkem." Je propuštěna od tabule. "Dneska teda zkoušet nebudu, ale příště se těšte."

Spadl mi kámen ze srdce. Na výrobu jsem tedy nic mít neměl a ani jsem neměl být zkoušený,

zbývá už jenom úspěšně přežít laboratoře. "Kamile, neměl jsem dodělat protokol z minula?" "Štěpánek, nekecej tam, abys nebyl, náhodička, zkoušenej!" přerušuje mě profesorka.

"Já tady... To je k tématu ", bráním se zoufale.

"To ti budu tak akorát věřit." Jsem definitivně usazen.

Probíráme nitrace. Všichni zběsile "nitrují" do svých sešitů. Jenom já si jako to opuštěné kuřátko pípám: "Co jsem to měl, sakra, jenom udělat?"

Náhle mě z myšlenek vytrhne soused. "Ptá se tě na sírovou při nitraci."

"Mě?" Vstávám, po zádech mi přeběhne zamrazení. "No tak, Štěpánku, přestaň hledět z okna a radši nám pověz, co se děje při nitraci s kyselinou sírovou?"

"Ře-ředí se", zablekotám. Soused vedle mne horečně pokyvuje, asi jsem odpověděl správně.

"Má pravdu, třído?" Můj osud je v jejich rukou.

"Hmm, jo, má." Temně zabasuji jako banda loupežníků.

"Máš štěstí."

Zbytek hodiny "nitruji" jako o život.

9²⁰. Máme přestávku před laboratorním cvičením.

"Pěťo Štěpánků, jdeš s náma do Meduny.

"Nejdu"

"Proč?"

"Nemám prachy."

Nakonec přece jen sedím v "Meduně" a srkám čaj. Po každém polknutí mě napadají tisíce věcí, jež jsem měl udělat na laboratoře. Co to mohlo být? Makulář, protokol, zpracované měření? Jsem bezradný.

"Ty seš nějakej divnej. Máš depku, či co?" Ptá se mne Dufus.

"To ne, já si stále lámou hlavu nad tím, co jsem měl udělat," odpovídám a odcházím.

9⁴⁰. Prolézám všechny šatny a hledám plášť, který by mi padl. Při mé skoro dvoumetrové postavě to není nic lehkého, a tak do laboratoře přicházím poslední. Jsem zaregistrován profesorem. To je můj konec. Určitě si teď vzpomene, že jsem měl něco udělat.

Začaly laboratoře. Skrývám se za stolem za byretami a předstírám pracovní úsilí. Laboratoře probíhají v poklidu. Všichni hledají své reagenty, halekají, titrují, pipetují, měří, píšou, počítají.

"Štěpánku, pojd'te sem." Zazní zepředu velitelský hlas. Je to tady. Tak na mě přišli, teď mi bude vynadáno a budu ohodnocen nejvyšším počtem bodů. Alespoň si vzpomenu, na jakou věc jsem zapomněl.

"Vezměte si Palečka a dojděte pro destilku." Nepřišli na nic. Je mi, jako bych přežil tankový útok.

"Proč zase já? Já sem po nemoci, mám odřenou ruku od práce a ..."

"Vy to vydržíte, aspoň se posílíte." Chodit pro destilovanou vodu je dost nevděčná práce. Dva nešťastníci, kteří jsou vybráni, musí sejít o dvě patra dolů do fyzikální chemie, kde vyfasují kanystr s vodou, jenž musí zase vynést nahoru. Výhoda je však v tom, že z celkem krátké

vycházky se dá udělat dvacetiminutová návštěva cukrárny, pekárny nebo jiné občerstvovací stanice.

Zbytek cvičení probíhá v rychlém tempu. Dokončuji práci a odevzdávám výsledek. Jsem šťastný; tak se mi to asi jen zdálo. Na dnešek jsem neměl dělat nic.

13³⁰. "Třído, pozor!" zavelí služba "Hlásím, že A3.B ukončila práci."

"No to to trvalo," hodnotí profesorka. Následují tradiční lamentace nad naší hlučností. Je nám také vyhrožováno, že jestli to tak půjde dál, tak se máme těšit na maturitu.

Odcházím jako poslední. Náhle se to stalo. Šlápl jsem si na tkaničku a málem upadl. Už to mám! Já si měl pořídit nové přezůvky.

Moje přezůvky byly totiž mou velkou chloubou. Nejenomže mi z nich koukaly všechnu prsty, ale i pata a část nártu. Za tři roky jejich používání se mi neustálým odlehčováním a vytvářením větracích otvorů podařilo udělat z obyčejných tenisek nádherné starořímské sandály.

Tak a teď potichoučku pryč. Už sem se ani moc nelekl, když jsem za sebou uslyšel hlas prof. Báci: "Štěpánku, před prázdninami jste mi slíbil, že budete mít nové přezůvky, a jak koukám, zůstalo všechno při starém. Buďte si jistý, že z toho vyvodím důsledky!"

P.S. Důsledky nakonec nikdo nevyvozoval. Tedy já jsem je na sobě nepocítil. Staré přezůvky mi pak sloužily celé léto jako brodilky. A pak jsem se s nimi ještě další rok přebrodil tůněmi chemického studia až k maturitě.

ABSOLUTNO

Darina Doskočilová, maturitní ročník 1988

není a nebude Einstein to dobře ví
marně ho hledáš je mu to jasný
nedělej ve vědě jen to relativní
prosím tě guláš může být krásný

BEZ NÁZVU

Veronika Kužníková, studentka třídy O2

Život je vlastně komedie
a nikdo svou hru nepřežije
i já i ty jsme jenom herci
jedni z mnoha
jedni z davu
co ti za byt a stravu
zahrají i tragedii
tak mi řekni, proč vlastně žiji

PROCHÁZKA PRAHOU

Lenka Grubnerová, studentka třídy A3.B

Nejkrásnější je Praha v létě. Vzduch je prosycen vůní květů a jasné sluneční paprsky pronásledují každého i v tom nejzastrčenějším koutu uličky. Byli jste někdy na Pražském hradě? Tam jedna taková ulička je. Říká se jí Zlatá. I když jsem rodilá Pražanka, o této uličce od malička jen slýchala. Teprve asi před dvěma roky jsem Zlatou uličku poprvé spatřila. Vlastně jsem do ní omylem zabloudila. Jaké bylo překvapení a radost, když jsem se dostala do míst, o kterých jsem jen četla. S očima rozzářenýma jsem si prohlížela malé domky, které jsou pro Zlatou uličku tak typické. Ale vejít do nich jsem se bála. Kam by se pak podělo to tajemství, které si tak dlouho střežily?

Došla jsem až na konec uličky. Slýchala jsem, že zde bydleli alchymisté z dob Rudolfa II. a vyráběli různé elixíry mládí nebo se pokoušeli najít kámen mudrců. Sama studuji chemickou školu, a tamk mě kmitla hlavou myšlenka, že bych mohla tuto minulost oživit. Tam na konci Zlaté uličky, jsem si představovala stánek, jakých bývají na tržišti spousty, jak tam za ním stojím a přede mnou v různých křivulých a baňkách bublá a pění krvavě červená tekutina, jak se vše zahaleno do mlhy a já oblečena do šatů z dob přelomu šestnáctého a sedmnáctého století se na tím vším skláním a šeptám tajné formule. Lidé se okolo mne shlukují a s úžasem pozorují mé počínání. Zapomínám v jakém století jsem, a unesena tou tajemnou atmosférou se jako starý alchymista snažím najít tajemství skryté v té největší křivule. Přilévám do ní pár kapek blankytně modré a vonící tekutiny, když v tom slyším výbuch.

Přenesena opět do dvacátého století si všímám dvou malých chlapců, kteří si hrají s bouchacími kuličkami. Tak to byl ten výbuch. Smutně se otáčím a odtrhávám oči od místa kde ještě před chvílí stál podivný alchymista nad svými křivulemi, a odcházím. Na konci uličky se zastavím u tabule, kde je krátce zachycena historie této uličky. Hltám řádky a pak se sklamaně zastavuji u věty: " Ve Zlaté uličce nebydleli, jak se obecně říká, alchymisté, nýbrž královští lučištníci." Tak takhle to je. Sen o tajemném alchymistovi se rázem rozplynul.

Seznam absolventů Gymnázia

Školní rok: 1871/79

Brouma Václav
Bratršovský Ludvík
Černohorský Karel
Dostražil Karel
Dušek Vavřinec
Himmer Julius
Holínský Alois
Hulán Josef
Klapka Bohumír
Kovář Emanuel
Kreutz Leo
Kropsbauer
František
Lhota Bedřich
Lusum Rudolf
Mělník Maxmilian
Milde František
Pírko Jan
Prošek Josef
Rosický Josef
Skákal Jan
Svatek Jaroslav
Valenta Ladislav
Vaněček Jan
Weigner František
Zirkl Vilím

Školní rok: 1872/80

Adámek Bohumil
Czulík Jaroslav
Dvořáček Václav
Filip Ladislav
Groš Josef
Hádek Karel
Chvátal Emanuel
Klan František
Klecanda Jindřich
Klíma Otakar
Klusáček František
Kopidlanský Jan
Křenek Karel
Kučera Julius
Landa Antonín
Lhota Leonidas
Lukes Rudolf
Mahling Jindřich
Meisner Arnošt
Novák Antonín
Pešánek Karel
Pithart Arthur
Pohl Ladislav
Pospíšil Jaroslav
Procházka Karel
Přerovský Karel
Roháč Karel
Řehák František
Safín Emanuel

Scheiner Josef
Schulz Jindřich
Skřivan Adolf
Šámal Jan
Vandas Karel
Vlašimský
František
Wisinger Jaroslav
Würsch Robert

Školní rok: 1873/81

Babička Jan
Bíba Vincent
Böhm Josef
Bubeníček Edvard
Čermák Bohumil
Čermák Josef
Černý Stanislav
Foustka Břetislav
Gottfried Veleslav
Horák Josef
Horák Rudolf
Jelínek Ludvík
Kalousek Vladislav
Kindl Václav
Knichtl Bohumír

Koliha Václav
Komrs Ludvík
Kozel Hugo
Krámr Alois
Krejčí Radim
Linhart Karel
Machek Otakar
Mauritz Antonín
Mourek Jaroslav
Nebezský Jan
Novák Bedřich
Pinkas Ladislav
Pohner Edvard
Porges Heřman
Pulkrábek Alfred
Schmied Jan
Smítek Emanuel
Stánek Richard
Stejskal Václav
Škába Karel
Štěpánek Čeněk
Vieulzoeuf Daniel
Vítek Jan
Vítř Jan
Vlasák Václav
Vokáč Josef
Worel Josef
Zimmermann
Václav
Živanský Karel

Školní rok: 1874/82

Bayer Edvín
Bradáč Antonín
Čermák Bohumil
Dvořák Jan
Fink Antonín
Flanderka Václav
Foustka Robert
Froněk Josef
Geishofer Julius
Hála Otakar
Held Jan
Henčl Emanuel
Homolka Adolf
Horák František
Hůla František
Huněk Otakar
Ježdík Vincenc
Jirgl Vincenc
Kalaš Karel
Knobloch Vincenc
Koubek Ladislav
Krůta Jindřich
Kulich Karel
Kureš Antonín
Linhart Jan
Marek Josef
Mašek Ladislav
Mašín František
Matuška František
Mesány Alois
Mirovský Ferdinand
Mottl Josef
Novotný Albert

Ollmann Josef
Ort Vojtěch
Pečírka Jaromír
Preininger Jaroslav
Procházka Jaroslav
Procházka Karel
Rabas František
Riess Vavřinec
Schwab Václav
Světina Karel
Souček Jan
Soukup Václav
Škorpil Karel
Tilšer Jan
Turba Karel
Uhlíř Stanislav
Vacek Frantisek
Weinfurter Arnošt
Voller Josef
Vyšín Karel
Zeman František
Zítek František
Zpěváček František
Žán Antonín

Školní rok: 1875/83

Bašus Vladimír
Buncl Emil
Čelakovský
Ladislav

Filip Štěpán
Fišera Vojtěch
Haasz Antonín
Hašek Václav
Hlava Alexander
Kollinger Antonín
Korynta Václav
Kotaš Ferdinand
Koudelka Adolf
Kreutzmann
Jaroslav
Křtín Ondřej
Kugler Jaroslav
Kukla Karel
Kurfürst Jaroslav
Malkovský
Ferdinand
Marek Josef
Monhart Jan
Mrázek Vojtěch
Nademlejnský
Kajetán
Nademlejnský
Karel
Niederle Lubor
Nohejl Emanuel
Novák Bohumír
Novotný Albert
Novotný Robert
Opatrný Ludvík
Podhora František
Pokorný Ladislav
Polák Josef
Pos Josef
Preininger Vladimír
Rolin Albert

Stögbauer Antonín
Stögbauer Julius
Šmelcer Jan
Tesař František
Vaněk Ladislav
Věchet Jiří

Školní rok: 1876/84

Blažek Antonín
Bočan Jan
Brixl Ladislav
Čelakovský
Ladislav
Čelakovský
Miroslav
Dobry Edvard
Drbálek Karel
Fabian František
Fiala Jaroslav
Filipovský Vojtěch
Frčena František
Glücksmann Edvard
Heřman Václav
Hlavín Stanislav
Hochmann Josef
Hořík Oldřich
Janda František
Káš Josef
Kneidl Cyrill
Kouba Bohumil
Krouský Ladislav

Mach Otakar
Machek Rudolf
Matějovský
Bohumil
Novák František
Ottl Josef
Pokorný Ladislav
Pokorný Václav
Rada František
Radovnický
Antonín
Reichert Jaroslav
Reichrt Vladimír
Rožat Václav
Schiller Karel
Sixta Václav
Skákal František
Smolík Bohuslav
Somol Karel
Starý Bohumil
Svoboda Jan
Škoda Karel
Šmakal Václav
Špillar Antonín
Truxa Václav
Valenta Jaroslav
Vejvoda Alois
Vorlíček Alois
Všetečka Ladislav

Školní rok: 1877/85

Adámek Rudolf
Blecha František
Bureš Bedřich
Eibicht Bohumil
Gut Antonín
Gutwald Jindřich
Janáček Josef
Janura Václav
Jurukov Konstantin
Kott Jindřich
Král Antonín
Krešl Adolf
Krütznér Edvard
Malkovský Karel
Mareček Josef
Markl Bohumil
Mattass František
Niederle Václav
Pavlík Gustav
Payer Jindřich
Rupič Jiří
Saitz Jan
Schorf František
Steiner František
Stejskal Rudolf
Svoboda Karel
Šámal Přemysl
Tille Václav
Zelený František

Školní rok: 1878/86

Baroch Josef
Bazika Vladimír
Bukovský Jaroslav
Casati Emil
Červinka Jan
Drchkovský Arnošt
Fiedler Karel
Frolík Václav
Janoušek Antonín
Jouza Jaroslav
Kämpf Rudolf
Káš František
Knittl Bohumír
Kohout Bohumír
Kubásek Otokar
Kudrna František
Kvíčala Jan
Lebeda Karel
Mašek Bohuslav
Nehasil Bohumil
Novák Jan
Pacold Jaroslav
Paleček Antonín
Pinkoševský
František
Procházka Josef
Rödl Karel
Siegl ze Siegwille
František
Souček František
Spiedl Gustav
Sýkora František
Šenfeld Antonín
Šulc Václav
Tille Zdeněk

Zahradnický
František

Školní rok: 1879/87

Balcar Vladimír
Bauer Karel
Borecký Jaromír
Brandt Jan
Bulř Karel
Dobrovský
Alexander
Hatina Jan
Hoffmeister Karel
Holeček František
Hron Karel
Kafka Václav
Kanderál Pavel
Kollinger Alois
Kováříček Emanuel
Král František
Krist Jan
Kříž František
Laufka Václav
Mandl Karel
Mařík František
Müller Josef
Musil Karel
Paul Victor
Pavlík Hugo
Pfeffermann Josef
Pičman Ladislav

Platil Alois
Prokop Alois
Prokop Karel
Reindl Josef
Ryšánek Jan
Schimmer Ladislav
Schimmer Otakar
Suchomel Karel
Svoboda Method
Šarapatka František
Šmejkal Jan
Šrogl Ferdinand
Vaněk Jaroslav
Vávra Prokop
Vendulák Otakar
Vodák Jindřich
Zuna Jaroslav

Školní rok: 1880/88

Bartl Josef
Bolleška Josef
Bouchal Emanuel
Cífkova Vojtěch
Culek Antonín
Čech Edvard
Čermák Václav
Dráb Václav
Ducháč Josef
Dusl Karel
Erazim Ferdinand

Farský Václav
Hoffmeister Adolf
Holeka Jaroslav
Chaloupka Emanuel
Chundelák Josef
Jauris Ladislav
Koubek Zdeněk
Machek Jaroslav
Mařík Matěj
Matička Karel
Mrskoš František
Náhlovský Antonín
Pácal František
Pacold Otakar
Písařovic Václav
Rybář Antonín
Schönbach Rudolf
Sobek Václav
Starosta Edvard
Stranecký Miroslav
Šarapatka Václav
Šmejkal Vratislav
Vřešťál Josef

Školní rok: 1881/89

Cink Ladislav
Černý Karel
Černý Vratislav
Farský Karel
Frič Antonín

Hornof Jaromír
Jindřich Václav
Just Ignac
Karas Josef
Kotal Jan
Louda Eugen
Nebeský Jaroslav
Nečásek Bohuslav
Pavlík Alfred
Petržilka Vilem
Pudil Stanislav
Rajchard Jan
Roubíček Jakub
Rozhoň Josef
Samec Antonín
Sandther Miroslav
Skákal Roman
Skuhravý Jaroslav
Škába Josef
Škramlík Bohumír
Tille Methoděj
Patočka Antonín

Školní rok: 1882/90

Beneš Václav
Bláha Josef
Blažka Otakar
Bohuslav Josef
Dašek Antonín
Distl Jaroslav

Hauner Nikodim
Hloušek Gustav
Hruška Vilém
Husník Jaroslav
Jindra Václav
Kalaš Adolf
Kašpar Josef
Kobr Alexandr
Kulhánek Václav
Loukota František
Malík Josef
Orel Dobroslav
Pelant Rudolf
Procházka Aleš
Procházka Antonín
Rajlich Karel
Rousek Augustin
Sigmund Josef
Slavíček Jaroslav
Solnař August
Srch František
Schmidt Josef
Štěpánek Václav
Štolba Antonín
Schuster Václav
Švehla Otakar
Teissing Josef
Vaňous Josef

Školní rok: 1883/91

Balej František
Hamerník Josef
Jelínek Josef
Jeřábek Antonín
Klapka Oldřich
Klouda Antonín
Kočvara Karel
Kotek František
Mann Jaroslav
Mrázek Jarolím
Nešvara Ludvík
Polz Rudolf
Pošva Karel
Potůček František
Říha František
Schimmer Celestin
Springer Otakar
Srch František
Straka Antonín
Svítil Bedřich
Špalek Vilém
Vacek Antonín
Malík Josef

Školní rok: 1884/92

Blecha Josef
Cibulka František
Čermák Miloslav
Dvořák Jaroslav
Grešl Vilém

Hašek Antonín
Hopp Josef
Horák Bedřich
Hrubík František
Hrubý Hynek
Jindřich Alois
Klíma Jiří
Koula Ferdinand
Niederle Bohuslav
Novák Josef
Racek Karel
Shulz Jan
Svědínek Antonín
Štěpán František
Štorkán Václav
Švejkovský Jaroslav
Tauš Antonín
Trakal Ladislav
Vávra Bohumil
Weiss Bedřich
Wohanka František
Železný Rudolf

Školní rok: 1885/93

Bauer Alois
Bělohradský
František
Borovanský
Antonín
Cukr Karel
Červený Jaroslav

Foustka Otakar
Foustka Zdeněk
Hanf Karel
Hauner Emanuel
Hrabal Jan
Hübner Václav
Chrpa Ladislav
Javorský Antonín
Kratochvíl Jindřich
Kubelík Stanislav
Kugler Vendelín
Mařík František
Musil Vladimír
Novák Josef
Pavlík Otto
Penížka Bohumil
Polák František
Pučálka Fridolín
Rožďalovský
Emanuel
Růžička Bedřich
Růžička Karel
Schröder Josef
Sláma Zdeněk
Smělý Josef
Špínar Bedřich
Tuček Alois
Urbanec Karel
Vávra Jiří
Vít František
Zich Ladislav

Školní rok: 1886/94

Andrle Antonín
Baláček Stanislav
Bolej Jan
Čakrt Jan
Doležal Jan
Douděra Ludvík
Dvořák Jan
Girsa Václav
Hackenschmied
Karel
Hnilička Antonín
Hoffmeister
Ferdinand
Jung František
Klíma Jaromír
Kohlmann Zdeněk
Koza Jan
Krčmář Alois
Lhoták Kamil
Materna Josef
Mráz František
Pokorný Josef
Reinsberg Vítězslav
Rybka Josef
Stěhule Josef
Šarapatka Richard
Šimůnek Jan
Šimůnek Ladislav
Šourek Josef

Školní rok: 1887/95

Adámek Kamil
Balabán Ladislav

Bělohradský Jiří
Bergmann František
Eisenstein Václav
Fučík Milan
Havránek Karel
Heller Karel
Hnát Ladislav
Hofmann Julius
Holý Jan
Janda Antonín
Kořínek Josef
Kučera Oskar
Kučera Zdeněk
Makeš Otakar
Mařík Bohumil
Mašner Emanuel
Obešlo Jaroslav
Piesen Felix
Ponec Vilém
Pučelík Josef
Rektorys Arthur
Růžička Bohumil
Schmied František
Springer Karel
Sýkora Josef

Školní rok: 1888/96

Froněk František
Funk Karel
Halla Josef
Havránek Karel

Herout Karel

Heyrovský Jan

Hladík Karel

Horák Bohumil

Chládek Otto

Janča Bohumír

Janda František

Jerie Ladislav

Kastner Jaroslav

Kašpar Zdeněk

Kavan Jiří

Kohlman Karel

Kučera František

Langer Jaroslav

Los Bohumil

Luska Bohumil

Mařík Václav

Novotný Karel

Novotný Václav

Petřík Otakar

Preissler Josef

Ramajzl Josef

Růžek Otakar

Schmied František

Skála Julius

Štrympl Eduard

Švejcar Václav

Tichý Karel

Zeman Jan

Adámek Václav

Bilanský František

Branberger Jan

Burian Antonín

Dittrich Jan

Hanf Ludvík

Hanza Bedřich

Hausmann Rudolf

Hendrich Jan

Kamenický Jan

Krütznér Viktor

Langer Jaroslav

Mysík Bohumil

Poláček Julius

Procházka Milan

Ryš Josef

Schönbach

Augustin

Schulz Karel

Slaviček Hugo

Stain Josef

Svoboda František

Šťastný Jaroslav

Tokan Bedřich

Tschiedl Karel

Vávra Karel

Wenig Karel

Vodstrčil Václav

Vorovka Karel

Zeman Antonín

Zich Otakar

Školní rok: 1890/98

Beneš Václav

Bubník Josef

Daneš Jiří

Dvořák Bohumil

Eisenstein Adolf

Frenzl Josef

Heinitz Jaroslav

Hervert Josef

Hloucha Karel

Hotyš Petr

Hrys Emanuel

Chittussi Stanislav

Javůrek Václav

Kašpar Vojtěch

Kubala Ludvík

Lorenz Adolf

Musil Karel

Novák Josef

Pavlík Kamil

Podval Karel

Puchynger Augustin

Rektorys Jan

Ruml Karel

Růžička Rudolf

Rückert Stanislav

Rytíř Emil

Schwing Viktor

Sladký Václav

Sokol Josef

Soukup Jindřich

Stark Jaroslav

Školní rok: 1889/97

Šafránek Karel
Šnajdr Josef
Šourek Ladislav
Švarc Oldřich
Tereba František
Tille Josef
Trapl Jiří
Vodstrčil Josef
Wolf Jindřich
Šedivý Emil

Kozderka Josef
Kutner Emilian
Maršál Jindřich
Masner Mikuláš
Mašek Hugo
Maštalíř Jan
Müldner Josef
Patera Jaroslav
Petřík Karel
Regner Karel
Rosický Vojtěch
Ryc Zdeněk
Schubert Otto
Skála Karel
Sládek Bohumír

Havelka Jan
Hlaváč Jaroslav
Hynek Jaroslav
Kalaš Josef
Kasalický Václav
Koula František
Král Karel
Králíček Otakar
Liška Alois
Městecký Zdeněk
Novák Vladimír
Otman Karel
Parma Jan
Pečený Jaroslav
Plzák František

Školní rok: 1891/99

Beer Antonín
Beneš Václav
Bernau Karel
Boček Jiří
Domanja Karel
Dresler Václav
Duda Oldřich
Eiselt Rudolf
Fantyš Rudolf
Fiala Josef
Fröhlich Hugo
Háva Eduard
Heinrich Arnošt
Herda Josef
Horn Antonín
Hunka Václav
Jasura Antonín
Kamenický Jindřich

Trapl Karel
Urbančík Jan
Vesecký Leonhard
Vlk František
Zamrazil Otakar
Zuna František

Prchlík František
Procháska Alois
Průša Václav
Rumples Rudolf
Sedláček František
Schiller Ottomar
Schlegel Ferdinand
Schüller Václav
Sikyta Josef
Strakatý Jan Karel

**Školní rok:
1892/1900**

Baštař Josef
Boček Václav
Brožek Artur
Burian Tomáš
Dohnal František
Gallivoda Antonín

Šícha Václav
Škrábek Václav
Uzel Jan
Veselý Erich
Veselý Richard
Vodvářka Zdeněk
Žizka František

Školní rok:
1893/1901

Boháček Alois
Bubník Josef
Doubrava Václav
Durdík Jan
Formánek Filip
Gruber František
Grünsburg Josef
Haas Ludvík
Heller Josef
Hněvkovský Josef
Humhal Emil
Katz Jiří
König Quido
Korselt Karel
Krug Josef
Kutnohorský
Vratislav
Liška Karel
Los František
Nessel Eduard
Pacovský Antonín
Padior Stanislav
Pečený Pravoslav
Roudnický Karel
Růžička Heřman
Slezák Karel
Storch Leopold
Špaček Jaroslav
Treybal Stanislav
Vaněk Rudolf

Školní rok:
1894/1902

Anderle Karel
Baudiš Josef
Bruna Václav
Čermák František
Čermák Jiří
Dvořák Karel
Eisenkoll Emil
Fafl Arnošt
Fridrich Rudolf
Fridrich Vilém
Gruber František
Houba Antonín
Jarolímek Karel
Konůpek Jan
Kořen Antonín
Kramata Matěj
Křovák Rudolf
Kubeš Josef
Kulič Jaroslav
Ledvinka František
Mach Josef
Macháček Fridolín
Novák František
Paleček Václav
Pazdera Arnošt
Poseděl Václav
Puchinger Josef
Schubert Adolf

Souček Antonín
Šindelář Rudolf
Šrámek Bohumil
Šulc František
Vaněk Karel
Wenig-Malovský
Arnošt
Veselý Eugen
Zeman Adolf

Školní rok:
1895/1903

Anthon Rudolf
Boháček Alois
Černý Karel
Duchek Emanuel
Dvořák František
Fridrich Josef
Greif Karel
Hadiš Adolf
Hofmann Zdeněk
Hrnčír Jaroslav
Chvalkovský
František
Josef Otakar
Kaňka Jan
Klér Jaromír
Klika Břetislav
Komárek Ivan
Květoň Josef
Mašek Antonín

Míchalec Jaroslav
Novák Bohumil
Novák František
Ort Josef
Reinwart Albert
Šebek Josef
Tereba Kamil
Trapl Stanislav
Vaněk Ladislav
Weidmann Jaroslav
Vlach Vladislav
Voleník Jaroslav

Procházka Otakar
Roškot Kamil
Řepa Karel
Sochor Jaroslav
Svátek Jaroslav
Urban František
Vodstrčil Bohuslav
Vrkota Richard
Záběhlický Karel

Smetana Vladimír
Spěváček Miloš
Šrámek Jaromír
Uttl Václav
Vippler Theodor
Vodstrčil Karel
Wenzl Oldřich
Wurm Antonín
Zadák Viktor

Školní rok: 1897/05

Školní rok: 1898/06

**Školní rok:
1896/1904**

Adámek Karel
Boněk František
Černý Tomáš
Dolenský Antonín
Eichler Jaroslav
Figar Vladimír
Hähnel Otto
Haninger Rudolf
Horáček Jaromír
Janda Josef
Motejl Miloš
Pecka Jaroslav
Petrásek Bedřich
Pokorný František
Procházka Bedřich

Adámek Jaroslav
Čermák Emilián
Eisenberger Josef
Fuchs Egon
Hähnel Otto
Herman Julius
Hrych Konstantin
Janda Václav
Jirásek Emanuel
Karpeles Josef
Knittl Vladimír
Maydl Karel
Morstadt Adolf
Motejl Jaroslav
Nechutný Bedřich
Novák Vojtěch
Plzeňský Josef
Reif Karel
Růžička Ivan

Adámek Otakar
Beránek Josef
Burian Karel
Daubek Josef
Drchkovský
František
Hanzelín Václav
Hendrych Stanislav
Hermann Julius
Horáček Antonín
Jirák Karel
Kaura Václav
Maixner Emerich
Novák Vladimír
Patka Václav
Procházka Rudolf
Příhoda Prokop
Richter Hugon
Scherl Felix

Sonnleitner
František
Stengel Karel
Svatek Prokop
Sýkora Jan
Šafařík Antonín
Šimák Václav
Trojan Karel
Vejvodský Pavel
Vondráček Oldřich
Wachsmann Karel

Školní rok: 1899/07

Biskup Vladimír
Černohorský Jan
Daniel František
Grünwald Karel
Horčic Josef
Javůrek Jaromír
Jelínek František
Karnet Karel
Kniersch Karel
Konrad Edmund
Konůpek Otakar
Krásnický František
Krásnický Josef
Kyncl Vladislav
Maixner Artur
Malý Vladimír
Matoušek Emanuel

Mostek František
Nechutný Rudolf
Poš Miroslav
Proška Richard
Raýman Miloš
Strnad Karel
Strouhal Eugen
Svoboda Stanislav
Syllaba František
Šolín Josef
Štulc Bohumil
Štec Emil
Švarc František
Tischler Ferdinand
Vališ Benjamin
Vančura Josef
Vaníček Oldřich
Wolf Ivan

Školní rok: 1900/08

Bráf Viktor
Brumlík Jiří
Dort Václav
Frössl Emil
Hendrich Silvestr
Hervert Bohuslav
Hněvkovský
Šebestián
Jícha Prokop
Jílek Jan

Kars Ervín
Knittl Zdeněk
Křížek Ladislav
Mellan Jaroslav
Nebeský Václav
Pešta František
Preis František
Příbyl Augustin
Rieger Ladislav
Schürer Miroslav
Slavík Antonín
Šulc Kamil
Šulc Otto
Tatar Karel
Tereba Radoslav
Vojáček Emanuel
Vondrášek Karel
Weingart Miloš

Školní rok: 1901/09

Bambas Emanuel
Brauner Otakar
Bulř Alois
Čulík Karel
Daubek Jiří
Doskočil Antonín
Fiala Viktor
Heitich Václav
Kořen Karel
Kotlaba Alois

Krákora Josef
Kvěch Antonín
Marvan Karel
Novák Vojtěch
Parma Jindřich
Patera Václav
Pechar Bohuslav
Příhoda Václav
Renč František
Selner Karel
Schüller Otakar
Stocký Bohumil
Strobach Zdeněk
Strouhal Emil
Šofferle Čeněk
Švarc Stanislav
Vaněček Jan
Wízek Jaroslav
Zikmund Oldřich
Zlatník František

Janovský Jiří
Karas Ladislav
Kettner Radim
Kořínek František
Němeček Josef
Novák Ladislav
Pavlík Stanislav
Procházka Jan
Prokop Jaroslav
Pták Tomáš
Rieger Václav
Schollar Karel
Slukov Tomeš
Straka Václav
Šíba Vladimír
Šnobl Karel
Švec Emil
Troníček František
Tykal Jaroslav
Weinfurter Arnošt

Jelínek Konstantin
Jícha Jiří
Kadeřávek Rudolf
Kitzler Josef
Klumpar Vladislav
Kocík Jiří
Machač Otakar
Pazelt Jindřich
Polák Karel
Převrátíl Karel
Srdce Václav
Strnad Vojtěch
Stupka Emanuel
Šíma Stanislav
Štross Antonín
Topinka František
Tušera Karel
Valenta Josef
Vondráček Václav
Walter Antonín
Žlab Ladislav

Školní rok: 1902/10

Altman Jindřich
Beneš Jan
Brixi Josef
Bulř Alois
Čapek Dominik
Elsnic Vojtěch
Fetter Jan
Hlava Karel
Janovský František

Školní rok: 1903/11

Brábek Vilém
Dufek Prokop
Eisenberger Bedřich
Exner Eduard
Fišer Josef
Grégr Julius
Hons Antonín
Janota Jaroslav

Školní rok: 1904/12

Bartoš Josef
Bráf Jan
Cipro František
Doskočil Jiří
Doubrava Václav
Eichler Josef
Fetter František

Fiala Zdeněk
Goppold-Lobsdorf
Vilém
Horáček Vladimír
Kalousek Kamil
Khunt Bedřich
Krucký Václav
Kruchina Ervín
Landa Antonín
Maťák Vincent
Molnár Jiří
Musil Bohumil
Rublič František
Rutte Ladislav
Souček Karel
Soukup František
Soukup Václav
Suchánek Jaroslav
Šebík Antonín
Vávra Miloslav
Velebný Václav
Větrovec Václav
Vielwerth Vladimír
Zeman Miroslav
Zídek Vilém
Žák Antonín
Žďárský Alexander

Školní rok: 1905/13

Brtník Václav
Dvořák Jaroslav
Fritz Ondřej
Gutwirth Alois
Hála Bohuslav
Havlíček Josef
Havlíček Kamil
Henner Kamil
Janda Jaroslav
Klan Zdeněk
Klír Václav
Kolár Jaroslav
Kurzbeck Jindřich
Lehner Josef
Mitrovský Miroslav
Miller Vladimír
Mrkvička Josef
Mündel Karel
Mužík Josef
Novák František
Novotný Antonín
Nykses Václav
Rameš Jaroslav
Rieger Bohuslav
Rosenkranc Jaromír
Řeřicha Jan
Santar Jaroslav
Schuster Bohumil
Skalička Josef
Sladký František
Srb Karel
Šmirous Vladimír
Veselý Josef
Vondráček
Vladimír

Wolf Jan
Zmatlík Josef

Školní rok: 1906/14

Balcar Emilian
Cejcha Karel
Čáda František
Čížek Miroslav
Dolejšek Václav
Dříza Gotthard
Eliáš Oldřich
Fencel Antonín
Forejt Julius
Friedl Antonín
Jirsa Josef
Kokta Bohumír
Korte František
Kurz Jaromír
Laichter Jan
Ledvina Karel
Lukáš Vladislav
Pech Oldřich
Pechar Jaroslav
Plíva Jaroslav
Prokůpek Vladimír
Runčík Vojtěch
Skalička Karel
Slanina Karel
Strakatý Karel
Strimpl Václav

Šatr Alois
Šeferna Válav
Šmíd Jiří
Štěpánek Bohuslav
Valenta Přemysl
Friedl Antonín

Školní rok: 1907/15

Biebl Bohumil
Červený Jan
Dlabač Antonín
Evald Karel
Fuka Josef
Holub Miloslav
Horáček Cyril
Jung Jaroslav
Kolár Jan
Koliandr Oldřich
Kraus Arnošt
Kühnel Edvard
Lamač František
Libenský František
Novotný Karel
Nygrýn Jiří
Opočenský
Bohumil
Pešek Karel
Pollak Jindřich
Pošibal Jaroslav
Raupach Jaroslav

Rozhon František
Schrutz Prokop
Soukup Josef
Stárek Jaroslav
Stolz Josef
Šebek Vladimír
Šeda Zdeňek
Šetlík Jaromír
Šimek František
Šolc Jiří
Štěpán Miroslav
Tikovský Bohuslav
Vaněk Jan
Vaněk Ludvík
Vorlíček Václav
Weinstein
Svatopluk

Školní rok: 1908/16

Bláha Antonín
Bureš Radim
Čapek Julius
Čermák Jaroslav
Dlouhý Jaromír
Eisenkoll Karel
Fejfar Ladislav
Grosser Ferdinand
Hlaváček Jan

Hořejší Hugo
Kaucký Jan
Kovář Josef
Kozák Otakar
Krsek Augustin
Křižan Karel
Křtín Josef
Kurz Zdeněk
Leidler Arnošt
Linhart František
Marek Jaroslav
Mattes Ferdinand
Merhaut František
Mohelský Jaroslav
Nermut Vladimír
Niederlová Věra
Petrášek František
Pulkrábek Rudolf
Rebetz Adolf
Roos Zdeněk
Sedláček Václav
Schrutz Karel
Slabihoudek
František
Sochor Eduard
Šarše František
Šimák Lev
Šimon Josef
Škeřík Rudolf
Tippmann Karel
Vokáč Ladislav
Wagner Jindřich
Zalužanský
Alexander

Školní rok: 1909/17

Bárta Jaroslav
Bartoš Rudolf
Bělohradský
Vladislav
Bláha Miroslav
Blažek Jan
Brtník Václav
Bulín Bohuslav
Duchoň Miroslav
Filip Ladislav
Fořt Jaroslav
Frankl Antonín
Fric Vlastimil
Havránek Jiří
Václav
Herles Vladimír
Herman František
Hirsch-Choltický
Josef
Hock Jarolím
Honegr Karel
Honl Ivan
Hruška Prokop
Hvižd'álek
František
Jindrák Jaroslav
Jung Vilém
Kallmünzer Bohdan
Klíma Josef
Klíma Vlastimil
Kramář Josef

Kukula Otakar
Matějka Karel
Meisl Ladislav
Milde Jan
Niederle Marcel
Niederle Miloš
Novotný František
Novotný Jakub
Paul Karel
Procházka Alois
Rameš Ferdinand
Rebhan Oldřich
Reindl Oscar
Retzl Karel
Růžička Karel
Sekera Václav
Schwarz František
Stolz František
Stompfe Zdeněk
Studnička Břetislav
Šárka Karel
Šifalda Václav
Švehla Karel
Tikovský Miroslav
Treybal Miroslav
Vacín Dobromil
Vyskočil Dalibor
Weiss Antonín

Školní rok: 1910/18

Binko Vladimír
Böser Karel
Brückner Emil
Čelakovský
Vladimír
Černohorský Jan
Čulík Jaroslav
Drbohlav Jaroslav
Dvořák Vladislav
Havlíček Josef
Hehl Karel
Herles František
Jakubec Ferdinand
Jednota Václav
Křižan Jaroslav
Němec Vladimír
Peška Zdeněk
Peterka Zdeněk
Pfeifer Viktor
Podzimek Jaroslav
Polanský Zdeněk
Polívka Dušan
Procházka Jaroslav
Rakušan Bohumír
Řehák Ladislav
Schauer Jaroslav
Schmolka Josef
Straník Karel
Stránský Josef
Šimonek Vladimír
Štěpka Josef
Štulc Vladimír
Švehla Antonín
Tomášek Viktor
Váňa Josef

Velinský Stanislav
Veverka Jinřich
Vrňák František
Vybíral Theodor
Wiener Josef
Zelenka Rudolf
Bezděk Bohuslav
(ext.)
Jaroš Jan (ext.)

Pulkrábek František
Rašín Ladislav
Rückl Jan
Říha Alois
Slanec Václav
Stárek Adolf
Šámal Jaromír
Štěpánek Vladimír
Taussig František
Teige Karel
Váňa František
Vaněk Karel
Vítek Jiří
Zamrazil Václav

Miřička Emil
Münzberger
Ferdinand
Neumann Jaroslav
Novotný Eduard
Paukner Jiří
Strakatý Václav
Süss Ladislav
Svoboda František
Svoboda Jan
Tichý Vladimír
Vítek František
Vojtěchovský
Miloslav
Kobašová Hanža
(ext.)
Kröschel Alois
(ext.)

Školní rok: 1911/19

Třída: VIII.A

Balcar Vladimír
Cebe-Haberský
Jaroslav
Dvořák Emanuel
Elpl František
Fořt Duchoslav
Janda Bohumil
Jedlička Kamil
Knittl Bohumír
Král Jindřich
Kristen Ladislav
Michal Václav
Mužík Jaroslav
Nostitz Karel
Pavelka Ladislav
Poche Bedřich
Pošibal Jiří

Školní rok: 1911/19

Třída: VIII.B

Attl Vladimír
Bernkopf Alexander
Čupr Jaroslav
Došek Antonín
Flajšhans Jan
Forejt Václav
Heller Jiří
Hovádek Václav
Hýka Václav
Jahn Pavel
Kučera Zdeněk
Melichar Otakar

Macek Josef (ext.)
Paul Jaroslav (ext.)
Slanina Pavel (ext.)
Srp Jan (ext.)
Schürer Přemysl
(ext.)
Tomek Karel (ext.)
Vaník Vojtěch
(ext.)

Školní rok: 1912/20

Třída: VIII.A

Bejček Josef

Boháček František
Bouška Julius
Broft Alexander
Brož Václav
Čumpelík Benjamin
Diviš Jan
Groišl Jiří
Hák Karel
Haškovec Ladislav
Hauptmann Zdeněk
Häusler Václav
Hehl Vincenc
Holý Karel
Hrubý Josef
Janský Jaroslav
Janský Stanislav
Karásek František
Karnet Adolf
Kesl Miloš
Klásterský Ivan
Korynta František
Kraus Vladimír
Krebs Rudolf
Kristen Zdeněk
Kubias Josef
Kutnar Jaroslav
Melichar Jiří
Forejt Václav (ext.)
Levý František
(priv.)

Školní rok: 1912/20

Třída: VIII.B

Hübsch Vladimír
Laichter František
Milde Jiří
Novák Jan
Pecha Josef
Pohorecký Jiří
Postranecký Otakar
Procházka Václav
Růžička Petr
Skákal Václav
Spiroch Gustav
Stárek Josef
Stock Miloslav
Stolz Jan
Šeda Karel
Škobis František
Šťastný František
Štěpánek Josef
Švejda Jindřich
Švorc Josef
Tesař Karel
Tolar Alois
Vaeter Kamil
Veselík Karel
Vítek Josef
Vojč Vladimír
Zima Jaroslav
Zita Jaroslav
Zýka Miroslav
Baum Jiří (ext.)

Deylová Marie
(ext.)
Froněk Ferdinand
(ext.)
Kupka Karel (ext.)

Školní rok: 1913/21

Třída: VIII.A

Bastl Stanislav
Červ Vladimír
Čížkovský Jaroslav
Dědina Jan
Dlesk Jan
Evald Ladislav
Famfule Bohumil
Ferus Rudolf
Ficek Karel
Fischer Bohumil
Fišer Emil
Forejt Václav
Hahn Josef
Hajdaš Václav
Havel Ladislav
Herben Ivan
Hilbert Jaroslav
Hoffmeister Adolf
Horský Josef
Chloupek Miroslav
Chvojka Jiří

Jabůrek Vlastimil
Janoušek Miloslav
Jedlička Vladimír
Kafka Václav
Kazil Josef
Knapp Karel
Kodym Stanislav
König Jindřich
Kozel Eduard
Kučera Vladimír
Kumpera František
Kühnel František
Spěváček Viktor
Syrovátka Antonín
Živkovič Svetozar

Školní rok: 1913/21

Třída: VIII.B

Kruis Jaroslav
Mazáč Jan
Miessler Jan
Nittel František
Novotný Václav
Nygrýn Karel
Papež Zdeněk
Pavlík Bedřich
Písaříček Adolf
Piskač Miloš
Pišoftová Marie

Pokorný Jaroslav
Pokorný Ladislav
Polák Břetislav
Pospíšil Milan
Procházka Jan
Reimann Bedřich
Rotnágl Vilém
Řehák Alois
Sedlák Prokop
Schwarz Vladimír
Slunečko Rudolf
Spalek Stanislav
Svoboda Emanuel
Ševčík Václav
Šusr Roman
Švec Bohdan
Tesař Karel
Ubl Ludvík
Valášek Miloslav
Vaniček František
Vinař Jiří
Vodák Vladimír
Wiczaz-Lehmann
Jiří
Winter Antonín

Školní rok: 1914/22

Třída: VIII.A

Arnošt Arnošt

Bazika Vladimír
Borecký Miloš
Bouček Břetislav
Brýna Karel
Bukvář Miloš
Bušák Jan
Čech Jaroslav
Čihák Přemysl
Fantl Arnošt
Fantl Pavel
Fiša Oldřich
Hájek Josef
Hála Václav
Hanousek Bedřich
Hásek Miloš
Haškovec Vladimír
Holeyšovský
Ladislav
Chlumecký Josef
Jovanovič Svetozar
Kaftan Jan
Káš Jiří
Kment Eugen
Kovařovič Jiří
Körber Vilém
Kubík František
Malec Jaroslav
Navrátil František
Nohejl Václav
Novotný Bedřich
Vaněk František
Vobořil Rudolf
Záhorský Jaroslav

Koubský Václav
(ext.)

Školní rok: 1914/22

Školní rok: 1915/23

Třída: VIII.B

Pech Blahoslav Jan
Perlík Jaroslav
Piřha František
Prokop Jan
Rašín Miroslav
Rohlíček Vojtěch
Řeháček Vladislav
Schauer Miloslav
Schmaus Gustav
Sojka Vilém
Soukup František
Springer Ladislav
Stárek Václav
Stuchlík Václav
Šedivý Josef
Šedivý Ludvík
Šejhar Jan
Špička Hilar
Štulc Jaroslav
Urbánek Mojmír
Uttl Karel
Voborník Václav
Vraný Josef
Wellek Albert
Wellek René
Zeman Ludvík
Žák Vilém
Žižka Jan

Třída: VIII.A

Adamczyk Felix
Beran Josef
Blažek František
Bondy Egon
Botka Raymund
Bouček Bedřich
Bruderhans Karel
Buddeus Karel
Cízl Arnošt
Došel Josef
Faster Jiří
Ficek František
Fischer Jaroslav
Gückselig Ondřej
Herzán Karel
Hora Ladislav
Illner Boris
Janda Jaromír
Kaufmann Jan
Klouda Vladimír
Knap Josef
Kratochvíl Josef
Kučera Václav
Melichar Bohuš
Michalička Zdeněk
Nostitz Jiří

Školní rok: 1915/23

Třída: VIII.B

Mudroch Rudolf
Novák Karel
Novotný František
Očenášek Bedřich
Paul Vladimír
Pavlanský Jan
Pfeifer Gustav
Pík Miloš
Pohner Eduard
Pohorecký Vladimír
Procházka Theodor
Prokop Jan
Reich Jaroslav
Sedláček Jan
Smělý Richard
Šáda Vilém
Träger Josef
Trýzna Josef
Väter Vladimír
Váňa Josef
Vraný Ydeněk
Zima František
Zítko Jan
Zuna Karel

Školní rok: 1916/24

Třída: VIII.A

Benda Vladimír
Bergl František
Broft Vladimír
Budík Karel
Bulř Karel
Eisner Vilém
Frolík František
Haba Lev
Halman Karel
Hloušek Josef
Hrdlička Karel
Hruša Karel
Husník Jaroslav
Chlostík Josef
Janda Vladimír
Janoušek Lubomír
Jerman Bohumil
Kabátník Jiří
Kavalír Jiří
Keřlík Karel
Klačer Josef
Klán Josef
Klein-Karas Hanuš
Kopecký Jaroslav
Krütznér Eduard
Kubín Alexander

Kyselka Josef
Líbal Jaroslav
Marek Jiří
Mastný Antonín
Michal Karel
Heller Jindřich
(ext.)
Kratochvíl Jaroslav
(ext.)
Lankaš Otokar
(ext.)
Marek Ludvík (ext.)
Valenta Václav
(ext.)
Šantrůček Vladimír
(ext.)

Školní rok: 1916/24

Třída: VIII.B

Kalla Josef
Macháček František
Niederle Vasil
Novák František
Ohnesorg Karel
Opatrný Cyril
Opatrný Evžen
Otava Jaroslav
Pacovský Jiří
Pflanzer Miroslav
Pobořil František
Pobořilová Eliška

Procházka Václav
Prosek Ota
Reichert Jiří
Slavík Zdeněk
Stuchlík Vojtěch
Suchánek Jan
Suchý Vítězslav
Štastný Ladislav
Taussig Zdeněk
Trojan Josef
Ulman Jaroslav
Vandas Čeněk
Vaníček Radim
Venta Zdeněk
Vlach Alois
Vodička Jaroslav
Vošický Jan
Wiedermann
Emerich
Zejsa Zdeněk
Zörner Karel
Zuska Vladimír

Školní rok: 1917/25

Třída: VIII.A

Barth Alexandr
Brabec Emil
Brabec Maxmilián
Brůha Vojtěch

Bureš Josef
Dorňák Jaromír
Eysselt-Klímpély
Emanuel
Ficek Rudolf
Glas Jiří
Harabiš Josef
Janovský Josef
Jaroš Miroslav
Jetel Rudolf
Jireček
Hermenegild
Jirkovský Bohumil
Kabátník Jaroslav
Klatscher Josef
Kraus Egon
Krombholz Vít
Libora Václav
Martinů Ladislav
Milinovský Václav
Novák Bohumil
Pavlanský Rudolf
Roček Antonín
Schmid Jan
Stampf Jinřich
Staněk Jaroslav
Stein Karel
Vítek Vladimír
Vogler Eduard
Vondraš Stanislav
Jenčik Ladislav
(ext.)
Kubát Jiří (ext.)
Kožíšek Ervín (ext.)
Macháček Karel
(ext.)

Školní rok: 1917/25

Třída: VIII.B

Bašus Vladimír
Bébr Richard
Boháč Ladislav
Bukvář Jaromír
Bydžovský Jan
Fořt Miloš
Foustka Radim
Horák Jan
Hynek Karel
Jakubův Václav
Ježek Vlastimil
Klier Jaroslav
Kneidl František
Konečný Karel
Machovec Jan
Niederle Bohuslav
Oberthor František
Pelnář Josef
Popel Zdeněk
Schiffner Karel
Stark Jaroslav
Stupecký Josef
Suhrada Josef
Šafránek Karel
Ševčík Antonín
Vandas Boleslav

Vaníček Ivan
Vondřich Alois
Vorel Vladislav
Wachsman Antonín
Zeman Zdeněk

Školní rok: 1918/26

Třída: VIII.A

Balvín Jaroslav
Boháček Oldřich
Dvořák Václav
Fischer Josef
Hanuš Jindřich
Hásek Vladimír
Hoffmeister Jaromír
Hron Jaroslav
Jetel Otakar
Kočovský Julius
Kramář Oldřich
Kraus Jiří
Kraus Ota
Kučera Jaroslav
Maglen Ivan
Málek Josef
Mézal Zdeněk
Nedbal Miloš
Přibyl Stanislav
Pštros Václav
Řepka Emil

Schauer Antonín
Schwarzkopf Pavel
Svoboda Antonín
Starý Otakar
Šimáček Radovan
Šolc Vladimír
Třebický Jan
Vaníček Jan
Vobrouček
František
Vopálka Bohumil
Votava Jiří
Zahrádka Josef
Faltus Miloš (ext.)
Hauner Edgard
(ext.)
Mužík Antonín
(ext.)
Pick Eugen (ext.)
Piřha Václav (ext.)
Šoupa Antonín
(ext.)
Veselský Ladislav
(ext.)

Školní rok: 1918/26

Třída: VIII.B

Bittman Vladimír
Buchar Miloslav
Caha Vladimír

Černý Stanislav
Hausman Jaroslav
Havránek Bohuslav
Jankovský Jaroslav
Jarka Miroslav
Kaublová Marta
Klíma Přemysl
Kneidl Karel
Kubias Antonín
Kurz Josef
Lány Emil
Lukeš Karel
Mikeš Jan
Nádvořník Oldřich
Nemeškal Arnošt
Pech Richard
Pospíšil Jiří
Prantl Ferdinand
Pražák Přemysl
Reich Vladimír
Riegl Herbert
Slavík Drahomír
Slivka Bedřich
Smolíková Zdenka
Svobodová-
Mandlová Vlasta
Tvaroh František
Vik Vladimír
Vojtěchovský
Jaroslav
Weber Jaroslav
Zuna Jiří
Gotthard Václav
(ext.)
Vangely Matuš
(ext.)

Školní rok: 1919/27

Třída: VIII.A

Baroch Karel
Berner Otto
Černovský Josef
Čihák Josef
Doležal Ctirad
Felix Zdeněk
Germář Rudolf
Jakubův František
Hamerník Josef
Kabát Jaroslav
Klouda Antonín
Kohn Jiří
Kotrba Vojtěch
Křeček Božetěch
Kšanda Vladislav
Kuberth Julius
Lébl Karel
Linhart Bohumil
Martinů Vlasta
Nedvěd Jan
Nesveda Robert
Neubauer Antonín
Novák Jindřich
Paleček-Kamberský
Jan
Pelnář Josef

Procházka František
Skála Karel
Stára Svatopluk
Stern Rudolf
Suk Václav
Svoboda Alfréd
Symon Ladislav
Balcar Blahoslav
(ext.)
Rameš František
(ext.)
Tuček František
(ext.)
Vybíral František
(ext.)
Zavičák Ladislav
(ext.)

Školní rok: 1919/28

Třída: VIII.B

Babička Václav
Bělský Břetislav
Bláha František
Brož Zdenko
Čech Eduard
Černý Miroslav
Hřebík František
Hurt Jaroslav
Janík Ladislav
Janka Jaromír
Jaroš Vladimír

Jelínek Vladimír
Kellner Jan
Mašek Josef
Mikuláš Stanislav
Murko Ivo
Müller Vladimír
Nechvátal Bohuslav
Niček Ferdinand
Novotný Otakar
Páv Vladimír
Petrovský Vladimír
Pick Jan
Polák Josef
Procházka Jan
Růzha Jaromír
Soukup Josef
Suchánek Jiří
Šípek Miloš
Trdlíca Ferdinand
Vykyšal Jiří
Wittoch Zdeněk
Zörner Leopold
Šafařík Marian
(ext.)

**Školní rok:
1920/1928**

Třída: VIII.A

Bouše Ladislav
Bydžovský Ladislav

Čermák Jindřich
Černý Jiří
Drachovský
Antonín
Hlava Jiří
Hlinovský Josef
Hromada František
Hybler Otto
Kellner Jan
Košťál František
Koutník Josef
Krofta Otakar
Kvíčera Jan
Ludíkar Jiří
Maštálko Albert
Michal František
Miler Josef
Milt František
Moučka Stanislav
Myslivec Antonín
Pavliš Jaroslav
Pazderka Ludvík
Robitček Rich
Schauer Jiří
Soukup Josef
Starý Svatopluk
Suchomel Josef
Štor Václav
Štýbr František
Šulc František
Švadlenka František
Tichánek Bohumil
Trnka Jan
Vácha Vojtěch
Vajshajtl Josef

Votoček Otakar
Všetečka Ladislav
Waldmann Rudolf
Zbírál Bedřich
Weil Jiří (ext.)

Školní rok: 1920/28

Třída: VIII.B

Delavos Jaroslav
Funk Antonín
Glücksmann Josef
Hnát Jiří
Horák Jiří
Chalupecký
Jindřich
Klíma Josef
Kníže Rudolf
Mahr Edwin
Rubeš Václav
Soukup Jiří
Strnad Kamil
Trubl Oskar
Vrba František
Vrba Rudolf
Winkler Libor

**Školní rok:
1921/29**

Třída: VIII.A

Baudisch František
Bergmann Rudolf
Blažek Jaroslav
Braun Hanuš
Budař František
Čeček Eduard
Čermák Zdeněk
Člupek Otakar
Frolík Jaroslav
Helfert Zdeněk
Hilšer Josef
Hubený-Bělský
Jaroslav
Hybš Antonín
Chládek Albín
Jelínek Marián
Kaprálek Jiří
Košťál František
Kouba František
Kvasnica Jindřich
Lány Jan
Mádle Vít
Machek Jiří
Malinský Vladimír
Mikeš Jan
Murko Stanislav
Müller Zdeněk
Novák Jan
Papežová Marta
Peterka Karel
Pichrtová Marie

Říha Stanislav
Storch Antonín
Stretti Mario
Šiklová Růžena
Štencek Rudolf
Turek Rudolf
Turková Marie
Weidmann
František
Wlodarczyk
Vladislav
Zeman Milan
Bondy Jiří (ext.)
Hoffmann Gabriel
(ext.)
Šolle Antonín (ext.)

Školní rok: 1921/29

Třída: VIII.B

Coufal Vladislav
Dezort Mojmir
Geuss Arnošt
Hloušek Jan
Hošťálek Bohumír
Hrubý Karel
Jiráček Miloslav
Jirouš František
Kleinhampl Josef
Kocourek Oldřich
Kotík Jaromír

Kraus Leon
Krupička Václav
Löwner Otto
Marek Jaromír
Munzar Josef
Novotný Oldřich
Ohnesorg Otto
Raubitschek Richart
Reichert Jaroslav
Rejzek Josef
Schmid Richard
Smrt Jiří
Tauber Vilém
Vlček Václav
Vojta Otakar
Vokálová Silvie
Zpěvák Jindřich
Zumr Adolf
Židlický Jan

Kopecký Miroslav
Krampera Vladimír
Krásný Jiří
Milbauer Zdeněk
Morkovin Dimitrij
Novotný Jiří
Reinsberg Svantovít
Roušavý Karel
Sláma Václav
Svoboda Karel
Šťastný Alfred
Švec František
Votava Miloš
Vraný Jiří
Wallenfels Antonín
Čapek Karel (ext.)
Pažout Jaroslav
(ext.)
Pospíšil Ladislav
(ext.)
Vokoun Karel (ext.)
Vrabec Miroslav
(ext.)

Kallay Vladimír
Klein Vilém
Kolář Jaroslav
Krysa Josef
Kuchař Josef
Martínek František
Mayer Adolf
Müller Karel
Prokeš Miroslav
Prouza František
Roubíček František
Schiller Ferdinand
Schubert Leon
Šmídek Josef
Štursa Rudolf
Zbořil Stanislav
Jozífek Bohumil
(ext.)

Školní rok: 1923/31

Školní rok: 1922/30

Třída: VIII.A

Aron František
Dusl Jiří
Feldstein Walter
Fisher Karel
Havel Josef
Hrzek Vladislav
Klouda Vratislav

Školní rok: 1922/30

Třída: VIII.B

Bouše Josef
Fantl Zdeněk
Heller Vilém
Janata Vladimír

Třída: VIII.A

Bauer Zdeněk
Čapek Josef
Čeček Vladimír
Černý Jan
Černý Vilém
Duchek Zdeněk
Dýma Mojmír
Elbner Karel

Filouš Aleš
Gregor Ilja
Grübl Karel
Gürtler Hugo
Hájek Václav
Hodža Fedor
Hofmann Jiří
Houser Jaroslav
Chlumský Bohuslav
Jirout Jan
Kavalír Jan
Kazimour Josef
Kohout Vladimír
Králík Ladislav
Krása Karel
Lochovský Karel
Lustig František
Machek Jan
Morávek Zdeněk
Muška Humbert
Nekvasil Zdeněk
Novák Jiří
Novák Vít
Otáhal Josef
Pešula Zdeněk
Písaříček Zdeněk
Plzák František
Popper Walter
Posejpal Václav
Rohlíček Ludvík
Řeháček Ladislav
Schwarz Josef
Skuhra Rudolf
Smola Jaroslav
Sokolík František

Srb Vladimír
Störzer Karel
Suchánek Karel
Šímák Milán
Šíp František
Šťastný Karel
Vašek Alois
Hrdina Vilém (ext.)
Kröhn Vladimír
(ext.)
Landa Václav (ext.)
Neděla František
(ext.)
Polák Václav (ext.)
Sedmivlas Václav
(ext.)
Vejvoda Ivan (ext.)

Mejsnar Jaroslav
Mendl Karel
Mitera Miroslav
Pešina Jaroslav
Plachý Julius
Pražák Jiří
Příkryl Jan
Rožek Hubert
Svoboda Luboš
Šalda Jaroslav
Šálek Rudolf
Šmejkal Vítězslav
Teplo Jiří
Velíšek Josef
Žatecký Karel
Žižka Jaroslav

Školní rok: 1923/31

Třída: VIII.B

Bažil František
Beneš Ladislav
Beutl Jaroslav
Borovička Václav
Brablec Vladislav
Buchar Antonín
Cibulka Jaroslav
Janata Vladimír
Kolben Alfred
Křepinský Jaroslav

Školní rok: 1924/32

Třída: VIII.A

Aron Jiří
Bačina Jan
Balabán Miloš
Bartoš Jan
Bernat Jiří
Blažek Miloš
Bydžovský Viktor
Čácha Zbyněk
Drvota Jan
Fantl Karel

Fischer Karel
Flegel Vladimír
Funk Vilém
Glückselig Richard
Görner Josef
Haninger Bohumil
Holub František
Hrabě Stanislav
Chvojka Jan
Jerie Jan
Kakos Jindřich
Kindl Otokar
Kirchberger Eduard
Klíma Jaroslav
Kuneš Jiří
Lauterbach
Augustin
Leitner Bohumil
Leypold Jan
Lukeš Eduard
Müller Slavibor
Novák Jaroslav
Pajkrt Jan
Pokorý Jaroslav
Pták Ladislav
Ranfl (Rubeš) Josef
Roubíček Jiří
Rybáček Vladimír
Svojsík Jiří
Štětka Ladislav
Tyl Zdeněk
Vesecký Ladislav
Vlček Jaroslav
Votka Josef
Vrkota Richard

Welz Tomáš
Zelenka Bohumír
Bohunická Adéla
(ext.)
Černý Josef (ext.)
Čumpelík Rudolf
(ext.)
Frolík Jan (ext.)
Ondra Jan (ext.)
Patzl Viktor (ext.)
Petschek Viktor
(priv.)

Tůma Vratislav
Tvrzník Václav
Týra Ladislav
Veselský Jaroslav
Vlasák František
Vybíral Jindřich
Zich Zdeněk

Školní rok: 1925/33

Třída: VII.A

Školní rok: 1924/32

Třída: VIII.B

Braun Leo
Cacha Zdeněk
Fischmann Artur
Kállay Fedor
Kodr Ladislav
Koula Bedřich
Pergl Otokar
Petrš-Ziněvič
Valentin
Seidler Richard
Seitz Jan
Stain Josef
Strnad Vojtěch
Šmíd František
Štůla Vladimír

Anderle Jaroslav
Baltus Josef
Bittner Hubert
Bondy Karel
Budák Josef
Burjanek Josef
Čupík Karel
Dolejš Karel
Drábek Josef
Dušek Adolf
Farník Jan
Fronk Bedřich
Frost Bohumír
Glück Viktor
Hájek Jaroslav
Horák Antonín
Chloupek Miloš
Král Ladislav
Kratochvíl Václav

Křeček Josef
Křenek František
Kutwirt Otakar
Langer Herbert
Macela Antonín
Mandík Miroslav
Materka Jiří
Mendl Jindřich
Novotný Miloš
Peterka Josef
Žatecký Jaromír
Juřena Rudolf (ext.)
Mičátek Ludvík
(ext.)

Školní rok: 1925/33

Třída: VIII.B

Netušil Jiří
Novák Josef
Novák Viktor
Paroubek Emanuel
Perlík Mirko
Pípal Miroslav
Popel Miloš
Řanda František
Ředina Jiří
Sedlák Ilja
Schwarz Jiří
Sodomka Bohuslav

Sommer Stanislav
Staněk Josef
Stehlík Miloš
Stichenwirth Karel
Šebesta Jaroslav
Šlajer Miroslav
Šmelhaus Antonín
Štěpán Emil
Štulík Miroslav
Šulc Viktorin
Tomek Miloslav
Vecko Karel
Veselý Leo
Vízek František
Votoček Emil
Vyskočil Stanislav
Weinmann-Lom
František
Zavadil Jaroslav
Zelený František
Zeman Vladimír
Kvapilová Marie
(ext.)

**Školní rok:
1926/34**

Třída: VIII.A

Bernášek Jaromír
Černý Jaromír
Dousek Jiří
Dvořák Zdeněk

Fischer Josef
Hájek František
Hellmann Bedřich
Hrubý Bohumír
Hurt Jiří
Chmel Karel
Chytil Mirko
Janele Zdeněk
Kamenický Jaroslav
Klein-Málek Josef
Kohout Eduard
Krouský Otakar
Kulhánek Jiří
Lenfeld Jiří
Lokay Jan
Mácha Josef
Maleček Josef
Mosler Václav
Neumann Karel
Šabat Karel
Gregor Josef (ext.)
Mudra Stanislav
(ext.)
Sekyra Emil (ext.)
Schlamowitz Alfred
(ext.)
Štěpánková Marie
(ext.)

**Školní rok:
1926/34**

Třída: VIII.B

Čech Miroslav
Mareš Zdeněk
Miclík Jiří
Miřička Marian
Nevole Čestmír
Novák Jiří
Pelc Karel
Petránek Otto
Plecháček Jaroslav
Polák Jaroslav
Pruner Vilém
Prusík Karel
Přikryl Eugen
Pštross Bořivoj
Rychlík Josef
Saifert Miloš
Salomonowitz
Adolf Konrád
Sklenář Josef
Stompfe Jiří
Straka Emil
Stránský Josef
Strouhal Václav
Suchomel Zdeněk
Svoboda Ladislav
Svojsík Vladimír
Škobis Antonín
Tomášek František
Tuna Miroslav
Uxa Miroslav
Veselý Zbyněk
Votoček Ivan
Wassermann-Susat
Karel
Žilka Jindřich

Preissig Vilém
(ext.)

**Školní rok:
1927/35**

Třída: VIII.A

Aubrecht Josef
Balcar Harry
Beneš Ervin
Bienert František
Blecha Ferdinand
Buriánek Jiří
Dohnal Josef
Dostál Jaromír
Důras Václav
Fišer Adolf
Fryš Antonín
Grygar Jindřich
Hájek Miroslav
Hašek Bohumil
Heřmánek Jan
Hlávka Jaroslav
Horák Josef
Horálek František
Hrnčír Václav
Infeld Václav
Jirásek Ladislav
Jonák Miroslav
Kec Jan
Knot Václav
Kodeš Karel

Kohnhäusner
Rudolf
Kotík Jaroslav
Köppel Ladislav
Král Ladislav
Kratochvíl Otto
Kraus-Lípa Karel
Langweil Bedřich
Malínský Zdeněk
Němec Ludvík
Netolický Antonín
Prkno Rudolf
Bergmannová
Marie (ext.)
Singerová Liselotta
(ext.)
Stožický Vlastimil
(ext.)

**Školní rok:
1927/35**

Třída: VIII.B

Hirsch Vladimír
Kindermann Jan
Langer Jiří
Mastník Bohumil
Nechanský Jaromír
Neumann Jaroslav
Paul Jiří
Pickart Gustav
Pohlreich Ferdinand
Pojman Vladimír

Pokorný Jiří
Pšenička Jiří
Robitschek Pavel
Singer Hanuš
Skop Václav
Sláma Karel
Smíšek František
Soukup Václav
Stránský František
Svoboda Jan
Svoboda Miroslav
Šalda Vladimír
Šimáně Vladimír
Šimek František
Šindelář Jiří
Štorm Boleslav
Tion František
Tvrdoň Miroslav
Vaněček Rudolf
Večeřa Jaroslav
Vokurka Jaroslav
Zahn Karel
Zatřepálek Václav
Žák Josef
Novák Josef (ext.)
Rundt František
(ext.)
Stehlík Ignác (ext.)

Školní rok:
1928/36

Třída: VIII.A

Babička Alois
Bednář Jaroslav
Březina Otakar
Buriánek Otto
Drahota Miloslav
Dvořák Hanuš
Felcman Jiří
Fikejs Svatopluk
Filek Josef
Fischer Arnošt
Freund Robert
Hašek Jiří
Hofmann František
Hoppe Jiří
Hrbek Otto
Hůrka Antonín
Christen Jaromír
Janele Jiří
Jeník Přemysl
Jung Miroslav
Koblovský Robert
Kožíšek Jaroslav
Králík Miroslav
Labohý Silverius
Lang Hanuš
Lenc Vladimír
Lopata Oldřich
Makovský Oldřich
Mikyna Vladimír
Morávek Adolf
Nejedlý Josef
Ott Václav
Parma Felix
Pavlovský Karel

Kitzberger Karel
Hradecký Pavel
(ext.)

Školní rok:
1928/36

Třída: VIII.B

Bradka-Setunský
Miroslav
Mráz Miroslav
Nešuta Jaroslav
Ondráček Otto
Primassl Josef
Pipota Vladimír
Příbyl Augustin
Sedláček Zbyněk
Slavík Emanuel
Slezák František
Sobotka Josef
Svačina Julius
Svoboda Stanislav
Španěl Zdeněk
Špičák Josef
Tadra Milán
Tichý Josef
Tomášek Miroslav
Urban Alex
Vacata Jaroslav
Vacek Karel
Vaculík Pavel
Valek Jiří

Váňa Karel
Veselý Břetislav
Vinš Václav
Vohlídal Miroslav
Vrána Augustin
Weinberger Pavel
Wolf Evžen
Zábranský Václav
Zelenka Zdeňek
Žilina Jan
Cíger Juraj (ext.)
Kristian Eduard
(ext.)
Široký František
(ext.)

Školní rok: 1929/37

Třída: VIII.A

Buchna Josef
Cinner Rudolf
Dvořák Vladislav
Exner Jan
Gross Walter
Havránek František
Hnyk Jaroslav
Holas František
Holeček Jiří
Horák Jiří
Chmel Jaroslav

Jelínek Václav
Jeništa Václav
Kemr Jiří
Kopecký Eduard
Kovánek Josef
Krištof Miroslav
Kuděj Jan
Kupka Karel
Lapáček Jindřich
Mařásek Lubomír
Mašek Jaroslav
Melichar František
Menger Václav
Novák Vítězslav
Novotný Pavel
Opava Viktor
Palát Jaroslav
Panz Adolf
Stein František
Štěpán Miloš
Banzet Jan (ext.)
Dvořák Josef (ext.)

Školní rok: 1929/37

Třída: VIII.B

Kulhánek Otakar
Mareš František
Novotný Přemysl
Pára Odon

Pazelt Aleš
Petrbok Lubomír
Pichl Alfréd
Bedřich
Písecký Václav
Platovský Jiří
Pohl Josef
Purghart Vladimír
Roubík Václav
Rudovský Oleg
Schott Antonín
Soukup Jiří
Srb Vladimír
Synek Dušan
Škvor Karel
Štěpán Zdeněk
Štěpánek Josef
Urban Miroslav
Veselý Karel
Vinař Valdemar
Vlach Ladislav
Vohryzek Zdeněk
Vošahlík Jan
Votava Jiří
Zdeněk Václav
Znamenáček Karel
Zpěvák Zdeněk
Herškovics Viktor
(ext.)
Polák Antonín (ext.)

Školní rok: 1930/38

Třída: VIII.A

Baroch Miroslav
Bartoš Jiří
Bartovský Zdeněk
Bergl Stanislav
Bernášek Prokop
Boháček Emil
Brdlík Miloš
Brodský Milan
Bromovský Jiří
Císař Jaroslav
Čada Jaroslav
Dobiáš Václav
Ehlich Stanislav
Fišera Jaroslav
Hadaričs Ctibor
Hájek Stanislav
Hauser Miloslav
Hejda Miloslav
Herolt Vladimír
Heyrovský
Vladislav
Hlídek Miroslav
Hoffer Vladimír
Hoyer Ivan
Janků Pravoslav
Kaňák Ludvík
Koláčný Zdeněk
Korbář Tomáš
Kostík Miroslav
Krejčí Rudolf
Kremlička Ludvík
Kropáček František

Křička Dušan
Kulhánek Miroslav
Kuliš Zdeněk
Kyzivát Jaroslav
Ludvík Emil
Maneth Otakar
Palata Josef
Pávek Jan
Pilný Miroslav
Stichenwirth Jiří
Vrba Zdeněk
Žalud Karel
Habáň Ludvík (ext.)

Školní rok: 1930/38**Třída: VIII.B**

Hejhal Jaroslav
Král Jiří
Laštovička Karel
Morávek Jan
Obručník Jan
Peer Přemysl
Peške Karel
Picek Viktor
Rentz Jiří
Riegel Miloš
Roubíček Vladimír
Roudný Miroslav
Schönbach Gustav
Skopek Jiří
Stauch Miroslav
Šeba Jan
Šejnost Dimitrij

Šíma Alois
Štemberg Radomír
Vacek Ivo
Vandas Jiří
Vavruch Ivan
Vencovský
Miroslav
Vokurka Jaroslav
Zdeněk František
Zoufalý Miroslav
Zoula Jaroslav
Žaluda Karel
Ženíšek Antonín
Perutka Jindřich
(ext.)
Václavík Jaroslav
(ext.)

Školní rok: 1931/39**Třída: VIII.A**

Adler Hanuš
Aron Miloš
Bezkočka Bohumil
Bezucha Jiří
Brožík Zdeněk
Břinčil František
Bureš Ivan
Cikánek Jaroslav
Cipra Pravomil
Dlabal Vladimír
Dušek Vavřinec
Filip Karel

Fišer Jiří
Foist Ladislav
Fuchs Jiří
Goldschmidt
František
Hartman Jaroslav
Havránek Josef
Hlaváč Josef
Hlaváček Jaroslav
Hledlík Zdeněk
Holub Vladimír
Hrstka Eugen
Hubený Zdeněk
Jurčík Miroslav
Kaděra Miroslav
Kalbáč Miroslav
Kotalík Jiří
Koželuh Vladislav
Mangl Vladimír
Martin Klaus
Pixa Jan
Pojer Jaroslav
Prášek Jiří
Rejsek Mirko
Roknič Sáva
Rus Jaroslav
Růžička Primus
Spurný Václav
Svojsík Antonín
Urban Jiří
Vávra Jiří

Školní rok: 1931/39

Třída: VIII.B

Brož Vladimír
Bůžek Jaroslav
Čermák Robert
Freistmantl Rudolf
Glazar-Goldschmid
Richard
Herain Jiří
Herynk Narcis
Hoch Petr
Hrozný Jiří
Hruda Miroslav
Kasalý Miloň
Kavka František
Kotyk Vladimír
Koubek Václav
Králíček Václav
Krist Václav
Křičenský Jiří
Kubr Vladimír
Laxa Vladimír
Menec Jiří
Mrština Josef
Němeček Zdeněk
Novák Dobromil
Novák Vladimír
Pech Vladimír
Pekař Otto
Reimann Ludvík
Seitz Jiří
Schleim Jiří

Siegel Rudolf
Slavík Jaroslav
Spurný Milan
Stěnička Jiří
Svojsík František
Štěpán Miroslav
Štěpánek Vladislav
Vlček Jan
Vodička Karel

Školní rok: 1931/39

VIII.C

Gründl Miroslav
Hlásecký Václav
Horák Miroslav
Javůrek Jiří
Macillis Jaroslav
Mráz Vratislav
Papež Jiří
Pešek Ludvík
Smolík Josef
Smotlacha Miroslav
Stoupa Ferdinand
Svoboda Josef
Svojsík Alois
Sýkora Otakar
Šaffránek Václav
Šenk Mojmír
Šmíd Břetislav

Šnajdr Pavel
Šolc Václav
Špála Jan
Štěpánek Bohuslav
Štern Josef
Štrobach Jiří
Šveřepa Miroslav
Tolman Jiří
Tomášek Jaroslav
Tučný Petr
Tuháček Karel
Uhlíř Karel
Vašina Vladimír
Velinský Otakar
Větrovec Zdeněk
Větrovský Miroslav
Vokurka Jiří
Zajíček Jan
Zelinka Jiří
Zpěvák Jaromír
Žalský Antonín
Žežula Zdeněk
Vaněk Jiří (ext.)

Školní rok: 1932/40

VIII. A

Baš Zdenko
Bayer Karel
Čejka František

Černý Václav
Červ František
Čihák Jaroslav
Dohnal Přemysl
Doležal Jaroslav
Donát Karel
Dunovský Jan
Fabian Ivan
Farkas Karel
Fišer Zdeněk
Fritsche Jindřich
Goppold Miroslav
Gruber Ladislav
Güttner Stanislav
Hartvich Jiří
Havel Zdeněk
Hlaváček Jan
Chýla Miroslav
Chytrý Jaroslav
Javůrek Theodor
Jelínek Antonín
Joklík Jaroslav
Karlík Jan
Kašpárek Vladimír
Katz Bohuš
Kinkal Luboš
Klepešta Josef
Klička Branko
Klier Miloš
Klojda Milouš
Kočvara Svatopluk
Kopp Lumír
Kostka Vladimír
Koumar Miroslav
Krásný Jaroslav

Kůžel Jiří
Loutchan Václav
Meisl Adolf
Melkus Jiří
Moravec Karel
Mrázek Miroslav
Musil Bedřich
Pošusta Stanislav
Sedláček Jan
Šilhavý Jaroslav
Tomek Antonín
Volšický Jaroslav
Moravec Svatopluk
(ext.)

Školní rok: 1932/40

Třída: VIII.B

Bubník Otakar
Fleischhans Jiří
Hyhlík Josef
Karlík Jan
Klement Václav
Kolín Vojtěch
Korbel Vladimír
Krpěš Ferdinand
Kubeš Vlastimil
Kubovský Jindřich
Langer Ivan
Linhart Jaroslav

Malanik Jiří
Mandlík Miloš
Měšťan Miloš
Michálek Antonín
Misar František
Mudrych Václav
Myslivec Jaroslav
Němec Karel
Němeček Jaroslav
Novotný Lubomír
Obrdlík František
Olbrich Ladislav
Pacovský Lubomír
Pásek Pavel
Pavlát Jiří
Philip Milouš
Polydor Ladislav
Pomahač Vlastimil
Pracný Josef
Pujman Vojtěch
Rohlík Jan
Roubíček Miroslav
Růžička Lubomír
Smejkal Igor
Stehlík Otakar
Stejskal František
Stránský Zdeněk
Šlais Jiří
Trinkmoc Cecil
Vodička František
Wihaň Jiří
Zahradnický
Vratislav
Zajíček Pavel
Zima Ladislav

Žlábek Miroslav

Školní rok: 1932/40

Třída: VIII.C

Čirman Vladimír
Černý Jiří
Fafek Zdeněk
Horák Antonín
Javůrek Jan
Moucha Václav
Novák Jiří
Novotný Miroslav
Obrhel František
Popel Ondřej
Procházka Luděk
Rampas Walter
Richter Jaroslav
Russ Václav
Schick Vilém
Schweiner Jan
Sláma Vlastimil
Smetana Miloš
Solnička Vladimír
Soustružník
Vladimír
Sulík Jaroslav
Svěrák Jaromír
Sýkora Vladimír
Syrůček Lubomír

Šilhavý Jaroslav
Šimák Vladislav
Švagr Jiří
Tengler Jiří
Tichý Ladislav
Tomanec Vladimír
Tomášek Antonín
Tomeš Zdeněk
Trapl Jaroslav
Trdlíka Antonín
Urban Vlastimil
Vaněček Jiří
Vaníček Bohumil
Vidlák Oldřich
Viesner Miroslav
Voců Vladimír
Vodička Eduard
Vohnout Stanislav
Vrabec Jiří
Vrba Miroslav
Vydra Vladimír
Vyhnal Jaroslav
Vysloužil Miroslav
Zelenka Jaroslav
Zima Jan

Mikula Vincent
(ext.)
Šaršon Zdeněk
(ext.)

Školní rok: 1933/41

Třída: VIII.A

Alter Vladimír
Balabán Karel
Beneš Jiří
Bild Jaroslav
Brejcha Karel
Buriánek Zdeněk
Cejpek Karel
Civín Bohumil
Čančík Jiří
Dvořák Jiří
Dvořák František
Dvořák Josef
Fatka Josef
Feierabend Karel
Filípek Karel
Fried Emil
Hallada Bohdan
Hanus Milan
Heidler Václav
Hlaváč Zdeněk
Holub Jiří
Horák Jan
Hromádka Jan
Hronza Vladimír
Jiránek Jaroslav
Kilián Vladislav
Kinský Ladislav
Klíma Pavel
Krása Miloš
Krejčí Zdeněk
Kučera František
Kutil Jan
Kyzour Václav

Lokos Lubor
Mach Vladimír
Martínek Jiří
Murat René
Pavlát Václav
Pilař Vlastimil
Preissig Zdeněk
Richter Viktor
Salava Miroslav
Šindelář Miroslav
Štěpánský Hynek
Švára Jindřich
Tomášek Miroslav
Jílek Josef (ext.)

Školní rok: 1933/41**Třída: VIII.B**

Adam Jaroslav
Červený Zdeněk
Dočkal Miloš
Ernest Václav
Hrabánek Vladimír
Kripner Jiří
Linda Josef
Marek Zdeněk
Měšťák Bohuslav
Milý Jan
Müller Jiří
Nechanský

Miloslav
Pilař Zdeněk
Plutnar Antonín
Pokorný Miloš
Pražák Jaroslav
Prchal Miloš
Proksch Karel
Prusík Bohumil
Pšenička Emil
Richter Bohumil
Rust Harry
Rutar Ladislav
Řehák Josef
Sedláček Jan
Schott Josef
Sieber Ladislav
Strejc Ladislav
Stupal Zdeněk
Svoboda Theodor
Šefrna Zbyněk
Ševčík Milán
Šíma Vladimír
Šimek Miroslav
Šorner Bohdan
Thým Vladimír
Totušek Jiří
Urban Bohumil
Vaníček Milan
Vlašánek Jaroslav
Vlček Zdeněk
Záhořík Zdeněk
Zemek Luboš
Zoufal Lubor
Sokol Jaroslav
(ext.)

Školní rok: 1933/41

Třída: VIII.C

Augusta Bořivoj
Čech Jaroslav
Datel Bohumil
Havrda Josef
Hořejš Josef
Houška František
Houžva Rudolf
Hozmann Karel
Janovský Jiří
Johanis Luboš
Kajdoš Václav
Kavka Karel
Krahulec Bedřich
Kříž Václav
Mach Jaroslav
Mayer Jan
Míka Zdeněk
Novák Stanislav
Novotný Vladimír
Obrouček Otakar
Pavlásek Vladimír
Pelz Jiří
Placht Jan
Polák Oldřich
Pražák Vladimír
Putník Josef

Radimský Přemysl
Sedlecký Miloš
Schott Josef
Schuller Milan
Svoboda Miroslav
Šach Jiří
Šíbl Otakar
Šteffek Zdeněk
Tomášek Antonín
Toscani Vladimír
Tříška Jan
Vidlák Miloš
Vlasák Ladislav
Vojtěch Jaroslav
Vojtěchovský
Miroslav
Vojtík Vladimír
Voleník Karel
Voženílek Závíš
Zalesskij Daniel
Živný Jiří

Školní rok: 1934/42

Třída: VIII.A

Baier Karel
Bedřich Vladimír
Berger Antonín
Bittman Jiří
Bláha Jiří

Burda Jan
Čadil Josef
Dvořák Jan
Fiala Oldřich
Fikejs Vratislav
Filouš Ivan
Fischer Ladislav
Frengl Zdeněk
Gregor Jiří
Hamáček Jiří
Havlena Zdeněk
Havlů Ivo
Herma Miloň
Hubka Gerhard
Husárek Vladimír
Chramosta Jaroslav
Chrástanský Libor
Janků Zdeněk
Janoušek Jaroslav
Jelínek Otakar
Jísl Vladislav
Judl Jiří
Kalenda Raimund
Kolár Jan
Kollinger Jiří
Konečný Vratislav
Kořatka Čestmír
Kovář Jaroslav
Králík Antonín
Křivan Václav

Školní rok: 1934/42

Třída: VIII.B

Dvořák Zdeněk
Gahud Miloš
Herold Aurelius
Herzmann Jiří
Hlava Bruno
Janoš Miroslav
Kubečka Antonín
Nitsch Ladislav
Novák Josef
Pauček Ervín
Pavlásek Jan
Pitlík Jiří
Plavec Jiří
Pleticha Jiří
Pokorný Zdeněk
Procházka Milan
Prušák Miroslav
Přibík Oldřich
Rejzek Vladimír
Ritter František
Sedliský Bohumír
Schönbach Jiří
Skatula Ydeněk
Slouk Chrudoš
Studený Bořivoj
Šercl Karel
Šimek Ivo
Šimon Oldřich
Šrámek Jiří
Uhlíř Kamil
Urban Antonín

Vendulák Karel
Votruba Jaroslav
Znojemský
Stanislav
Křeček Ferdinand
(ext.)
Nezboda Václav
(ext.)

Školní rok: 1934/42**Třída: VIII.C**

Bubela Ctibor
Čáslavka Ivo
Černý Jiří
Dlouhý Alexej
Eichler Karel
Fojtík Jiří
Hatina Jiří
Hlaváček Miroslav
Holanec Jaroslav
Hrdina Jiří
Kalaš Vladimír
Kemer Julius
Klemš Bořivoj
Kordík Miroslav
Kostlan Vladimír
Mácha Vladimír
Mařan Jaroslav
Mráz Jaroslav

Musil Miroslav
Nebeský Dušan
Novotný Josef
Pavlíček Jaroslav
Petřík Miroslav
Pliml Jiří
Preisler Vlastimil
Reinhardt Vladimír
Ruml Vladimír
Rys Eduard
Smetana František
Stuchlý Zdeněk
Sucharda René
Till Ladislav
Urbánek Karel
Vecko Jaroslav

Školní rok: 1934/42**Třída: VIII.D**

Hemelík Miroslav
Horáček Evžen
Kubín Boris
Kuthan Jaroslav
Landa Vladimír
Lauda Eduard
Lehký Ladislav
Linger Zbyněk
Malý Zdeněk
Mančal Jaroslav

Matějovský Jan
Melichárek
Miroslav
Mráz Miroslav
Němec Eduard
Prunar Jiří
Stárek Karel
Šetlík Lubomil
Šlechta Milan
Šolc Miloslav
Štark Vladimír
Tengler Vladimír
Týnek Jiří
Urban Miroslav
Vetter Stanislav
Vlasák Vlastimil
Vlček Zdeněk
Vojtěch Jiří
Vondráček Jiří
Vrána Josef
Všetula Lumír
Winter Zdeněk
Zmeškal Miroslav
Zoufal Zdeněk
Žák František

Školní rok: 1935/43

Třída: VIII.A

Batěk Zdeněk

Beaufort Edvard
Bednařík Miloš
Bouček Jiří
Čapek Milan
Čermák Přemysl
Grgurič Libor
Hallada Jan
Hartmann Richard
Hořejš Milan
Hynais Pavel
Chlumský Miloš
Chytil František
Kaplan Vítězslav
Kařízek Adolf
Knott Alois
Korb Jiří
Korotvička
Miroslav
Kozler Vladimír
Kraft Jiří
Kubát Rudolf
Kučera Rudolf
Kufner Josef
Kvapil František
Lacina Oldřich
Lhoták Jaromír
Libický Antonín
Maixner Artur
Němeček Karel
Sucharda René
Janura Karel (ext.)
Kutil Antonín (ext.)
Růžička Alois (ext.)

Školní rok: 1935/43

Třída: VIII.B

Hrubý Jaroslav
Köhler František
Kučera Rudolf
Mesl Jan
Mikyška Miroslav
Náhlovský
Pravoslav
Nedvěd Jaroslav
Nesveda Albert
Novotný Viktor
Pánek Zdeněk
Pánek Zdeněk Jan
Paplhám Antonín
Pátek Vladimír
Pokorný Jiří
Prukl Karel
Průša Miroslav
Pytlík Miloslav
Raba František
Robl Jan
Rypl Jan
Schäfer Jiří
Schiller Čestmír
Svoboda Zdeněk
Šindelář Jiří
Švehla Břetislav
Tomsa Ivan
Tyle Stanislav

Vacek František
Váňa Jaroslav
Večl Josef
Vegner Milič
Vegner Roman
Vojtášek Stanislav
Wild Jindřich
Záruba Miroslav

Školní rok: 1935/43

Třída: VIII.C

Baloun Jan
Freundl Karel
Holý Miroslav
Horák Jiří
Hrobař Miroslav
Jirouš Jiří
Kočí Bohuslav
Kohout Jaroslav
Kudrnáč Jaroslav
Kymla Josef
Lancinger Jiří
Ledvinka Karel
Maleček Jaroslav
Mašek Zdeněk
Medonos Vladimír
Muzikář Oldřich
Němec Arnošt
Novotný Zdeněk

Orlíček Karel
Pallausch Radim
Petr Miloslav
Procházka Miloslav
Prokopec Jaroslav
Svoboda Lubeš
Šrámek Otakar
Šulc Miloslav
Šváb Ludvík
Tax Oldřich
Vedral Vladimír
Vidlák Lubor
Vlášek Karel
Vydra Jaroslav
Weichert Jiří
Čícha Josef (ext.)
Maličký Vladimír
(ext.)

Školní rok: 1936/44

Třída: VIII.A

Antoš Karel
Boháč Miroslav
Bořkovec Alexej
Čajčík Karel
Čálek Miloš
Černý Miloš
Červenka Jiří
Červinka Oldřich

Čihák Jindřich
Čivrný Čestmír
David Milan
Dršina Jiří
Dříza Milan
Fromek Vladimír
Hauser Ludvík
Hergoz Pavel
Hlaváč Roman
Hüttl Svatopluk
Janák Alois
Jeřábek Vilém
Jurný-Vojta Ivo
Juřina Viktor
Klaban Zdeněk
Kňákal Jan
Kolář Karel
Kopa Luboš
Kos Přemysl
Košek Petr
Krátký Miroslav
Křivský Ladislav
Kubek Milan
Papírník Alois
Pavlík Jaroslav
Pešek Zdeněk
Protiva Milan
Šetlík Ilja
Šotola Josef
Uhl Felix
Zemek Jiří
Kühnel Miloš

Školní rok: 1936/44

Třída: VIII.B

Buberle Miroslav
Burian Karel
Cihelka Bohuslav
Chládek Jiří
Jakubec Jaroslav
Jenkins William
Juna Stanislav
Karlík Ladislav
Kříž Miloslav
Kříž Mojmír
Kulhánek Vladimír
Kůstka Josef
Martinek Jan
Mayer Jiří
Michněvič Eugen
Mulač Jiří
Novotný Karel
Pecka Vladimír
Pfrogner Jindřich
Piffl Josef
Růžička Jindřich
Sádlo Pravoslav
Schäfer Jan
Schmidt Bohumil
Schmied Zdeněk
Sloup Milan
Stiksa Emanuel
Struska Jiří
Stříbrný Jiří

Svitavský Otakar

Šic Jan
Tučný Pavel
Uhlíř Vladimír
Vávra Jan
Veselý Vlastimil
Volkmer René
Votoček Miloš
Vychánek Rudolf
Záruba Vladimír
Zimmer Jan
Harych Vladimír
(ext.)
Hušek Bohuslav
(ext.)
Jíša Jan (ext.)
Jurčovský Josef
(ext.)
Kaucký Bohumil
(ext.)
Kreuzinger Ladislav
(ext.)
Tlapák Josef (ext.)
Vostřel Alois (ext.)

Školní rok: 1937/45

**Třída: VIII.A a
VIII.B**

Abiturienti, kteří ve
stu-
diích normálně
pokračovali:

Beran Miloš
Bilina Oldřich
Biskup Jaroslav
Brožek Václav
Daniel František
Dobrodinský Jan
Grozdanovič Jan
Hezoučský Vladimír
Hovádek Václav
Janoušek Josef
Jech Jiří
Kašík Milan
Kotík Rudolf
Kozák Miroslav
Kozelka Jiří
Král Jan
Kyllar Ladislav
Marcalík Lubomír
Novák Zbyněk
Paplhám Jiří
Petrů Miroslav
Pilmann Jiří
Roesel Stanislav
Sochor Vladimír
Studihrach Miloš
Tomsa Miloš
Uhlíř Vladimír
Urban Milan
Vavruch Aleš
Velebil Jiří
Vidlák Zdeněk
Zeman Stanislav
Zerzáň Lubomír

Školní rok: 1937/45

Třída: VIII.C a VIII.D

Abiturienti, kteří dokončili

studium po přerušení, jež

bylo zaviněno okupací:

Bálek František
Benda Břetislav
Bernau Zdislav
Dědeček Emil
Feierabend Vladimír
Grégr Josef
Hemelík František
Hrazdil Bohuslav
Charvát Josef
Khunt Albert
Klinger Mirko
Knotek Zdeněk
Krása Jaroslav
Kubic Vladimír
Maria
Mirovský Václav
Nekola Oldřich
Pokorný Vladimír
Pták Antonín
Roubal Vladimír

Roubíček Karel
Řeřábek Lubomír
Sikač Jiří
Skrbek Kurt
Sovák Pravoslav
Svojsík Gustav
Šorejs Zdeněk
Štefánek Miloš
Štekr Miroslav
Štoček Václav
Ulrych Václav
Vávra Ivan
Vícha Antonín
Vogl Gustav
Voňavka Ivan

Školní rok: 1946

Interní žáci, kterým z důvodů zaviněných okupací

bylo vydáno vysvědčení až

po osvobození v roce 1945

a externisté, kteří vykonali

zkoušku dospělosti v letním

a podzimním období 1946

Brtva Antonín

Dvořák Jan
Faltus Jan
Hanuš Bohuslav
Chaloupka Luboš
Klouček Zdeněk
Leffler Ferdinand
Litera František
Miklík Milan
Mitošinka Emil
Novák Vladimír
Novotný Oldřich
Pekárek Karel
Platovský Milan
Pohl Vladimír
Pošmura Vojtěch
Ronek Antonín
Roubíček-Robek Josef
Sedláček Hynek
Sedláček Václav
Sládek Miloslav
Steiner František
Šamárek Stanislav
Šeiter Zdeněk
Šiška Vladimír
Špaňhel Josef
Štětina František
Vališ Jaromír
Větrovec Stanislav
Zikmund Vojtěch
Zlámal Vojtěch
Externisté, kteří absolvovali čtyřměsíční kurs pro

příslušníky
zahraničních armád a
vykonali
zkoušku dospělosti v
březnu 1946

Oddělení reálné:

Babec Pavel
Bachurek František
Bělský Antonín
Berka Jiří
Bunzák Štěpán
Dulov Vasil
Eidlpes Karel
Hoffmann Jan
Horák Ladislav
Hrabý Jan
Kechner Otakar
Koklop František
Kuzmik Kikuláš
Ňorba Demetr
Sedláček Jindřich
Schindler Hugo
Skála Svatopluk
Šlemar Josef

Oddělení reálně
gymnasijské:

Dalloš Vladimír
Dobrovský Alex
Fořtová Zlatava
Gibián Eduard
Grünbaumová
Marietta

Horský Alexandr
Chodora Miroslav
Kapin Herbert
Klauber Tomáš
Krása Jiří
Kubečka Miroslav
Madzar Petr
Moldavčuk Mikuláš
Nemeš Vladimír
Pisch Ondřej
Polívka Josef
Prenslarová Anita
Skrčený Jaroslav
Tafičuk Vasil
Verner Erich
Žežula Jiří

Školní rok: 1938/46

Třída: VIII.A

Bárta Jaroslav
Bartoš Jiří
Bažant Zdeněk
Blažek Miloš
Brož Zdeněk
Černý Pavel
Fencel Pavel
Filípek Václav
Frýda Jan
Grgurič Radko

Hájek Jan
Haškovec Ladislav
Havlíček Bohuslav
Hocke Karel
Hrkal Václav
Janda Jiří
Jehlička Petr
Jiříček Otakar
Jonáš Josef
Judl Luděk
Kadečka Jindřich
Kinský Jindřich
Kitlar Jaroslav
Klimeš Miroslav
Kolmaš Alois
Kotrbatý Vlastimil
Kovář Miloš
Krsta Miroslav
Lambl Vladimír
Libický Vladimír
Malec Karel
Mašín Jaroslav
Mlčoch Zdeněk
Plšek Oldřich
Prchal Bořivoj
Stárek Dušan
Čejka-Kolací
Václav (ext.)
Drásta Zdeněk
(ext.)
Peřas František
(ext.)

Školní rok: 1938/46

Třída: VIII.B

Austerlitz Jiří
Bureš Zdeněk
Frič Ivo
John Ivo
Kossakowski
Vladimír
Kovaříček Boris
Kratochvíl Jindřich
Křeček Zdeněk
Kupka Jaromír
Kuthan Radim
Loštický Cyril
Macoun Karol
Michněvič Ivan
Musil Jan
Musil Václav
Neubert Ladislav
Neuman František
Novák Miroslav
Novotný Miloslav
Pešl Vladimír
Procházka Jaroslav
Rybínski Milan
Sazima Miroslav
Sirotek Zdeněk
Stejskal Ladislav
Stief Emil
Stiksa Jiří
Šorm Jaroslav

Štibinger Stanislav
Šuma Jiří
Vančura Zdeněk
Vanýsek Vladimír
Vávra Karel
Veselý Vladimír
Voldřich Jan
Záplata Zdeněk
Blažka Miroslav
(ext.)
Karlovský Radovan
(ext.)
Levínský Otto (ext.)
Linhart Josef (ext.)
Lintymer Alois
(ext.)
Procházka Rudolf
(ext.)
Šimek Jan (ext.)
Urešová Libuše
(ext.)
Vobořil Stanislav
(ext.)
Zajíc Zdeněk (ext.)
Žilinský Jan (ext.)

Školní rok: 1939/47

Třída: VIII.A

Bezouška Vladimír
Blažej Miroslav
Bohuslavický

Zbyněk
Buchwaldek
Zdeněk
Conk Josef
Čepička Jan
Doškář Jiří
Drahozal Hypolit
Frei Jaroslav
Gregar Miroslav
Hájek Ladislav
Havlena Václav
Holub František
Hoyer Václav
Hubáček Gustav
Janda Miroslav
Jeřábek Ladislav
Kluba Jiří
Knapp Karel
Koníček Štěpán
Kopáč Zdeněk
Koubek Miroslav
Krch Karel
Lamač Miroslav
Michek František
Palatý Jiří
Rous Jaroslav
Wild Jiří

Školní rok: 1939/47

Třída: VIII.B

Oliviero de Gavardo
Moravec Miloš
Nekvasil Milan
Němec Tomáš
Nesveda Zdeněk
Novotný Bořek
Očenášek Miroslav
Pacák Pavel
Paukert Felix
Pechouš Miroslav
Prokůpek Zdeněk
Schück Milan
Spousta Josef
Startl Jiří
Stompfe Milan
Strnad Miroslav
Sychrava Lev
Sysel František
Šafránek Jaroslav
Šíma Josef
Špičák Miloslav
Šustr Vlastimil
Trhoň Vladimír
Vavruch Pavel
Veverka Josef
Vorlíček Jindřich
Votoček Ivan
Vronský Rudolf
Wild Jan
Žďánský Antonín
Kvapil Alois (ext.)
Šťastna Jaroslav
(ext.)
Rechziegel Edvard
(ext.)

Tesař Jan (ext.)

Školní rok: 1940/48

Třída: VIII.A

Auředník Jindřich
Baudiš Pavel
Baudiš Václav
Freund Jan E.
Klásterský Petr
Krivoss Ivo
Kusák Alexej
Lev Roman
Malínek Miroslav
Matějka Milan
Nový Luboš
Nový Rudolf
Pechouš Žitomír
Prais Josef
Pujman Petr
Rabas Miloslav
Scheinpflug Karel
Smolka Josef
Svěcený Pavel
Šmelhaus Stanislav
Šorm Pavel
Vaňka Jiří
Vilímek Jindřich
Vlček Zbyňek
Vojtěch Zdeněk

Vrba Jaromír
Weis Roman

Školní rok: 1940/48

Třída: VIII.B

Buriánek Karel
Gaisl Jiří
Hoch Aleš
Hvězda Josef
Janota Ivan
Kobr Svatopluk
Kučera Přemysl
Mareš Vladimír
Novák Vladimír
Pelikán Emil
Schmid Václav
Soběslavský Cyril
Sova Zdeněk
Stojan Bohumír
Šíma Stanislav
Šperk Jiří
Veselý František
Zlatník Kryštof

Školní rok: 1941/49

Třída: VIII.

Studenti dokončili studium, maturovali na jiných gymnáziích:

Bažant Vlastimil
Bohdalová Jiřina
Bouma František
Brandejský Miloš
Cach Jiří
Dražilová Miluše
Hataš Vladimír
Hedvík Zdeněk
Heidinger Miloslav
Hendrych Milan
Jiránek Jaromír
Jungwirth Arnošt
Kafka Jiří
Kařízek František
Kavková Hana
Kobran Jan
Kočí Josef
Koreisová Lada
Kottnauer Jaroslav
Kříž Blahoslav
Lazar Ctibor
Lucek Josef
Moser Miroslav
Novotný Zdeněk
Nývlt František
Osovský Michal
Procházka Jaroslav
Protiva Jiří

Suchomel Miloš
Šíkola Miloš
Šollová Dagmar
Štětková Milada
Tomšů František
Veselý Vladimír

Školní rok: 1941/49**Třída: VIII.**

Bouřil Josef
Donát Jiří
Formánek Milan
Hoffmann František
Houbý Ctirad
Jankovský Milan
Kanda Antonín
Kantov Karel
Kruliš-Randová Angelika
Kunz Miloš
Lhoták Miroslav
Machytka Milan
Matouš Jiří
Mayer Havolt
Mimra Jaroslav
Neumann Zdeněk
Novák Otto
Novotný Bohumil
Paštiková Nora Elen

Pelikán Milan
Pleskač Jiří
Sivový Pavel
Soběšlavský Otakar
Svoboda Antonín
Svoboda Karel
Šíp Jindřich
Špírek Otakar
Šubrt Ivan
Uhl Miroslav
Vodrážková Marie
Všetečka Miloš
Ždárek Adolf
Žižka Antonín
Kudláček Josef (priv.)

**SEZNAM ŽÁKŮ
VE ŠKOLNÍM
ROCE 1948/49****Třída: IV.A**

Androník Miroslav
Beneš Pavel
Berger Miroslav
Boháč Pavel
Brožek Theodor
Bruk Jan
Dolejš Antonín
Dvořák Boris
Forejtar Vítězslav
Feyrer Miroslav

Hájek Václav
Homolka Antonín
Hrouda Aleš
Chrapek Přemysl
Jedličková Jana
Kalenda Milan
Kleňka Vladimír
Kobližek Miroslav
Kordina Jan
Krása Zdeněk
Krčmář Otakar
Kubeš Otakar
Macan Václav
Pulkrábková Anna
Tesařová Jana
Vanická Václava

Rais Stanislav
Schmidtová Eva
Sitta Bohumil
Stárek Jiří
Svěrák Miloslav
Šín Jiří
Šmaha Jaromír
Šolý Jaroslav
Teclová Hedvika
Troskov Vladimír
Vágner Zdeněk
Vondrák Karel

Kvoch Milan
Landa Zdeněk
Lauš Jiří
Lehar František
Mašek Josef
Mimra Jan
Ondráková Dagmar
Peč Miloš
Pinkas Karel
Rýdl Josef
Suk Václav
Štikar Jiří
Švec Josef
Vomáčka Miroslav
Voráček Vladimír

Třída: V.A

Andres Eduard
Bednář Luděk
Bočoun Karel
Bouška Jiří

Brouzda Viktor
Čermák Jiří
Drábek Zdeněk
Drtina Vladislav
Elplová Milena
Fillinger Vladislav
Havlíček Václav
Horký Jiří
Chlumský Jan
Chrpa Stanislav
Chudomel Zdeněk
Kadlec Milan
Kricner Jaroslav

Třída: IV.B

Bechyňová Eva
Brodilová Miluše
Karásková Marie
Kutheil Josef
Lohr Evžen
Lukeš Daniel
Macek Zdeněk
Mahler Petr
Malina Lubor
Malý Bronislav
Merta Jan
Musil Otto
Nejedlý Josef

Třída : V.B

Dobiáš Jiří
Dostál Karel
Hájek Antonín
Havel Josef
Herles Vladimír
Hnátek Jaroslav
Hofmann Zdeněk
Horák Alexandr
Jana Miloslav
Kohl Josef
Koželuh Karel
Krupka Zdeněk
Míšek Jiří
Morch Václav

Novák Alexander
Novotný Jan
Novotný Zdeněk
Palatý Vladimír
Riedl Karel
Řezáč Jindřich
Stejskal Jiří
Stočas Ladislav
Synáč Ivo
Šimáček Karel
Trojan Ladislav
Vokáč Karel
Vondráček Otakar
Zavřel Štěpán

Třída: V.C

Čermák Jaroslav
Černý Bohumil
Drvota Viktor
Endršt Jaroslav
Fiedler Radko
Grünwald František
Hlaváček Ferdinand
Hlaváček Pavel
Horáček Ivan
Huml Karel
Kalabis Vladimír
Kavanová Milena
Linhart Jiří
Macourek Vladimír
Mačelová Danica

Malý Ivo
Netušil František
Nováček Petr
Novák Jaroslav
Papež Jiří
Pejša Ludvík
Pivoňka Jiří
Polášková Daniela
Řípa Jan
Seidler Pavel
Srbek Jaroslav
Šedivý Ludvík
Šemokrouchová
Pavla
Ševčík Jiří
Šimánek Milan
Tomášková Blažena
Tůma Josef
Vais Jiří
Vanišová Marie
Vopálenský Václav
Zajíc Stanislav
Zima Pavel
Zimová Marie

Třída: VI.A

Bedřich Václav
Bízek Stanislav
Bryan Jiří
Dlouhý Zdeněk
Džbánek Josef

Frydl Karel
Havlík Josef
Jupa Miloš
Kliment Karel
Knížka Karel
Kot Jiří
Kroupa Jan
Kučera Jaroslav
Kumpera Jiří
Kůta Jaroslav
Motejl Otakar
Popelka Jan
Radimský Jaroslav
Rajdl Jiří
Sedlář Jaroslav
Solovjev Miroslav
Suchý Jiří
Švejda Jindřich
Kuchařová Marcela
Ouředníková
Anděla
Ter-Manueliancová
Marie

Třída: VI.B

Čížek Lubomír
Kalvoda Jiří
Knotek Zdeněk
Křivánek Jiří
Melichar Jaromír
Nehyba Jiří
Novák Zdeněk

Suhevič Jorge
Šír Libor
Široký Jiří
Štercl Vladimír
Třebal Jiří
Urban Vlastimil
Vacek Radko
Vecko Jiří
Velas Vladimír
Veverka Alois
Vlasák Tomáš
Vlček František
Vrba Přemysl
Vrňák Bořivoj
Vršecký František
Zahrádka Pavel
Žaža Zdeněk

Třída: VI.C

Čepek Milan
Čochnář Zdeněk
Geyer Jiří
Chocholatý Jaroslav
Kohout Ota
Křiklán Radim
Kubáček Oldřich
Kutín Jiří
Lasota Otakar
Pivoňka Aleš
Procházka Lubomír
Sirový Zdeněk

Skřivánek Josef
Slabihoudek
Vladimír
Slíž Kamil
Steinocher Pavel
Strouha Milan
Svoboda Pavel
Svoboda Radovan
Šikýř Zdeněk
Šrajer Zdeněk
Zeman Zdeněk
Žofka Pavel

Třída: VI.D

Bína Vladimír
Biško Vlastimil
Bláha Karel
Brichta Jaroslav
Brož Karel
Bukačová Hana
Erbert René
Fiala Miloš
Hájek Josef
Holub Ladislav
Hradečný Zdeněk
Cheníček Oldřich
Jakoubek Viktor
Janda Oldřich
Jelínek Richard
Jeníková Ludmila
Jiránek Pavel

Kalinová Eliška
Karoč Luboš
Kolisch Bedřich
Kotva Milan
Koutecký Jan
Kubisková Eva
Lorencová Ludmila
Novotná Marie
Pěkná Květa
Prokopová
Jaroslava
Vychroňová Zdeňka

Třída: VI.E

Belanová Elena
Hadinec Ivo
Horynová Marta
Kavanová Růžena
Kletečka Jaromír
Kofroňová Vlasta
Komínková Libuše
Latzko Roland
Lorián Viktor
Lukešová Jana
Mačelová Naja
Malý Zbyněk
Machovský Jaroslav
Nestával Jiří
Paleček Miloš
Pilík Miroslav
Rieger Václav

Roger Bedřich
Salmon Václav
Sládek Eduard
Smolka Jaroslav
Sochor Jindřich
Suchan Ivo
Štěpnička Milan
Winkler Josef
Valová Klára

Třída: VII.A

Berdych Jiří
Brodský Artuš
Burger František
Čacký Emil
Čapek Radan
Dvořák Jaroslav
Fon Jiří
Hornych Antonín
Hyška Vladimír
Janota Miloš
Kadlec Petr
Klápa Ladislav
Kloubek Jan
Korb Přemysl
Kořenský Otakar
Křešina Václav
Křivan Zdeněk
Kubovský Josef
Marek Jan
Mrha Jiří

Paukert Ivo
Pokorný Miloš
Preininger Dalibor
Procházka Miloš
Rous Vladimír
Řezáč Pavel
Smutný Jiří
Strouhal Evžen
Drábek Jaroslav
(emigr.)
Slivka Jiří (migr.)
Škutina Vladimír
(vylouč.48)
Umlauf Miloš
(emigr.)

Třída: VII.B

Abraham Jaromír
Bartoníček Miloš
Bártová Libuše
Bláha Jan
Černý Antonín
Drbal Aristides
Dulíček Karel
Hájek Jan
Havel Miroslav
Holub Jan
Horáček Vladimír
Hošťálek Zdeněk
Hrubý Jaroslav
Chalupa Vladimír

Janoušek Pavel
Kafka Vladimír
Kazda Stanislav
Knapp Jiří
Kolařík Ladislav
Maršálek Ctirad
Náplava Zdeněk
Nitsch Bořivoj
Paška Miroslav
Petr Pavel
Polák Ladislav
Rauscher František
Straková Marie
Strnadová Marie

Třída: VII.C

Brousil Jindřich
Grégr Miroslav
Jiřík Vlastimil
Klier Kamil
Kohout Pavel
Myčkal Jiří
Padior Jiří
Petrbok Igor
Podrazil Václav
Pokorný Radomír
Poseděl Miroslav
Rafalský Dimitri
Scheinost Jan
Slavík Jaroslav
Stefan Ivan

Stehlík Oldřich
Strolený Stanislav
Sýkora Vilém
Syrůček Milan
Tluchoř Břetislav

Trefný František
Valšík Antonín
Veselý Jiří
Vinař Václav
Votava Vladimír

Vrána Josef
Waniek Ludvík
Žádný František
Bondy Ota
(privatista)

Seznam absolventů SPŠCH

Školní rok: 1951/52

Třída: CH 4a

Třídní prof.

dr. Josef Chytrý

Čapka Miroslav

Dupal Otakar

Hašek Zdeněk

Houska Vítězslav

Hrdlička Jan

Hubička Vladimír

Indra Vladimír

Kadlec Ondřej

Krátký Vladislav

Krejčík Vladimír

Obraz Ivo

Poslovský Otto

Romanov Luboš

Röschenthaler Ervín

Rylek Milan

Semián Jiří

Schmid František

Skořepa Václav

Smola Josef

Sobotka Richard

Svobodný Zdeněk

Šabat René

Tyle Josef

Vajglová Hana

Varvařovský Mirosl.

Vávra Vladimír

Třída: Ch 4b

Třídní prof.

dr. Josef Rožan

Blahovec Blahoslav

Češka Miroslav

Fatrle Stanislav

Feigl Zdeněk

Friedl Karel

Gucko Zdeněk

Hanuš Ladislav

Hrnčář Jiří Javůrek Alois

Jirásek Vladimír

Kabát Miloslav

Kankrlíková Marie

Karas Václav

Karel Jiří

Němec Jiří

Němec Rudolf Pacovský
Jaroslav

Pirník Emil

Pořtová Ludmila

Růzha Vladimír Sedlmajer
Bohumil

Setnička Ladislav

Smrž Miroslav

Souček Jiří

Štefanka Ladislav

Tomášek Karel

Tomeš Jan

Vápeník Rudolf

Třída: Ch 4c

Třídní prof.

dr. Jaroslav Šimek

Haas Karel

Hájek Vladislav

Holeček Karel

Chmelař Miroslav

Kaiser Rudolf

Kantůrek Jiří

Klein Jiří

Kubelka Jiří

Leber Miloš

Lužanský Ladislav

Matějka Josef

Novák Stanislav

Novohradská Věra

Paur Zdeněk

Pavlásek Jaromír

Plachý Čeněk

Pohl Josef

Pokorný Václav

Sofr Ota

Suchánek Jaroslav

Svoboda Milan

Šmejkal Karel

Tříška Jiří

Velímský Vladimír

Volf Jiří

Voráček Jaroslav
Vrba Josef
Zikmund Jiří

Školní rok: 1952/53

Třída: CH 4a

Tř. prof.

dr. Josef Chytrý

Bartošová Blažena
Beznoska Jiří
Čáp Jiří
Čech Jaroslav
Desort Adolf
Drašarová Věra
Flesar Jiří
Hladík Oldřich
Horáková Ludmila
Chot Břetislav
Katt Miroslav
Klanda Břetislav
Konopásek Zdeněk
Kremličková Jitka
Kučera Ladislav
Lorenz Lubomír
Malá Marie
Máša Zdeněk
Mravinac Josef
Musilová Jitka
Nápravník Jiří

Novák Viktor
Pašek Antonín
Pospíšil Josef
Řepásek Václav
Schindler Jaroslav
Stupka Ladislav
Šáfr Jaroslav
Švorba Václav
Tymich Jaroslav

Třída: CH 4b

Tř. prof.

dr. Jaroslav Voříšek

Baše Jiří
Bouška Vlastislav
Černaj Radúz
Doudová Bohumila
Elbel Jiří
Haňkivskyj Boris
Hrbek Jiří
Janků Zdeněk
Knor Zdeněk
Kopal Stanislav
Kříž Rudolf
Lehečka Vratislav
Machalická Zdeňka
Marek Jiří
Mencl Jaromír
Neuwirth Tomáš
Novák Zdeněk
Pavlík Lubomír
Pavlíková Marie

Pradáč Jiří
Říha Miloš
Slavíček Josef
Šetek Josef
Šimůnek Miroslav
Touš Jindřich
Valášek Jiří
Vrba Vladimír
Waldek Vilém

Třída: CH 4c

Třídní prof.

dr. Jaroslav Šimek

Bervic Stanislav
Cangel Kurt
Čvančara Miloš
Dobrkovský Ladislav
Friml Zdeněk
Hanzelín Jiří
Háva Karel
Holečková Romana
Hrodková Naděžda
Karas Vladimír
Kocourek Václav
Lébl Miroslav
Linhartová Soňa
Linková Eva
Maštalř Lubomír
Mraček Josef
Mudra Zdeněk
Pařízek Rudolf
Petržila Vladimír

Rubeš Miloš
Soukup Miloslav
Štetlík Václav
Štangl Richard
Valenta Karel
Vanča Josef
Vobořil Miroslav
Vokáč František
Votava Zdeněk
Zeman Vladimír

Školní rok: 1953/54

Třída: CH 4a

Třídní prof.
ing. Karel Andrlík

Barák Vladimír
Brutar Vladimír
Bureš Ivo
Černáč Eduard
Dzvonecká Josefa
Harichová Helena
Hoch Petr
Hraničková Milena
Hron Josef
Hudeček Karel
Hůrka Josef
Janečková Věra

Jursík František
Kaňa Josef
Karasová Věra
Kašpárková Jarmila
Koťátko Václav
Kubant Josef
Kučera Bohuslav
Kulhánková Jaroslava
Malý Jaromír
Matásek Jan
Mládek Jan
Münich Jan
Pertlík Jiří
Reichrt Václav
Říha Zdeněk
Sedláčková Jiřina
Suchanová Růžena
Sýkora František
Zamazal Jaroslav

Třída: CH 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Codr Lubomír
Fakan František
Kotlan Jiří
Krošlák Rudolf
Kubát Karel
Litera Antonín
Motyčka Vladislav
Nachtigal Jaromír
Novák František
Nykl František

Pác Jiří
Pála Bedřich
Pangrác Miroslav
Růžička Radomír
Skřivánek František
Strejc Karel
Šolc Bohumil
Štádlér Jiří
Šula Miroslav
Tintěra Jiří
Tuček Ferdinand
Vaněček Bohumil
Vavříková Marie
Veselý Jaroslav
Vlachová Eva
Votava Václav
Weil Ludvík
Wernerová Marcela
Zach Jiří
Zemanová Věra

Třída: CH 4c

Třídní prof.
dr. Jaroslav Šimek

Bareš Jaromír
Černý Jaroslav
Dlouhý Josef
Forejt Antonín
Gaislová Věra
Havel Zdeněk
Havlíček Vítězslav
Havlová Anna

Heveroch Ladislav
Kadeřábek Karel
Koštovalová Jitka
Král Karel
Krejčík Václav
Kroutil Antonín
Kubálek Jiří
Kubát Jaroslav
Kubíček Karel
Kupf Vlastimil
Macků Aleš
Machala Bedřich
Muláček Zdeněk
Němeček Vladislav
Neumann Jiří
Romanovová Alice
Šmelhausová Eva
Štiková Růžena
Štorek Václav
Zeman Bohuslav

Školní rok: 1954/55

Třída: 4a

Třídní prof.
dr. Jaroslav Voříšek

Abušinov Alexandr
Burian František
Daňková Jarmila

Eder Josef
Fiala Jiří
Fiedler Bobbie
Gütl Pavel
Helebrant Václav
Helus František
Charvátová Alena
Jelínek Jiří
Klejna Pavel
Kolenčík Karel
Krauz Václav
Kříž Lubomír
Kuchař František
Mahler Petr
Med Jan
Němeček Karel
Perman Pavel
Rosa Zdeněk
Slíva Karel
Snopek Stanislav
Stowasserová Irma
Stoyová Anna
Syrovátko Richard
Teplický Igor
Thořová Dana
Tichý Karel
Troják Jiří
Vápeník Jan
Vavruška Alexandr
Záruba Jan

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Bartoňková Jiřina
Bičovský Karel
Blahovcová Helena
Branišová Hana
Dostálková Marie
Dubský Jiří
Hajková Pavla
Chvátal Josef
Janeš Karel
Kalendová Zdeňka
Karlíková Olga
Kavinová Věra
Kocar Břetislav
Koumar Ludvík
Krakovičová Ljuba
Kratochvíl Jiří
Krejbich Zdeněk
Marhoul Antoňín
Masnerová Marcela
Matoušková Jiřina
Matyszová Gertruda
Mencl Karel
Papoušek Jaroslav
Průcha Jiří
Přibíl Erich
Rosmus Jan
Skřivanová Dagmar
Vajgent Blahoslav
Vítovský Otakar
Zikánová Zdena

Třída: 4c

Třídní profesor
dr. Jaroslav Šimek

Bílek Milouš
Eliáš Vladimír
Janda Jiří
Jasanovská Zdena
Jasanovský Pavel
Jokš Zdeňek
Juchelka Bohumír
Karásek Miroslav
Kašparová Hana
Koppová Evelyn
Křpatová Miloslava
Křížek František
Kurandová Jindřiška
Kůrka Jaroslav
Linhart Jiří
Moučka Václav
Novák Jindřich
Prošek Jaroslav
Richterová Hana
Šantroch Jiří
Špičák Eduard
Urbanová Soňa
Vokáč Karel
Vorel Zdeněk
Vyčítal Václav
Zapletal Petr
Zelycz Klement

Třída: 4d

Tříd.profesor
dr. ing. Karel Hrabě

Černý Jaroslav
Doležalová Anna
Douděra Václav
Dvorská Marta
Hanák Alois
Harsa Emil
Havlíček Václav
Hořínek Ivan
Hříbal Josef
Jeřábek Jiří
Kantořík Stanislav
Kusák Ladislav
Mader František
Moravec Jaroslav
Moulík Roman
Mrzílek František
Náčovský Lubomír
Neužil Jiří
Nevosad Miroslav
Oprchal Jaroslav
Pekara Jaroslav
Prokop Vítězslav
Rýgl Lubomír
Rychnovská Antonie
Srnková Dagmar
Šeráková Božena
Trauč Josef
Ulrich Karel
Vacek Stanislav

Školní rok: 1955/56

Třída: 4a

Třídni prof.
dr. Jaroslav Voříšek

Bělina Miroslav
Cezner Václav
Cihelka Karel
Červený Jiří
Drábek Miloslav
First Bohumil
Fremunt Radko
Fučíková Božena
Gabriel Jan
Grunt Jiří
Holý Jiří
Hromádka Vladimír
Chalupová Dagmar
Choura Richard
Jambor Pavel
Jindra Eduard
Katz Zdeněk
Kryl Jiří
Líbal René
Malý Václav
Neumann Josef
Novák Pavel
Novotná Eva
Opršalová Hana
Petrová Zdena
Rösler Stanislav
Slípka Stanislav
Száko Jiří
Šídlo Vladimír

Šifalda Pavel
Štádlarová Eva
Veselá Helena
Veselý Miloslav

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Bárta Milan
Černý Zdeněk
Eisler Karel
Fiala Jiří
Gózon Štěpán
Hanušová Helena
Horčíčková Marie
Chlost Milan
Choutková Danuše
Káňa Miroslav
Keller Erik
Kopáčová Eva
Kubátová Olga
Langnerová Helena
Marková Míla
Matina Luděk
Matys Vlastimil
Micka Václav
Mocek Karel
Otava Zdeněk
Papežová Dagmar
Pechar František
Pěnkava Jaroslav
Procházka Miroslav

Rozmara Slavoj
Růžička Josef
Stibůrek Stanislav
Vargoško Jindřich
Vyleťal František

Třída: 4c

Třídní prof.
dr. Jaroslav Šimek

Bartošová Jarmila
Brabencová Jiřina
Černá Monika
Fegerová Tatjana
Hermanová Jana
Horský Otta
Janda Zdeněk
Kořan Jindřich
Kovalčík Vladimír
Laskavská Marie
Machonský Miroslav
Malíková Eva
Marouš Jiří
Martinovský Ivan
Mess Rudolf
Novák Stanislav
Novotná Eva
Papež Miroslav
Pospíšil Jiří
Pošíval Zdeněk
Reif Antonín
Růžek Miloslav
Řehák Jan

Šimeček Josef
Švábová Drahomíra
Tamele Jaroslav
Vejsada Karel
Verner Milan
Vojtěch Jindřich
Zoula Václav

Třída: 4d

Třídní prof.
dr. ing. Karel Hrabě

Bečvář Ladislav
Bradáč Miroslav
Burda Vladislav
David Evžen
Drahý Drahomír
Dufek Jan
Hájek Leoš
Halamka Josef
Hrubešová Danuše
Jira Lubor
Král Vratislav
Kučerová Irena
Kusáková Jarmila
Lemfeld Karel
Lorenc Václav
Pastyřík Jan
Polívka Jaroslav
Prachař Miroslav
Raida Oldřich
Říhová Alena
Sekalová Jaroslava

Starý Josef
Sýkorová Jitka
Špeldová Jana
Třísková Libuše
Valentová Růžena
Vaniš Otakar
Vášová Zdeňka
Vejvoda Josef
Vocetka Jiří

Třída: A2

Třídní prof.
Josef Staněk

Augustinová Zdeňka
Čaplová Eva
Čížovičová Zdenka
Doksanský Vladimír
Hacaperková Jarosl.
Hruška Jiří
Chyba Odřich
Jeníčková Irena
Kellerová Ivana
Kočí Jiří
Kolář Jiří
Ledvinová Zuzana
Novák Milan
Petřík Aleš
Popp Miroslav
Slobodzian Klement
Tomášek Emanuel
Víden Ivan

Školní rok: 1956/57

Třída: 4a

Třídní prof.
dr. ing. Jaroslav Voříšek

Böhm Bohumil
Čapek Vratislav
Černý Jiří
Drahotská Blanka
Eliášová Jana
Fryč Karel
Hájek Jiří
Hamata Josef
Janský Michal
Judová Bohumila
Kašpar Josef
Kokeš Jiří
Kopecký Josef
Korandová Magda
Koza Václav
Kulhánková Eva
Lamačová Eva
Lískovcová Milena
Oberhofner Josef
Pastejřík František
Pešek Milan
Šmucler Karel
Tichá Hana
Vedral Milan

Volemanová Jaroslava
Vyšín Zdeněk
Zikán Josef
Žák Jaroslav
Žíla Vladimír

Třída: 4b

Třídní prof.
Josef Staněk

Adler Petr
Čech Miloslav
Hanf Miloš
Herčíková Marie
Hoffmann Miroslav
Hutla Vlastimil
Janda Stanislav
Kohoutová Alena
Kotýnek Otto
Krajl Jaroslav
Krček Miroslav
Kubecová Květa
Kuchař Vladimír
Kůst Bedřich
Kutil Josef
Lískovcová Jana
Lvovská Jana
Matěnová Eva
Pavienský Ladislav
Peč Vladimír
Poláček Jiří
Pospíšil Jindřich
Psotová Milica

Smažík Miroslav
Šárovcová Světlá
Šmejkal Jaroslav
Tax Jiří
Těšitel Jaroslav
Vítek Miloslav
Zajíc Jiří

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Alois Macas

Bártková Vlasta
Boháč František
Český Vladimír
Effmert Jiří
Hally Jan
Havrdová Alžběta
Hladká Věra
Hochmanová Irena
Hrabě Jiří
Hrudka Bohumil
Hyška Karel
Jaroš Jaroslav
Jermlová Jaroslava
Jung Karel
Mašková Alena
Michálková Hana
Mráz Jan
Peška Milan
Plaček Jiří
Prager Jiří
Průša Petr

Šimková Jana
Šmejkal František
Šmíd Jiří
Šmíd Miloslav
Štefan Milan
Štern Petr
Tichý Miroslav
Třísková Věra

Třída: 4d

Třídní prof.
ing. Marie Klímová

Arnšteinová Zuzana
Balíková Věra
Benda Stanislav
Fršlíňková Jitka
Hořínek Pavel
Jejkal Pavel
Jíša Jiří
Kainrath Otakar
Karvánek Pavel
Kříž Josef
Kubíček Antonín
Kuna Ivan
Lišková Věra
Lomberská Karla
Lukavský Ladislav
Mahrová Olga
Maršálek Luboš
Mikan Josef
Neradová Jitka
Pelant Pavel

Punčochářová Jana
Sláma Jan
Šedivý František
Šesták Jaroslav
Šikl Jaromír
Štěpánková Markéta
Tolma Václav
Tuček Miloslav
Vaněk Vlastimil
Zika Petr
Žid Pavel

Třída: V5

Třídní prof.
dr. Josef Chytrý

Betková Alena
Bezděková Helena
Čoček Otta
Grohman Josef
Haruda František
Chromík Jindřich
Klein Petr
Kopecký Milan
Koukolík Karel
Krucká Hana
Maršálek Adolf
Mizerová Dagmar
Moucha Václav
Mudra Josef
Novák Milan
Pokorný Jindřich
Převrátíl František

Slavík Jaroslav
Škop Jiří
Škvor František
Špryňar Jaroslav
Vála Ladislav

Třída: A2

Třídní prof.
Zdeněk Knor

Bendová Eva
Buková Jiřina
Černá Jitka
Davídková Hana
Hostomský Konrád
Jakubíčková Ludmila
Jelenová Marie
Jindráková Eva
Jiričková Olga
Kartašová Alena
Kastl František
Kociová Yveta
Krásová Jitka
Kukla Otto
Kunová Božena
Lábler Benno
Menšíková Jarmila
Moravcová Eva
Neuberg Miroslav
Novák Antonín
Pelzbauer Jiří
Petržilka Otto
Pokorný Miloš

Reichelt Miloslav
Říhová Danuše
Spitzer Josef
Stejskal Antonín
Straková Dagmar
Šimonová Danica
Šulcová Jarmila
Šulcová Marta
Vašíčková Soňa
Vilimovský Zdeněk
Vrchovská Věra
Zelenková Eva

Školní rok: 1957/58

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Nina Kašíková

Burešová Eva
Felix Zdeněk
Göttler Jiří
Hauptová Olga
Hlaváčková Marta
Horký Jan
Hrdličková Eva
Chaloupková Marie
Chméliovská Věra
Klich Vladimír
Koloušková Věra
Kopečná Marie

Krejčová Dagmar
Kubrychtová Jarosl.
Masaříková Eliška
Mlejnková Jana
Moulisová Marie
Myslíková Olga
Otopalová Hana
Pacák Petr
Perglerová Hana
Plecitý Jaromír
Plecitý Vladimír
Rudová Jana
Řihák Vítěslav
Součková Jana
Stejskal Rudolf
Stuchlíková Jarita
Šimsová Vlastimila
Teplý Pavel
Vodičková Josefa
Vonka Jiří
Vystyd Jiří

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Beránek Václav
Bořkovcová Olga
Čechura Jaroslav
Drahoňovská Hana
Figerová Jaroslava
Fiker Jiří
Formánek Jan

Hladík Jiří
Hlaváček Petr
Houser Stanislav
Hrabánek Břetislav
Hynek Karel
Kloc Karel
Konečný Karel
Kraus Ivan
Mareš Emil
Mílec Karel
Noha Přemysl
Pecka Jaroslav
Petříková Alena
Pihera Pavel
Počta Ladislav
Poseltová Marta
Radová Bohumila
Ralková Alena
Schweizerová Jana
Skalická Eva
Smrčková Hana
Tesař Ludvík
Thoma Zdeněk
Tydlitátová Helena
Vašíčková Jarmila
Veverková Věra
Vocílka Jiří

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Rudolf Kucler

Bálek Václav

Barcal Miroslav
Bartáková Marie
Berka Milan
Borčická Věra
Čerňavský Jaroslav
Čiperová Eva
Davídek Alois
Dohnalová Jaroslava
Hatan Jiří
Kaisler František
Křeček Václav
Kubát Jiří
Kuda Vladimír
Meisner Josef
Moc Jan
Nepovím Pavel
Nikl Jaromír
Peták Petr
Pokorný Ivan
Prylová Helena
Pšenička Václav
Rauer Antonín
Rejman Pavel
Řípková Eva
Solařík Pavel
Spanlangová Ivana
Svoboda Václav
Šedivý Čestmír
Šulcová Hana
Tesař Ladislav
Vacková Blanka
Valeška Jiří
Vaňková Marie
Vejvoda Jaroslav
Veselá Eva

Třída: 4d

Třídní prof.
Josef Staněk

Ambrožová Eva
Běhal František
Beneš Miloš
Brigidčáková Naděžda
Brunhofer Jiří
Cirmon Eduard
Dener Richard
Drozd Václav
Dušek Václav
Fiala Vladimír
Hilgartnerová Alena
Holec Jiří
Hozová Eva
Hrušková Pavla
Jílková Hana
Kopecký Jan
Krátká Alena
Krs Václav
Křišťál Miloš
Maršálek Miroslav
Mařík Karel
Mikolášek Jan
Mikšanová Jiřina
Moravec Aleš
Peroutka Jaroslav
Procházková Jiřina
Riegrová Ludmila
Studený Jaroslav
Šebek Petr

Teklá Marie
Tilleová Sylva
Urbanová Jana
Váňa Miloš
Věříšová Božena
Zamazalová Ludmila

Pustina Jiří
Valenta Jaroslav
Věchet Mojmír
Vildová Helena
Vondruška Václav
Zelenka Jaromír

Rubešková Danuša
Štanglová Eva
Štrossová Jitka
Vidmar Arnošt
Vidmarová Hana
Zima Miroslav

Třída: V5

Třídní prof.
ing. Rudolf Kucler

Bajtová Marta
Blüml Jaroslav
Dostálová Eva
Dvořák Vladimír
Eibl Jiří
Ekl Jindřich
Fučík Ivan
Gutwald Vladimír
Holub Milan
Joachimstálová Hana
Kárník Karel
Krob Vladimír
Majer Zdeněk
Malčánková Anna
Matschina Harry
Matuška Josef
Müllerová Jarmila
Mužík Miroslav
Němeček Arnošt
Novák Milan
Novák Vladimír
Pudilová Miluše

Třída: A2a

Třídní prof.
dr. František Jahoda

Balcarová Alena
Blažková Jarmila
Bohuslav Václav
Brožková Blanka
Cipra Jiří
Černá Hana
Geršl Tomáš
Grosskopfová Iva
Hladíková Jaroslava
Hrejsa Jan
Jež Hynek
Kábrtová Milena
Kalina Miroslav
Kissling Zbyněk
Kleinová Jarmila
Kloboučník Jan
Kocík Jan
Konečná Jarmila
Králová Marcela
Krausová Jarmila
Pajer Jiří
Pospíšil Jiří

Třída: A2b

Třídní prof.
dr. ing. Karel Hrabě

Brieh Zdeněk
Denk Raimund
Kabusová Libuše
Karel Jaroslav
Kindlová Eva
Kneifel René
Knotková Anna
Kopecký Rudolf
Krzák Rudolf
Mader Karel
Mikyšková Marcela
Novák Alois
Petřeková Jiřina
Pokorný Rudolf
Prachař Vladimír
Řehoušková Marie
Řipová Jitka
Sládková Věra
Svoboda Zdeněk
Šíp Josef
Štrupl Jiří
Vrchota Jaroslav

Zábrodský Vladimír
Zelená Eva

Školní rok: 1958/59

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Nina Kašíková

Fišarová Eva
Havránek Karel
Hrabánek Miloslav
Jakschová Helena
Janderková Jana
Jašová Jana
Koucká Věra
Možná Naděžda
Olševská Eva
Pechek Jiří
Reinerová Jana
Riegl Ivan
Ryšavý Jan
Samková Hana
Skolková Jiřina
Sládková Jana
Smrkovský Karel
Soukup Ladislav
Spěváček Václav
Strouhová Jarmila
Svobodová Vladimíra

Špalek Ivan
Urbánková Olga
Vaníček Petr
Vendyšová Jarmila
Vincens Jiří
Vokál Petr
Votava Pavel
Zámečnicková Ludmila
Zapletal Ladislav

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Bálková Věra
Bartošová Jaroslava
Bengl Milan
Bláhová Zdeňka
Černohorský Josef
Dlouhý Ivo
Fikar Jiří
Fišerová Helena
Fořtová Hana
Havel Miroslav
Havel Miroslav
Heisnerová Alena
Hoffmannová Eva
Husáková Václava
Kamenická Blanka
Krysta Zdeněk
Lázničková Jana
Mílová Ludmila
Pavlík Petr

Ráž Karel
Řeháková Ludmila
Skružný Zdeněk
Stoy Vladimír
Svoboda Jan
Šereda Vladislav
Škopek Karel
Štěpánová Helena
Šubrtová Jana
Tölgová Marie
Tošnerová Blanka
Vrba Petr
Widtmanová Irena

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Rudolf Kucler

Bubínek Vladimír
Císař Adolf
Červinka Ladislav
Čmejrková Iva
Fiala Josef
Chaloupková Eva
Kalina Karel
Karajani Chariklia
Koulová Jitka
Ledvinková Eva
Miksa Josef
Novák Petr
Novotná Zdeňka
Pospíšil Jiří
Procházková Zdeňka

Ryčl Jaroslav
Saturková Jiřina
Sirotek Josef
Svědíněk Antonín
Šarounová Milena
Šebková Eva
Šindelář Josef
Štěch Milan
Tippman Jindřich
Tišlová Hana
Tlášková Eva
Toman Luděk
Tomková Magdaléna
Vintiková Miloslava

Třída: V5

Třídní prof.
ing. Alois Macas

Albrecht Josef
Balcar Jiří
Černý Milan
Fabiánová Erika
Faigl Antonín
Fišera Stanislav
Gracias Radovan
Heřt Miroslav
Holý Boris
Houdková Eva
Hudcová Milada
Chalupníčková Magd.
Jelínek Jiří
Jelínková Alena

Kordík Vladimír
Kovářík Luboš
Machýčková Miroslava
Marhoul Bohumil
Pitra Václav
Rambousek Josef
Schwarz Miloš
Sitta Jindřich
Skála Dušan
Suchý Viktor
Šarhan Jaroslav
Škoda Karel
Šmíd Zdeněk
Uřídil Pavel
Zedník Zdeněk
Žezulka Miloš

Třída: A2

třídní profesor:
dr. František Jahoda

Bohuš Petr
Cetkovský Vladimír
Hanačíková Ivetta
Hoblíková Jarmila
Hořejšová Marta
Hvězdová Hana
Jeřábková Jitka
Jírů Marie
Kadlecová Liběna
Kremer Jiří
Lhotský Evžen
Mach Josef

Matějčková Hana
Melicharová Aleška
Menzelová Drahomíra
Mrazík Josef
Neubert Otokar
Novák Jiří
Nováková Anna
Nováková Jana
Patková Vlasta
Pokorný Milan
Soldátová Hana
Sova Jan
Šťovíčková Libuše
Ulrich Jan
Vodička Roman
Zahradníčková Jana
Zvolánková Zdenka
Žabžová Jindřiška
Žvanutová Jarmila

Školní rok: 1959/60

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Rudolf Kucler

Baťhová Jiřina
Birčák Pavel
Bradáč Václav
Brouk Ivan
Fiala Václav

Hofmanová Olga
Horáček Jan
Hraničková Viktorie
Husník Stanislav
Jíchová Milada
Mann Jaroslav
Maxová Jana
Müller Pavel
Slavíková Jana
Sobolová Hana
Suchánek Miloslav
Sündermann Pavel
Šafařík Jindřich
Tejchman Pavel
Tonek Ctirad
Veselý Vladimír
Vlček Hanuš

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Jiří Musil

Dneboský Josef
Hoffmann Lubomír
Hovjäcký Jaromír
Charvátová Daniela
Ježová Miloslava
Krtěk Arnošt
Kříž Otomar
Kříž Václav
Marc Josef
Markvart Radomil
Materna Josef

Michálková Jana
Mokrá Jitka
Nepomucký Pavel
Peteráčová Vlasta
Pilařová Eva
Ročková Libuše
Sloupová Eva
Srna Václav
Štěpán Lubomír
Živný Jiří

Třída: V5

Třídní prof.
ing. Ladislav Palek

Bařha Milan
Brabec Josef
Deml Jiří
Heller Jiří
Hladký Viktor
Kristen Eduard
Mlíka Václav
Pecka Jaroslav
Posířil Bořivoj
Rohlík Zdeněk
Roubíček Antonín
Salát Václav
Schauerová Marie
Sladký Jan
Stejspal Václav
Škaloud Jaroslav
Šustr Antonín
Švihla Miloslav

Tampír Jiří
Tůma Lubomír
Tykač Evžen
Vobořil Jiří
Volek Jiří
Zehnal Josef

Třída: A2a

Třídní prof.
dr.ing. Karel Hrabě

Austerová Marta
Bartošová Jana
Culka Přibyslav
Drobílek Miroslav
Dvořák Oldřich
Gosler Petr
Houdková Věra
Kohout Jaroslav
Křesnička Eduard
Kubátová Ludmila
Machurková Marie
Marečková Aranka
Musílek Jan
Nevečeřalová Milada
Ondráček Stanislav
Procházka Dušan
Weber Arnošt

Třída: A2b

Třídní prof.

Zdeněk Kepřta

Kabeš Jiří

Kredba Jaroslav

Martinková Erika

Mlejnek Josef

Pelikánová Marie

Petrová Eva

Petříček Václav

Pilsová Jana

Skřivánek Václav

Slezáková Dana

Straka Antonín

Šindelář Jiří

Vodseďálková Jana

Vozábová Věra

Vrzalová Dana

Zinková Milada

Žitný Zdeněk

Ferešová Anna

Ježdíková Marie

Jiran Luděk

Kňourek Jaroslav

Kohoutová Květoslava

Kotrouš Jiří

Kvasničková Helena

Mašková Anna

Nedvěd Miloš

Pastyříková Jarosl.

Rážgová Taťána

Rosová Eva

Ryšková Věra

Slezák Zdeněk

Šímová Věra

Tesařová Jana

Tláskal Jaroslav

Topinka Richard

Vacek Jan

Voldřich Stanislav

Zvolánková Ludmila

Dušek Stanislav

Filip Petr

Gonzalezová Anita

Hemer Ivan

Hlavnička František

Jeklová Milena

Kaukušová Marta

Kejdanová Jaroslava

Kolář Pavel

Kroczková Anna

Kunstová Eliška

Lederer Pavel

Müllerová Jana

Nováková Jana

Petřina Antonín

Štěpánová Hana

Turyňa Radovan

Viktorová Ladislava

Višinská Helena

Vychytilová Jarosl.

Školní rok: 1960/61

Třída: 4a

Třídní prof.

Bohumil Randsorf

Baxa Otomar

Beták Rudolf

Černý Jaroslav

Desortová Ivana

Třída: 4b

Třídní prof.

ing.Zdeněk Otruba

Bezpalcová Iva

Bilínová Miloslava

Blahout Antonín

Boček Karel

Bojadžijeva Nevjana

Budilová Jiřina

Čapek Jiří

Třída: V5a

Třídní prof.

dr. Karel Jahoda

Buchta Milan

Burian Karel

Cejnar Karel

Douša Alexander

Formánek Miloslav

Hatina Milan

Horáček Zdeněk

Horešovský Oldřich

Chmelík Jan

Polidar Václav

Pošvářová Jaroslava

Rajtora Jaroslav

Semík Michael

Tichý Richard

Žambůrek Zdeněk

Třída: V5b

Třídní prof.

Zdeněk Keprta

Benák Tomáš

Jankovský Miloslav

Jaša Jaroslav

Kořínek Karel

Kouba Václav

Koucká Eva

Kozel Jaroslav

Kudrnáč Stanislav

Lukeš Vladimír

Machýčková Miluše

Martínek Jiří

Mašek Jaromír

Mašek Jiří

Patlejš Václav

Penionžiková Květ.

Schindler Josef

Šára Václav

Šístek Ladislav

Tejnecký Miloslav

Zbrožek Jaroslav

Třída: A2a

Třídní prof.

Vladimír Suchan

Bolechová Eleonora

Dolejší Eva

Hyršl Jaroslav

Jadrníčková Ludmila

Jarošová Bohumila

Jarošová Ludmila

Kletečka Jaromír

Knappová Markéta

Malá Eva

Novák Vítězslav

Olič Rudolf

Poláková Jitka

Průšová Ilona

Stiburek Vladislav

Stuchl Zdeněk

Tichý Ludomír

Vernerová Inuše

Všetičková Eva

Zajíček Karel

Zeithammerová Jitka

Třída: A2b

Třídní prof.

ing. Eva Slámová

Bílek Jan

Černá Jaroslava

Černý Oldřich

Gottwald Antonín

Hamanová Ludmila

Hanušová Marie

Hladík Jaroslav

Hodáč Vladislav

Kobes Josef

Kowalska Regina

Lelek Vladimír

Louda Jindřich

Musilová Marie

Socháň Pavel

Soukupová Irena

Šebelová Marie

Švihla Zdeněk

Uhrová Marie

Ulrych Stanislav

Vaňková Alena

Welz Garcia

Třída: A2c

Třídní prof.

ing. František Plzák

Erlman Jan

Heppner Petr

Hnátek Přemysl

Janda Jaroslav

Jedličková Olga

Křížová Eva

Míšková Helena

Mišurcová Zdenka

Parteš Jaroslav

Svoboda Jiří
Šejvl Ladislav
Tauberová Hana
Tesař Vladimír
Úšela Josef
Válek Jiří
Vodňanská Věra
Vystrčková Ivana

Peroutková Věncesl.
Procházka Jaroslav
Procházka Vladimír
Pýchová Marie
Rejhon Jiří
Straka František
Šedivý Josef
Šnoblová Zdeňka
Vavřík Karel
Vocetková Drahuse

Pichler Stanislav
Poláček Josef
Shejbalová Eva
Strnadová Ivana
Široký Pavel
Švadlenka Ivan
Tomšů Jitka
Urešová Blanka
Valtrová Miloslava
Vanišová Zdeňka
Zoula Vladimír

Školní rok: 1961/62

Třída: 4a

Třídní prof.

Bohumil Randsorf

Bártová Jana
Bortl Ludvík
Buben Antonín
Burianová Jana
Čepelák Vladimír
Dostálová Marie
Kňourková Ludmila
Kopecký Miloš
Košťál Jan
Krejlich Antonín
Lacek Pavel
Leebová Anna
Lišková Marta
Marečková Jana
Nedvěd Josef
Neumannová Helena

Třída: 4b

Třídní prof.

ing. Zdeněk Otruba

Cidlinová Helena
Částková Jitka
Černý Josef
Čihař Rudolf
Hájková Jana
Hemer František
Hlaváček Jan
Holata Jan
Hucková Marie
Kafková Jaroslava
Kočovský František
Kubalová Jana
Kubátová Jaroslava
Kubatová Petra
Kvasnička Václav
Lenhartová Jitka
Matějková Jana
Obermajerová Mirosl.

Třída: V5

Třídní prof.

Zdeněk Kepřta

Bartoš Jiří
Bílek Antonín
Felkl Zdeněk
Grüner Karel
Holoubek Ivan
Houbová Dagmar
Jokeš Vladimír
Kurssa Harald
Lukeš František
Novák Zdeněk
Padyásek Bohumil
Slouka Jiří
Steiner Pavel
Šlosarová Alena
Valenta Jaroslav
Vaňůra Jan
Vokoun Vladimír

Všetečka Jan
Zýval Jaroslav

Školní rok: 1962/63

Třída: 4a

Třídní prof.

Bohumil Randsorf

Bachtíková Vratisl.

Bartáková Ivana

Bernat Zdeněk

Brenner Otakar

Hlinková Svatava

Ineman Václav

Jeništa Bedřich

Kamišová Jiřina

Kantor Ladislav

Mixa Petr

Mrázová Maruše

Nejedlá Tat'ána

Nejedlík Jan

Nohejlová Milena

Plichta Zdeněk

Pokorný Ilja

Pokorný Stanislav

Procházková Marie

Řehák Josef

Sedlář Alois

Schubertová Daniela

Sova Milan

Šimek Mojmir

Urbánek Jiří

Vitouchová Jaroslava

Vojta Jiří

Vrbský Jan

Vršek Vladimír

Vydra Václav

Wieweghová Hana

Třída: 4b

Třídní prof.

ing. Eva Slámová

Bartáková Vlasta

Bártl Václav

Beran Stanislav

Bílská Jitka

Čubová Růžena

Dominová Milada

Doubková Miroslava

Dvořák Petr

Holler Pavel

Hrdličková Květa

Hruška Jiří

Klouda Karel

Kopa Aleš

Koudelka Oldřich

Kovář Lubomír

Kozáková Michaela

Krejčová Radmila

Kučera Jaroslav

Pavlásek Čestmír

Poskočil Pavel

Pospíšil Ladislav

Pučík Peter

Štiller Josef

Uchytíl Bedřich

Urban Josef

Vacek Václav

Veselá Zdeňka

Zavadil Stanislav

Žabková Stanislava

Třída V5

Třídní prof.

Zdeňek Keprta

Fojtík Josef

Holub Leo

Houštecký Josef

Chlumecký Bohumil

Klánová Alena

Kolář Pavel

Kolenatý Stanislav

Kostlivý Jan

Krausová Zdeňka

Mazač Rudolf

Mráz Roman

Pelikán Miloš

Peterková Marcela

Říha Miroslav

Smíšek Vratislav

Spěvák Pavel

Vlčková Václava

Voráček Jindřich

Vyskočil Karel

Weisheitl Miroslav

Třída A3

Třídní prof.

Ing. Irena Jarchovská

Bambas Stanislav

Bláhová Blanka

Bravencová Dagmar

Buriánková Jiřina

Čermák Ivo

Černý Antonín

Dušek Jindřich

Ezr Jiří

Holý Luboš

Hrachová Jana

Karasová Eva

Koliha Jaroslav

Kopidlanský Jiří

Kozelková Naděžda

Král František

Marek Ladislav

Marek Vladimír

Martinek František

Mlavcová Vlasta

Mrázková Jana

Mrázová Dana

Nečada Jan

Novotný Miroslav

Pochop Jaroslav

Skálová Věra

Slabá Milena

Smrčková Eugenie

Tomášová Marie

Truhlář Oldřich

Vítek Josef

Vogt Rudolf

Vraštilová Viluška

Třída D5

Třídní prof.

Zdeněk Keprta

Bouzek Karel

Brabenec Jan

Čermáková Libuše

Hanzálek Jan

Havel Antonín

Houba Jaroslav

Kosina Karel

Košťál Jan

Kotyza Radomír

Kružík Vladimír

Podzimek Miloslav

Rohanová Hana

Strnad Milan

Štěpán Josef

Válek Ladislav

Třída DA3

Třídní prof.

Vladimír Suchan

Ast Miloš

Beneš Ivan

Bucková Vlasta

Dunovská Ivana

Dušek Josef

Dušková Danuše

Dvořák Václav

Effenbergerová Hel.

Freiberg Jan

Henkl Jiří

Hibšová Jarmila

Honzů Jaroslav

Humhalová Zdeňka

Jeníčková Irena

Kohoutek Stanislav

Kubicová Alena

Lelková Jarmila

Menclová Blanka

Pelikán Václav

Přikrylová Věra

Řebec Vlastimil

Sirovátka Václav

Šach Jan

Šenitko Juraj

Ševčíková Zdeňka

Švecová Božena

Švihlová Ludmila

Tolarová Zdeňka

Tuček Jiří

Veselý Miloslav

Zelinka Miloslav

Školní rok: 1963/64

Třída: 4a*Třídní prof.**Bohumil Ransdorf*

Bednarič Alfonz

Collerová Jana

Čížek Zdeňek

Dostál Jiří

Drábek Jiří

Erdösová Eva

Gedajlovič Jan

Havlín Antonín

Hrkal Miloš

Hřítková Eva

Karhan Jiří

Kindl Zdeněk

Kleňka Václav

Knoflíček Jan

Kobes Zdeňek

Koblas Karel

Kolmanová Eva

Laně Pavel

Lastivka Přemysl

Lnkavský Jan

Maryško Stanislav

Mikoláš Vlastimil

Pradáč Václav

Semrád Pavel

Sobolák Leoš

Sobotka Jiří

Strubl Karel

Šmíd Luděk

Štembera Vítěslav

Štěpánek Jiří

Tanečková Růžena

Trčková Jana

Urban Josef

Vaniš Pavel

Vosolsobová Eva

Třída: 4b*Třídní prof.**ing. Eva Slámová*

Benešová Zdenka

Blabolilová Marta

Červenka Petr

David Jiří

Dědina Jiří

Drmlová Věra

Gamardová Marie-Claude

Houska Milan

Hradecký Jaroslav

Hrdonková Dagmar

Hronová Nina

Kolář Jiří

Koppová Anna

Krejčová Věra

Kučera Jan

Kuřátníková Jana

Milšovský Jaroslav

Novák Rudolf

Petržilka Antonín

Pilecký Miroslav

Seger Jiří

Sideridis Stelios

Srna Josef

Staněk Jan

Sýkora Jaroslav

Šafránková Ivana

Šimáně Jaromír

Štrm Svatopluk

Štrop Petr

Štrumf Miroslav

Švarcová Marie

Vomáčková Jana

Vosátko Václav

Vosecký Petr

Žďánek Milan

Třída V5*Třídní prof.**ing. Ladislav Palek*

Brennerová Jarmila

Cíza Jaroslav

Gajewski Karel

Jelínek Jiří

Kopečný Bořivoj

Kořán Eduard

Kozumplík Josef

Krásná Věra

Mazuch Ludvík

Mittenhuber Josef

Neveselá Bohumila

Novák Jaroslav

Shühler Antonín

Truchlý Alexander

Vorel Ladislav

Vyskočil Jiří

Třída: A3

Třídní prof.

ing. Irena Jarchovská

Cerhová Angela

Drnovcová Martina

Fišová Monika

Folejtarová Miroslava

Fousová Eva

Havel Ladislav

Chlumecká Blanka

Kadlecová Jaroslava

Karlová Milada

Klimovičová Jana

Kuchař Bohumil

Lipovská Marie

Marešová Magdalena

Marvan Stanislav

Mikešová Dagmar

Moudrý Svatopluk

Podrmanová Jana

Prokšová Naděžda

Prouzová Eva

Skorkovská Zdenka

Svinková Hana

Švarná Josefa

Uhlová Otilie

Vopalová Helena

Třída: D5

Třídní prof.

Zdeněk Kepřta

Janoušek Ivan

Mach Petr

Pavlovská Eva

Pick Jiří

Plachetková Eliška

Reiner Jiří

Rovanová Anna

Růžička Stanislav

Shadima Miroslav

Srp Karel

Stehlík Otakar

Šedivec Miloslav

Švanda Aleš

Vaňková Anna

Třída DA3a

Třídní prof.

ing. Božena Fialová

Bartoničková Jana

Beneda Vladimír

Bouda Josef

Brožek Jaroslav

Břečka Lubomír

Czadová Marianne

Český Ladislav

Dvořáková Marie

Fidlerová Hana

Formánek Pavel

Hrušková Eva

Hubáček Josef

Janovcová Věra

Jarošová Marie

Jurajda Štěpán

Kadeřábková Vlasta

Kolman Čestmír

Kolmanová Zdenka

Komárek Josef

Kopecký Václav

Kotvalová Eva

Legátová Jana

Macháčková Libuše

Plochová Jadwiga

Stádník Jiří

Stehno Jaroslav

Syrová Jarmila

Topič Bohumil

Třída: DA3b

Třídní prof.

ing. Jiří Řehák

Hollyová Jana

Kaniová Jana

Marčan Miloš

Masák Aleš

Mašín Jaroslav

Minariková Eva

Náhlovský Gustav

Nováčková Zdena

Obereignerová Dagmar

Otavová Alena
Pátková Eva
Pokludová Vlastimila
Soukal Ladislav
Soustružník Josef
Staňek František
Štáf Jiří
Štruncová Ludmila
Šulc Miroslav
Švambera Stanislav
Švarc Ludvík
Tlapák Ladislav
Urbanová Eva
Vaněček Ivo
Veselý Jiří
Veselý Václav
Vrbická Iva
Zadrazilová Dana

Školní rok: 1964/65

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Božena Fialová

Bakos Viktor
Burian Miloslav
Cabejšek Vladimír
Fuxová Ludmila
Hrdlička Jiří
Hruban Ivan

Hrušek Karel
Ischia Lubomír
Janda Jiří
Jelínek Luděk
Kadlecová Květoslava
Koubský Karel
Koza Václav
Kříž Jaroslav
Novák Miroslav
Ondroušek Vladimír
Poldová-Čekanová Marcela
Růžicková Daniela
Saur Miroslav
Slabihoudová Alena
Strach Josef
Šanda Ludvík
Šimová Helena
Tesková Růžena
Tillmanová Eva
Třmínek Jan
Turza Pavel
Vyhnánek Jiří
Záruba Arno
Zelinka Tomáš

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Eva Slámová

Bílý Josef
Březinová Bohdana
Cihlář Antonín
Dobiášovský Jiří

Draslar Zdeněk
Horáčková Milada
Horák Michal
Josišek Jan
Kratinová Dagmar
Krejčová Václava
Lužnický Jiří
Medková Jitka
Mrhal Jaroslav
Nollová Libuše
Pánková Jiřina
Poledník Ivan
Pospíšilová Eva
Pumpr Václav
Ronová Káťa
Rýdl Jan
Rytíř Jiří
Samai Sarbi Mohamed
Skučková Ludmila
Suková Alena
Šarocková Jana
Špírková Marie
Veselý Petr
Votava Miroslav

Třída: 4c

Třídní prof.
Petr Pokorný

Bendl Jan
Bonaventura Zdeněk
Čermínová Jana
Červenka Jan

Dědeček Jaroslav
Dražil Josef
Guryčová Marta
Gutmanová Jana
Homolka Václav
Horáková Milena
Hrdinka Miroslav
Hubínková Petra
Klíma Milan
Krojídlo Milan
Kruthi Petr
Lang Jan
Puhmanová Naděžda
Sváta Vladimír
Šimová Filipina
Vejvoda Jan
Vik Leonid

Třída: V5

Třídní prof.
Bohumil Ransdorf

Blažek Rudolf
Brdová Zdeňka
Černý Miroslav
Čížek Václav
Dřízal Zdeněk
Halámek Jan
Holovská Irena
Hruška Josef
Kučerová Emilie
Matouš Jaroslav
Neumann Petr

Nový Václav
Pilát Jaroslav
Polanský Jaromír
Rötschová Margarita
Routová Eva
Šárová Margita
Šebesta Antonín

Třída: A3

Třídní prof.
Vladimír Suchan

Adamička Miroslav
Bártů Eva
Brablecová Marie
Chadimová Marta
Jirátová Marie
Kovářová Vlasta
Münzberger František
Nádvorník Vít
Neumann Ota
Pakandlová-Šerá Anna
Plocar Jiří
Svobodová Anna
Šašek Vladimír
Šťastná Marcela
Šustová Zora
Vagnerová Olga

Třída: D5

Třídní prof.

Zdeněk Keprta

Dlabáčková Jana
Honsnejman Jiří
Horák Jiří
Jiras Zdeněk
Malenínský Stanislav
Pick Jiří
Rejna Jan
Rückerová Blanka
Rytych Josef
Říha Vitězslav
Šedivec Miloslav

Třída: DA3a

Třídní prof.
Ing. Jiří Řehák

Babická Jana
Boháč Milan
Cejnarová Zdena
Dvořáková Blanka
Genrt Pavel
Hádková Radmila
Jakešová Milena
Kaprálková Dagmar
Kieslinger Ivan
Konečná Eva
Kupka Rudolf
Kusá Eva
Macháčková Libuše
Pokorná Jana
Pousková Marie

Prokop Zdeněk
Sedláčková Jindra
Šišková Vlasta

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. Oldřich Popelka

Attlová Věra
Czerná Jiřina
Dostálová Jana
Folk Marie A.
Kříkava Rudolf
Lejnar Jan
Marek Vladimír
Otavová Alena
Pražáková Marica
Severová Anna
Slunéčková Miluše
Splítková Miroslava
Steinerová Eva
Škabrada Miroslav
Špilíková Jitka
Valentová Světluše
Velartová Irena
Wasitová Růžena
Zineckrová Ynge
Železníková Alena

Školní rok: 1965/66

Třída: 4.a

Třídní prof.
Lumír Novák

Aim Karel
Anzenbacher Pavel
Balej Jiří
Bendlová Marie
Bobková Růžena
Dvořák František
Dvořáková Jana
Fröhlichová Helena
Goduncová Milena
Hessler Jiří
Hlava Stanislav
Holub Pavel
Houška Karel
Hrdličková Libuše
Chour Josef
Kafková Marie
Kainráthová Věra
Karkošová Jana
Kinkor Jaroslav
Kloudová Jitka
Králová Eva
Křížková Soňa
Kubal Tomáš
Kupšovský Václav
Machová Květuše
Mejta Vladimír
Moravec Slavomír
Odvody Jiří
Pavelková Zdena

Peláková Hana
Skalka Miloš
Slepička Karel
Smetanová Vlasta
Šmidrkal Ivan
Španvirt Svatoslav
Wollmannová Dagmar

Třída: 4.b

Třídní prof.
Zdeňka Brožová

Bartáček Jan
Bělohoubek Ivan
Bezucha Vojtěch
Bradová Hana
Buchal Josef
Burešová Eva
Čuřík Miloš
Drápal Ivan
Hladík Josef
Holler Petr
Horáčková Dagmar
Houdková Jiřina
Hovorka Josef
Jilichová Ladislava
Karas František
Kluch Jiří
Knoblochová Helena
Kölbl Jan
Král Petr
Krátký Petr
Kubík Přemysl

Lukeš Ivan
Lukš Oldřich
Mikešová Jitka
Nejtková Jaroslava
Netrefová Helena
Novohradský Jiří
Pospíšilová Blanka
Smolek Pavel
Sobotková Jana
Sumová Hana
Šulcová Zuzana
Tamchyna Vladimír
Vaňková Jaroslava
Vyhnálek Oldřich

Třída: 4.c

Třídní prof.
ing. Oldřich Popelka

Bor Petr
Bureš Zbyšek
Buriánek Jaromír
Červený Václav
Češpivová Zuzana
Čihák Josef
Fousková Olga
Fuchs Ota
Görtler Jiří
Gratzingerová Eva
Hilbichová Zuzana
Horák Jiří
Horáková Růžena
Hošek Jiří

Hrdličková Hana
Jánská Zdeňka
Kaplan Miloš
Kejst Jiří
Kolář Jan
Kopp Vladimír
Kozáková Radmila
Kutil Pavel
Lodr Vladimír
Majer Štěpán
Musilová Vlasta
Nacher Vilém
Novodvorská Bohunka
Procházka Pavel
Svobodová Božena
Šiftová Marcela
Šmidrkal Pavel
Šnobl Jaromír
Urxová Dagmar
Veselý Jaroslav
Vojtěchová Helena
Ziembová Hana

Třída: AD2

Třídní prof.
Bohumil Ransdorf

Budínský Antonín
Cihlářová Blanka
Dobrovolný Jiří
Drahorádová Magdalena
Fenclová Olga
Fialová Zdeňka

Haselbachová Jaroslava
Janolejsek Ivan
Koubek Jiří
Koutná Milena
Kubů Dana
Lukasová Alexandra
Man Josef
Marešová Daniela
Marková Jana
Němcová Pavla
Nondek Lubomír
Novák Miroslav
Pospíšilová Eva
Púll Ivan
Staněk Petr
Stuchlíková Jana
Tlustý Jiří
Umlaufová Anna
Vacíková Věra
Voráč Bohumil

Třída: V5

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Batulková Miloslava
Bohata Josef
Budský Miroslav
Dědková Bohuna
Hervert Josef
Holoubek Karel
Kabelka Miroslav
Korda Petr

Mazáč Karel

Mráz Jan

Slavík Daniel

Synek František

Vojtíšková Vlasta

Zahradníková Eva

Třída: A3

Třídní prof.

ing. Eva Slámová

Bechiňová Kristina

Dupalová Stanislava

Hakl František

Havlíček Jan

Hrušková Marie

Káninský Jaromír

Kavalová Jitka

Krupařová Ivana

Křivová Bohuslava

Kučera Vlastimil

Paříková Eva

Slunéčková Věra

Švajdlerová Miluše

Tláskalová Věra

Trupl Stanislav

Vyvadilová Marcela

Třída: D5

Třídní prof.

ing. Ladislav Palek

Balcar Václav

Berger Břetislav

Hromádka Jiří

Koutný Jan

Kyralová Hedvika

Novotný Jaroslav

Schröpfer František

Smetana Jan

Šafandová Marie

Šarbortová Eva

Vacková Blanka

Vašíček Miloslav

Vobořilová Jana

Zajícová Hana

Zeman Pavel

Třída: DA3a

Třídní prof.

Josef Albrecht

Baladová Zdeňka

Čermák Jaroslav

Doležal Milan

Heřmánková Jaroslava

Horáková Jaroslava

Horník Pavel

Hrudková Helena

Chroustová Ivana

Kotíková Dana

Langmajerová Marie

Liška Jaroslav

Míča Karel

Mizera Zdeňek

Patočková Alena

Rosslarová Eva

Urban Ludvík

Vintíšková Jana

Vrabcová Marie

Třída: DA3b

Třídní prof.

ing. František Plzák

Bečková Jiřina

Kubíková Božena

Márová Veržinia

Menčíková Anna

Petřivá Svatava

Pilařová Helena

Raflová Jitka

Smrž Václav

Steinsová Milada

Svoboda Jiří

Šobrová Eva

Tater Jaroslav

Voláková Anna

Vychytil Pavel

Zahradník Milan

Školní rok: 1966/67

Třída: 4.a

Třídní prof.
ing. Božena Fialová

Cvachová Blažena
Čížková Růžena
Čuchnová Věra
Farhašová Hana
Fialová Blanka
Fürstová Alena
Chocová Hana
Chromíková Miluše
Iblová Alena
Jáchymová Hana
Jelínková Marie
Kolář Jan
Kospřtová Hana
Krčil Oldřich
Křížová Blažena
Marchi Giovanna
Pacák František
Pacovský Vladimír
Pallatová Miloslava
Pinc Bohuslav
Posekaná Alena
Poupa Vladimír
Rálková Zdena
Richterová Marie
Studecká Marie
Šejba Jan
Šeuda Josef
Šortnerová Veronika
Špaček František
Tabáček Jiří
Talafovou Jitka

Vejvodová Marie
Vrňata Jan

Třída: 4.b

Třídní prof.
ing. František Plzák

Bartizal Jan
Bittnerová Anna
Hádlová Libuše
Hájek Jindřich
Hlaváč Jaroslav
Hlušková Vlasta
Hofer Jaroslav
Hourová Marie
Hrbáček Ivan
Hynková Dagmar
Janatková Vlasta
Jiskrová Naděžda
Konečková Jana
Konopková Zdeňka
Kordule Jíří
Kubíková Stanislava
Kuthan Jiří
Lederer Ludvík
Macků Růžena
Nekut Václav
Ningeroá Hana
Novák Václav
Petříček Václav
Prášil Jiří
Sachl Vladimír
Sládková Blanka

Šípalová Jiřina
Šnejdarová Alena
Štunc Antonín
Švadlena Jaroslav
Tauc Jaroslav
Tomíčková Lidmila
Tůmová Věra
Tvarůžek Vladimír
Veselý Jiří

Třída: 4.c

Třídní prof.
ing. Jiří Spáčil

Barek Jiří
Becková Zdenka
Bergerová Jiřina
Blábolilová Miloslava
Bradíková Alena
Hajerová Radana
Havel Karel
Heneš Milan
Hineisová Zuzana
Horký Jindřich
Jiříčný Vladimír
Knížek Petr
Kobík Jaroslav
Koliš Karel
Kotáb Stanislav
Lutovský Petr
Mašek Karel
Piroutková Hana
Poddaná Marie

Poláček Zdeněk
Rameš Jiří
Ratajová Libuše
Roubíček Josef
Schwenková Zuzana
Sobalík Zdeněk
Sosnová Lenka
Soukup Milan
Staněk Josef
Střihavka Stanislav
Špála Ladislav
Švedová Jana
Tvrdík Ivan
Ullmannová Hana
Weidner Miroslav

Třída: AD2

Třídní prof.
ing. Eva Slámová

Bělohradová Eva
Boháček Jaroslav
Bouchalová Marie
Brůnová Alena
Černý Jan
Daněk Jiří
Franc Zdeněk
Holubová Věra
Horová Zdeňka
Charvátová Anna
Košťáková Věra
Koudelková Helena
Kozlová Stanislava

Krunertová Bohuslava
Lébrová Libuše
Marhanová Helena
Mergancová Marie
Muková Dagmar
Novák Zdeněk
Paiskr Karel
Pokorná Věra
Poučková Libuše
Příbylová Jaroslava
Růžička Karel
Slepička Radomír
Souhradová Helena
Šimková Světlana
Šimůnková Božena
Topol Milan
Tvrdíková Halina
Vrdlovcová Valerie

Třída: A3

Třídní prof.
ing. Vladimír Suchan

Barne Petr
Braun Jiří
Čadková Ludmila
Doušová Evženie
Hanušová Marie
Joza Bohumil
Koutová Jana
Marková Hana
Novotný Karel
Pospíšilová Magdalena

Rejmon Jan
Šarhanová Vlasta
Škáchová Jana
Včeláková Helena
Voříšková Daniela
Zárybnická Eva
Zilvar Zdeněk

Třída: V5

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Austová Zuzana
Grézl Vladimír
Houlová Jaroslava
Jelínek Jan
Krátká Růžena
Poláková Vlasta
Seidlová Růžena
Staugar Karel
Suková Eva
Šolcová Helena
Štěch Václav
Ťupa Eduard
Zakouřil Karel

Třída: D5

Třídní prof.
Lumír Novák

Bezuchová Jana

Brodil Jan
Dostál Jaroslav
Dvořák Zdeněk
Kaňka František
Kokošková Miloslava
Litera Rudolf
Palmon Zdeněk
Pěnička Zdeněk
Sirovátka Evžen
Titěrová Jaroslava
Vodičková Ivana

Třída DA3.a

Třídní prof.
Ludvík Březovský

Boháč Jaromír
Čapková Eva
Červenková Jarmila
Hemerková Jarmila
Kanková Věra
Kolaříková Miloslava
Mohrová Anna
Novák Jan
Novotná Běla
Petrášek Jaroslav
Polednová Jaroslava
Quirencová Drahomíra
Rittová Dobroslava
Stáňová Alena
Šrámková Eva
Štěpánková Eva
Vaverková Eva

Voltr Jan
Vondráková Otílie

Třída DA3.b

Třídní prof.
Ing. Božena Fialová

Baráková Hana
Businská Helena
Drožová Eva
Hochman Jaroslav
Horáček Milan
Kraps Vladislav
Kříž Miloš
Medek Karel
Míčková Bohuslava
Paličová Zdenka
Pochman Jan
Shroj Karel
Scheiber Petr
Sysel Vladislav
Šefl Vladimír
Trégl Miloslav
Váša Miloslav
Zinleová Jiřina

Školní rok: 1967/68

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Eva Slámová

Bedroš Petr
Borovičková Irena
Brázdová Ludmila
Dvořáková Olga
Elznic Martin
Gollová Marta
Holický Petr
Holub Karel
Kaňková Zdeňka
Karasová Anna
Kostka Antonín
Langer Michal
Paďour Stanislav
Pallan Jiří
Pavloušková Sylvia
Perglerová Zuzana
Petrů Zdislava
Podval Jaroslav
Resler Josef
Scheinflug Bohumír
Šípatková Iva
Štědý Robert
Tesař Vladimír
Tintěra Jaroslav
Tyll Jaroslav
Vocásek Bohuslav
Vojta Jan
Zadrazil Jaroslav

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Bohumil Smetana

Alešová Vlasta
Březinová Václava
Hájek Jiří
Haklová Alena
Haller Oldřich
Hejduk Josef
Herain Jiří
Holý Petr
Hromadová Miroslava
Kapr Jaroslav
Koydl Josef
Kraft Vladimír
Kropáčková Václava
Křenek Jiří
Kupr Tomáš
Kvapilová Eva
Lvovská Ludmila
Martínek Jan
Mikysková Alena
Mojžíšová Naděžda
Mouchová Ivana
Procházka Ondřej
Procházková Hana
Růžek František
Skrčený Miroslav
Sluka Vilém
Šafaříková Jaroslava
Tichý Vladimír
Tišnovský Vladimír
Viceník Petr
Vojáčková Miluše
Vondra Jiří

Zavaďáková Milena

Třída: 4c

Třídní prof.
Petr Pokorný

Borecká Marie
Douděrová Dana
Herout Bohumil
Hlásný Jiří
Horáková Hana
Chlantová Daniela
Chylíková Helena
Janatková Jaroslava
Jarošová Iva
Kohoutová Marie
Křížová Marie
Kuběna Jan
Kučera Ivan
Linhartová Věra
Marešová Miluše
Míková Marie
Novák Ladislav
Novotná Olga
Poděbradský Jiří
Poříz Vladimír
Riedl Jan
Seibert Jan
Smrt'ák Josef
Stehlíková Jana
Stupka Petr
Sváta Zdeněk
Sýkora Miroslav

Šmejkal František
Šrámek Dobroslav
Švehlová Marie
Tenkl Ladislav
Tomáš Stanislav
Vaněk Václav
Veselý Josef
Vlasáková Zdenka

Třída: V5

Třídní prof.
dr. Jan Schlemmer

Albrecht Jaroslav
Beneš Milan
Burešová Jana
Cvrčková Marta
Farářová Miroslava
Jírová Marta
Kutheil Zdeněk
Siebert Josef
Vrabec Ilja
Walter Augustin
Willimetz Bedřich

Třída: A3

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Buriánková Helena
Černá Daniela
Černá Karla

Fránová Jindra

Horová Věra

Hrouda Jiří

Jíra Karel

Jírová Jana

Kostková Miloslava

Kyzlinková Jitka

Marel Karel

Matěnová Jarmila

Měšťáková Libuše

Pašková Miroslava

Špačková Alena

Štěpánová Ivana

Švihel Karel

Vopálenská Marta

Třída: D5

Třídní prof.

ing. Jiří Řehák

Fiala Oldřich

Freund Gerhard

Hladík Václav

Homolka Miloslav

Kohout Václav

Kouřimský Jiří

Masaříková Věra

Mejzr Milan

Ptáček Vladimír

Reinerová Anna

Sláma Václav

Šejba Jaroslav

Tejnecká Věra

Tomková Jarmila

Třída: DA3a

Třídní prof.

Petr Pokorný

Divišová Eva

Gregarová Alena

Hellebrandová Helena

Jiroušek Otomar

Klíma Bedřich

Kuchařová Jana

Makrlíková Irena

Mlčochová Marcela

Morava Václav

Pavlíčková Alena

Pěnkavová Ilona

Pivoňková Marcela

Resová Blanka

Řeháková Věra

Štorek Jaroslav

Tomková Miluše

Urbanová Alena

Vodičková Helena

Zvoníčková Milada

Třída: DA3b

Třídní prof.

ing. Oldřich Popelka

Běhounková Jana

Bielická Marie

Boháč Eduard

Fričová Jitka

Havlíček Werner

Jarý Cyril

Jeník Jiří

Kozáková Jana

Křišťanová Marie

Labík Pavel

Novotná Ivana

Palečková Jana

Rössnerová Zdeňka

Růžičková Olga

Svitková Karla

Šárová Milena

Škvorová Marie

Špačková Helena

Titlová Marie

Vejdělková Hana

Vondra Jaroslav

Školní rok: 1968/69

Třída: 4a

Třídní prof.

ing. Božena Fialová

Bittmanová Jaroslava

Brbec Josef

Capoušková Marcela

Davídek František

Dědečková Anna
Distlová Alena
Dubový Vladimír
Erbs Jiří
Franta Luboš
Hapšťáková Věra
Heythum Ladislav
Jahelková Jana
Kopřiva Zdeněk
Lašťovka René
Maňásková Zuzana
Minichbauerová
Blanka
Neubauer Vlastimil
Osvald Josef
Panoch Miroslav
Pipková Milena
Prokūpková Miloslava
Remeš Vladimír
Smrčka Jaroslav
Šercl Michal
Šustrová Jarmila
Vosolobě Josef
Wagenknecht Jan
Žáková Danuše

Třída: 4b

Třídní prof.

Alena Růžková

Beránková Marie
Cabejšek Jan
Crkva František

Černý Jan
Červená Maruše
Dudová Naděžda
Hajná Alena
Hampejsová Věra
Heroutová Blažena
Hofmanová Jana
Holický Richard
Horák Vladimír
Jedličková Vendulka
Ježek Rudolf
Král Vladimír
Kroupová Jana
Křeček Stanislav
Novák Petr
Novák Zdeněk
Pikalová Jaroslava
Rejsek Jiří
Schweitzer Karel
Srnová Vlasta
Šádek Luboš
Štíchová Hana
Švábová Zuzana
Tichánek Tomáš
Vejvodová Alena
Volešák Zdeněk
Žižková Marcela

Třída: 4c

Třídní prof.

ing. Oldřich Popelka

Ansorge Antonín

Coubalová Marie
Čapková Olga
Fialová Zdena
Hofman Stanislav
Húsek Dušan
Kalivodová Drahomíra
Kubásková Jaroslava
Kuta Jiří
Luhan Tomáš
Marek Jaroslav
Mikšík František
Novák Karel
Novotný Radislav
Pecka Miroslav
Pomykáčková Alena
Prokop Vladimír
Ptáčková Jitka
Řeháková Milena
Šebestíková Marie
Šenkýřová Marie
Štumpfová Adéla
Tošerová Miloslava
Urbanová Hana
Urbanová Ivana
Vacková Jana
Vaněk Václav
Zelingrová Jana

Třída: 4d

Třídní prof.

ing. Vladimír Suchan

Arnoltová Jarmila
Brožová Marcela

Burdová Eva
Čmedlová Jarmila
Dalibová Svatava
Doležal Petr
Horáková Stanislava
Kalab Josef
Koděra Miroslav
Kopecká Jana
Kouřilová Jiřina
Kuncová Danuše
Malá Marie
Malá Zdeňka
Mally Michal
Martínek Konstantin

Merkel René

Pfautschová Alena

Rada Rudolf

Škacha Vladimír

Tomeček Petr

Uhrová Jana

Vaněk František

Veselá Jana

Vocel Petr

Vonášková Zdeňka

Zásadná Julie

Zlonický Martin

Žižková Vlasta

Třída: V5

Třídní prof.

ing. Sylvie Nováková

Černá Miroslava

Davídková Jindra

Frýdlová Vlasta

Kořínková Radmila

Machová Anna

Michalová Marie

Pešek Pavel

Polívka Miroslav

Ratajová Hana

Sedláčková Markéta

Sýkorová Jiřina

Šebor Milan

Thustý Josef

Třída: A3

Třídní prof.

ing. Ivan Sedlák

Cabejšek Jiří

Cabejšková Jana

Dosedlová Danuše

Duroňová Zdeňka

Dvořák Karel

Filipová Libuše

Hurdová Helena

Kollárová Danuše

Kučerová Radoslava

Kykalová Eva

Lacina Bohdan

Mitáček Václav

Musilová Věra

Paříková Iva

Třída: D5

Třídní prof.

ing. Josef Kostečka

Dvořák Josef

Eichler Rudolf

Chmelík Ivan

Matiáš Zdeněk

Podolský Petr

Pokorná Dagmar

Sixta Radim

Spurný Zdeněk

Třída: DA3a

Třídní prof.

ing. Zdenka Velimská

Brejníková Věra

Bydžovská Ludmila

Černohorský Arnošt

Drbohlavová Ludmila

Ehrlich Vladislav

Gric František

Grossová Vlasta

Hřiško Pavel

Huspeka Miloslav

Jettmarová Veronika

Kopecký Jiří

Kusínová Marie

Líčeníková Ilona

Nová Magda

Princ Jaroslav

Záhumenský Dušan
Zástěrová Jaroslava

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. František Plzák

Havlíčková Jarmila
Chalupa Drahomír
Kolenčíak Ivan
Mádrová Jitka
Müller Jan
Němcová Věra
Nováková Ludmila
Prášková Marie
Pšeničková Hana
Sedláčková Bohumila
Slavíková Alena
Šeran Ivan
Tichý Pavel
Venclová Vlasta
Vobořil Petr

Školní rok: 1969/70

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Borecký Libor
Bosák Stanislav
Bumba Václav
Cinibulková Eva
Drahotínská Marcela
Ehrenberger Emil
Flegelová Marie
Folda Václav
Graciasová Marcela
Habětínová Dagmar
Hrdá Jana
Chomát Stanislav
Jabůrek Tomáš
Jelínková Ljubica
Jenčovská Jitka
Kubále Josef
Levý Josef
Mach Karel
Meissnerová Jana
Mertlová Eva
Mrkáčková Zdena
Nechvátalová Helena
Paulovič Milan
Podzemská Dana
Pulkrabová Zdenka
Rada Josef
Rameš Bohumil
Slezáková Vlasta
Šandová Hana
Tlášek Ivan
Walterová Růžena

Třída: 4b

Třídní prof.

ing. Zdenka Velimská

Čermák Jiří
Červenka Petr
Dolejšová Ludmila
Francová Milada
Frybert Jiří
Hanžl Milan
Kolářová Dagmar
Koletová Alena
Kott Jiří
Líbal Ladislav
Machek Vladimír
Milfajtová Jiřina
Pechr Bohumil
Precházka Lubomír
Růžičková Irena
Slanec Ivan
Slezáková Jiřina
Soukup Vítězslav
Srp Jaroslav
Stříbrná Marcela
Šebek Jiří
Špilarová Ivanka
Šuchmová Jana
Tichý Vlastimil
Topinková Jaroslava
Urbanová Věra
Vacek Miroslav

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Dušek Emanuel
Dvořáková Marie
Foltýnová Jindra
Hamerník Vlastimil
Houdek František
Hovorka František
Hromádková Marie
Chaloupková
Stanislava
Kaprová Michaela
Karen Pavel
Keslerová Vlasta
Klíma Vojtěch
Klinerová Irena
Křižanovič František
Lopaczuk Karel
Macková Marie
Malá Helena
Pietras Vladislav
Polák Lubomír
Potůčková Růžena
Průcha Miloslav
Setnička Miroslav
Slaný Ladislav
Stiborová Hana
Strusková Ivana
Šafránková Jana
Šebková Ivana
Šimová Marie
Škaloudová Jaroslava
Švejda Jiří

Třída: 4.d

Třídní profesor
ing. Vladimír Suchan

Baumruk Petr
Blahovcová Irena
Corvínová Zdeňka
Čechová Lenka
Eckert Vít
Hadrbolcová Václava
Herl Bohumil
Hesová Věra
Hlucháň Vít
Holešovský Miroslav
Kozlová Alena
Kvízová Alena
Němcová Marie
Němec Josef
Pipotová Věra
Plechatá Zuzana
Procházka Jaroslav
Šarounová Iva
Šebesta Miloslav
VeJVodová Irena
Vodička Jan
Vráblíková Blanka
Zimová Jiřina
Zuska Vlastimil

Třída: A3

Tř. prof.
ing. Jiří Kostečka

Borovičková Irena
Ferech Pavel
Hurda Jaromír
Jokeš Milan
Kučerová Věra
Ledvinková Jana
Mlejnek Milouš
Mlejnková Jiřina
Novotný Vlastimil
Ocmanová Hana
Oupický Karel
Rozlilková Marcela
Svačinová Vratislava
Vilím Zdeněk

Třída: D5

Tř. prof.
ing. Blanka Jelínková

Brdíčková Marie
Hlavsa Petr
Hrdinka Pavel
Jára Miroslav
Jílková Jarmila
Kolínská Stanislava
Kučerová Bohumila
Němeček Jiří
Suchý Miloš
Šimek Jiří
Václavíčková Marie
Velíšek Jiří

Třída: DA3a*Tř. prof.**Petr Pokorný*

Bednář Vlastimil

Dajbychová Zora

Donát Pavel

Eder Antonín

Elsner Gustav

Havel Karel

Havelková Jana

Hofmanová Miloslava

Chmelařová Eva

Chytil Radoslav

Jandourková Marta

Jarošová Marie

Jelínková Věra

Klíma Petr

Kopejtko Jan

Koukol Ota

Kvapil Aleš

Langer Otto

Medová Naděžda

Strnad Pavel

Tomášková Eva

Třída: DA3b*Tř. prof.**ing. František Plzák*

Česáková Jitka

Čípková Daniela

Hradec Vladimír

Macků Dagmar

Mašek Bohuslav

Meisnerová Marie

Morkes Petr

Nováková Marcela

Nováková Stanislava

Pískač Rudolf

Prokopcová Helena

Říha Zdeněk

Sejkorová Věnceslava

Smutná Marta

Strmiska Rudolf

Svoboda Václav

Šmejkalová Milena

Švandová Jitka

Tatýrek Jiří

Trojánková Marie

Verfl Jan

Zárubová Jaroslava

Žďárek Václav

Školní rok: 1970/71**Třída: 4a***Třídní prof.**Alena Růžková*

Adamec Štěpán

Altová Jana

Beneš Svatopluk

Benešová Ludmila

Beránková Lenka

Brožová Naděžda

Bukovská Miroslava

Celeryn Zdeněk

Hofmannová Gabriela

Kopecká Michaela

Kopřivová Alena

Korynta Jan

Kratochvílová Jaroslava

Kubínová Jaroslava

Kult Karel

Kvízová Zdenička

Macharáčková Jitka

Martináková Jana

Mašlaňová Ludmila

Nechánský Vojtěch

Palková Helena

Pašinger František

Pavlas Petr

Pražák Milan

Radomilová Eva

Reisenauerová Iva

Ruml Miroslav

Schwantner Jiří

Soukupová Alena

Sutnerová Dagmar

Svoboda Jiří

Šímáňová Jitka

Tenkl Zdeněk

Trunecká Irena

Urbánková Růžena

Vobiš Jiří

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. František Plzák

Adášková Věra
Balej Jiří
Blažková Alena
Drda Antonín
Hospodářský Jaroslav
Jirásková Marta
Krhounek Václav
Kubálková Květa
Máchová Iva
Novák Vladimír
Perna Pavel
Petrášek Alexandr
Pinka Miroslav
Poděbradská Eva
Pospíšilová Lenka
Preisler Jan
Romanová Eva
Ryčl Václav
Slavičová Věra
Smolík Ivan
Spurná Eva
Staněk Ludvík
Šlouf Vladimír
Šrámek Jiří
Šulcová Alena
Trefná Eva
Tvrdíková Hana
Urban Miroslav
Vodičková Vladimíra
Vybíral Vlastimil
Zeman Stanislav

Zmrzlá Hana

Třída: 4c

Třídní prof.
Petr Pokorný

Bartoš Zdeněk
Doležal Jiří
Dvořáková Marcela
Elicer Jiří
Filka Karel
Hiršlová Zoja
Chudomelka Josef
Javůrková Marie
Kirnigová Irena
Klouda Karel
Krejčová Eva
Krumlovská Helena
Kubánek Vladimír
Kůželová Naděžda
Losová Ivana
Lukášová Ludmila
Mandík Zdeněk
Moc Lubomír
Němcová Monika
Neveselá Bohunka
Pohlová Pavla
Pohořská Věra
Prokop Jaroslav
Putz Zdeněk
Říha Jan
Svobodová Jana
Šašek Josef

Tlapáková Eliška

Troch Aleš
Vacková Jana
Vít Miloslav
Volavka Miloš
Zmeškalová Irena
Žítek Stanislav

Třída: A3

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Aronová Hana
Buriánek Ivan
Conková Sylva
Černá Vlasta
Černochová Jitka
Dušek Michael
Holinka Pavel
Hořejší Eva
Klimeš Arnošt
Lukešová Jiřina
Mandelíková Zuzana
Nejedlíková Helena
Šeblová Věra
Šorm Jan
Tittlová Zdeňka
Vacíková Ludvika
Varhánková Zdeňka

Třída: D5

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Blechová Marta
Burdych Petr
Černá Marie
Hochmanová Jana
Hudec Antonín
Chvojka Jindřich
Knápek Bernard
Kořínek Jaroslav
Kritzner František
Kubišta Jan
Mazanec Martin
Najmon Petr
Povolný Bohumil
Sedláček Václav
Turek František
Vesecký Václav

Třída: DA3a

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Bartušek Tomáš
Deyl Josef
Halás Stanislav
Hanousková Barbara
Hronová Jana
Chytilová Milena
Jettmar Luděk
Jihlavec Jaroslav
Jíra Eduard

Kalinová Michaela
Kaslová Daniela
Kořan Jan
Porteš Jaroslav
Riegel František
Sůva Vladimír
Šavrdá Antonín
Šustová Hana
Švihla Josef

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Adamcová Věra
Čapková Jitka
Hromádková Jiřina
Hromasová Eva
Klichová Jana
Koutová Lidmila
Krámek Josef
Kraus Petr
Kreidlová Miluše
Mandys Ladislav
Moravec Jan
Nedvědová Ivana
Paier Karel
Plecitá Naděžda
Podešvová Jarmila
Skalová Eva
Šeps Vít
Špalková Světla
Štěrbová Milena

Vlčková Karla
Vrbová Jitka
Zdichyncová Marie

Školní rok: 1971/72

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Albová Zdeňka
Augustin Jan
Březina Milan
Čech Svatopluk
Číhová Alena
Ferlesová Hana
Holan Vladimír
Janda Václav
Javůrková Jarmila
Josek Jan
Kebrdle Petr
Koliš Jiří
Kratochvíl Ladislav
Krčová Radka
Krhovský Ivo
Kynčl Jaroslav
Manda Alexandr
Nehyba Antonín
Novotná Běla
Ondřichová Marcela
Pekárková Vlasta

Pokorný Jiří
Rybář Karel
Řeháková Zdenka
Sedláková Helena
Svobodová Irena
Urbanová Helena
Vinš Jaroslav
Volmutová Irena
Wanner Jiří
Wünschová Milena

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Bohatová Jiřina
Brennerová Eva
Černý Jiří
Dančák František
Hajer Jiří
Hošek Petr
Hruška František
Chludil Jiří
Chlumská Jitka
Janoušková Zdeňka
Kosinová Irena
Koubková Vladimíra
Krásová Zuzana
Kubr Jan
Laňková Danuše
Lenk Vladimír
Matoušek Zdeněk
Mičková Marta

Miškanič Michal
Pavlatová Helena
Píša Jiří
Sotonová Jana
Sovová Marie
Stahlová Milena
Sysel Jaroslav
Šafránková Ludmila
Štěpánek Ladislav
Vojtěch Aleš
Vorlíčková Olga
Vosecký Václav

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Benešová Jaroslava
Čech Josef
Čemus Petr
Hašková Drahoslava
Havlů Václav
Hlavová Květuše
Janeček Pavel
Janečková Olga
Kavanová Luďka
Kejlová Renata
Krása Vladimír
Kučera Otakar
Macháček Ivan
Mareda Jaroslav
Martínek Pavel
Miláčková Jaroslava

Modrová Dagmar
Opat Lubomír
Rudovský Jaroslav
Seibert Jiří
Slancová Iva
Stárek Jaroslav
Suchanová Dagmar
Špinar Bohumil
Trnková Jitka
Verner Petr
Vernerová Miroslava
Voborská Milena
Voráčková Anna

Třída: 4d

Třídní prof.
Hana Vrbatová

Boštíčka Aleš
Brožová Nataša
Daneš Jiří
Dvořák Luděk
Hajdúchová Darina
Heřman Jaroslav
Kohout Richard
Laštovka Ivan
Loudová Hana
Lukášová Melitta
Malý Josef
Motyková Eva
Pomykáček Jaroslav
Prchalová Jarmila
Přenosil Stanislav

Ptáková Renata
Remešová Ivana
Rucký Jan
Rybák František
Svatošová Zuzana
Šádová Irena
Šandarová Jana
Šebestová Renata
Šnábl Ivan
Valentová Helena
Vítamvas Hugo
Vlášek Jiří
Zakopalová Jana

Třída: A3

Třídní prof.
ing. Oldřich Popelka

Bein Pavel
Bořilová Jarmila
Dvořák Vlastimil
Fiala René
Hlinková Helena
Homolová Eva
Chada Vladimír
Kinzelová Jitka
Kratzerová Eva
Nábělková Jana
Němcová Jana
Paclíková Blanka
Pešek František
Šoufková Jiřina
Vaverka Milan

Zahn Roman

Třída: D5

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Bechyně Rudolf
Hrdlička Jiří
Klos Karel
Kolář František
Nouza Jaroslav
Nováková Eva
Šešínová Stanislava
Vaňková Stanislava
Voves Jan

Třída: DA3a

Třídní prof.
Petr Pokorný

Bedrníková Ludmila
Brichta František
Brožková Vladimíra
Češka Zdeněk
Daněk Josef
Garlík Vratislav
Hataš Oldřich
Hron Miroslav
Chládková Marcela
Kadlecová Nad'a
Klíma Jan

Komárková Eva
Malec Bohumil
Meloun Jaroslav
Michelová Olga
Tichá Věra
Troller František

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Baráček Gustav
Krajíček František
Lehnertová Alena
Našicová Helena
Ohera Jiří
Pastejřiková Marta
Paterová Eva
Peiger Pavel
Perlík Josef
Purchart Jiří
Strnad Vladimír
Tesařík Jaroslav
Valášek Václav
Vobora Otomar
Vostrčilová Marie

Školní rok: 1972/73

Třída: 4a

Třídní prof.

Jana Hapalová

Brothánek Zdeněk

Čemus Miroslav

Dlouhá Bohumila

Dlouhá Jindřiška

Dlouhý Jiří

Dršková Helena

Dušek Luděk

Hájková Alena

Hančarová Blanka

Hégrová Eva

Hobzová Věroslava

Hrdlička Jan

Jirků Eva

Kadlec Václav

Kastl Jiří

Kořízková Jaroslava

Kukačka Bořivoj

Loužecká Eva

Mašková Hana

Ondráčková Jitka

Palasová Jana

Pelikánová Jindřiška

Penz Jan

Petrů Jaroslava

Pincová Jana

Pokorná Eva

Prokopcová Dana

Prokopec Miroslav

Robová Hana

Smrčina Miroslav

Straková Jiřina

Šebková Jaroslava

Tomášek Václav

Třída: 4b

Třídní prof.

ing. Sylvie Nováková

Bartošová Marie

Bártová Alena

Basík Josef

Cmíral Miroslav

Denk Karel

Dimmerová Eva

Dubová Staša

Dvorská Jana

Hančurová Zdeňka

Havel Jaroslav

Havlíček Jiří

Hroudová Ludmila

Jupová Alena

Klekner Václav

Kopřivová Jana

Kvasnička František

Marečková Marta

Mokrá Jitka

Randák Jiří

Rykl Ivan

Sejpka Jaroslav

Sequensová Jana

Slavík Josef

Svobodová Milada

Šanda Jiří

Šmolková Helena

Špinková Eva

Štěpová Jana

Šťulíková Ivana

Švarc František

Zachová Vendulka

Zemanová Dagmar

Zradičková Vlasta

Třída: 4c

Třídní prof.

Nella Weissová

Baxová Hana

Bětíková Miloslava

Brázdová Jana

Březina Miloš

Cihelka Milan

Cihlářová Bronislava

Cvach Jindřich

Fialová Božena

Holá Helena

Houbová Naděžda

Hronková Jana

Kalista Vladimír

Kodejšová Jana

Macek Jaroslav

Macháčková Jana

Mairych Michal

Makovcová Marta

Matoušková Eva

Náhlíková Věra

Nováková Irena

Patočková Marcela

Paukner Zdeněk
Pešková Marcela
Peterová Agnesa
Pilařová Hana
Poltavcová Věra

Průcha Karel
Sadilová Blanka

Srp Jiří
Šelepová Věra
Šnejdar Lubomír
Šulcová Naděžda

Trešlová Alena
Vedral Karel
Vítek Luděk

Třída: D5

Třídní prof.
ing. Lubomír Lakomý

Brožíková Alena
Duda František
Frič Václav
Frolík Václav
Haklová Marcela
Holešta Petr
Janata Zdeněk

Jansová Jaroslava
Kureš Pavel
Leopold Miloslav
Maksymowicz Josef
Nový Jan
Pánek Jiří
Sommerová Helena

Straka Jiří
Urban Jiří
Vlček Ivan

Třída: DA3a

Třídní prof.
ing. Oldřich Popelka

Hladík Jaroslav
Chajdrnová Hana
Jeníková Alena
Kolčabová Lenka
Krajník Vratislav
Matoušová Květa
Michalíčková Miluše

Mitáčková Eva
Molnár Karel

Nový Václav
Růžena Čadová
Strnadová Zdeňka
Tomančík Bohuslav
Urban Petr
Vítek Jaroslav
Zapletalová Eva

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. František Plzák

Benda Roman
Braunsteinová Milena

Černá Marie
Hladík Antonín
Kopřivová Běla
Kratochvílová Věra
Menhart Vladislav

Odvárko Jan
Pitrová Jitka
Smékalová Olga
Šmeráková Renata
Tichý Stanislav
Vágnér Jan
Zeis Zdeněk
Žilinský Pavel

Školní rok: 1973/74

Třída: 4a

Třídní prof.
Hana Vrbatová

Bartoš Eduard
Březinová Dagmar
Dostálová Jitka
Dundelová Adéla
Frýdman Miloš
Grégrová Eva
Hasal Pavel
Havlík Jiří
Havránek Oldřich
Jirovský Jiří
Klimeš Jan

Kocián Petr
Kohlíčková Jana
Kopecký Jaroslav
Kubečková Růžena
Medek Pavel
Mládek Jiří
Müller Miroslav
Oličová Daniela
Placatka František
Procházková Dagmar
Rajdlová Jindra
Soukup Jaroslav
Strnad Petr
Suková Jana
Šenych Pavel
Šindelář Jan
Špatná Věra
Štěpán Leo
Vosáhllová Vladimíra

Jeníček Milan
Kopsa Jiří
Lisý Luděk
Matějka Michal
Misíková Eva
Olivová Jiřina
Oudrnická Miroslava
Prchal Roman
Roubík Jiří
Skřivánková Jitka
Soukup Pavel
Soukupová Irena
Soural Miloslav
Starobranská Daniela
Škarvadová Ivana
Turková Jitka
Vejvoda Jiří
Velíková Pavla
Votrubec Jaroslav
Zubček Ladislav
Žáček Aleš

Chyba Radan
Kozelka Pavel
Lepšík Radovan
Marková Anna
Mikolášová Dagmar
Nyklová Dagmar
Pospíchalová Marie
Prokop Josef
Russová Michaela
Stejskal Petr
Suchanová Hana
Szczerbová Božena
Šašek Karel
Šimková Jiřina
Šmiták Ivan
Štelcl Milan
Tůmová Květa
Verflová Jitka
Veselá Naděžda
Veselá Vlasta
Zeizingerová Nora

Třída: 4b

Třídní prof.

Eva Zámečníková

Aron Pavel
Bartoníček Josef
Bělohlov Miloslav
Čacký Miroslav
Čížek Pavel
Fedyszynová Ilona
Hejtmanová Alena
Holotík Vladislav
Javůrková Stanislava

Třída: 4c

Třídní prof.

Petr Pokorný

Bernreiter Evžen
Červený Milan
Doubek Vladimír
Hájek Jindřich
Hájková Hana
Hánová Marta
Herink Jiří

Třída: D5

Třídní prof.

ing. Blanka Jelínková

Březina Petr
Čančík Pavel
Červenka Jan
Drábová Dagmar
Filip Jiří
Forejtová Anna
Hájková Hana

Hána Jaromír

Hokeš Karel

Jelínek Václav

Jiráský Karel

Kluzáková Eva

Kolářová Václava

Kovárník Jaroslav

Kovaříková Hana

Kudláček Milan

Poupa Jiří

Rážová Eva

Revainec Stanislav

Rössler Karel

Schimmerling Karel

Svátek Libor

Škrábalková
Vladimíra

Veselá Alena

Třída: DA3a

Třídní prof.

ing. Ivan Pásek

Bartyzal Pavel

Branský Oldřich

Dürnsteiner František

Fofonková Blanka

Huml Vladimír

Jouda Michal

Křečková Marie

Kutil Jaroslav

Kutmon Zdeněk

Malcová Vlastimila

Mičunková Iva

Pleštil Petr

Pospíšilová Vlastimila

Rážgová Jarmila

Staněk Jaroslav

Veselá Helena

Zíbarová Sylva

Třída: DA3b

Třídní prof.

ing. František Plzák

Čechurová Ludmila

Dvořáčková Jarmila

Jeklová Pavla

Kordač Jan

Kozlerová Anna

Opočenský Vlado

Petrašová Miluše

Schlosserová Eva

Šperl Jiří

Tomášková Jana

Vejmoláková Marie

Vojtová Marie

Vosecká Iva

Weyskrabová Eva

Školní rok: 1974/75

Třída: 4a

Třídní prof.

ing. Ivan Sedlák

Badal Milan

Bělák Ervín

Böcková Lenka

Bochníček Lubomír

Brzák Martin

Cibulka Jaroslav

Čupa Pavel

Fořt Martin

Grendys Jan

Holubová Irena

Horský Jiří

Jakubec Miloš

Janošek Oldřich

Jansa Oldřich

Jiroušek Antonín

Kolinger Jiří

Kožená Jana

Krofta Jan

Mareček Lubomír

Markovičová Ludmila

Mastný Libor

Milhard Petr

Pechanda Jan

Polanský Jaromír

Ptáčková Jana

Rebcová Eva

Ryšánková Eva

Spěváček Václav

Svoboda Aleš

Šach Jiří

Šimo Ivan

Turek Jaroslav
Tymich Jaroslav
Vít Ivan

Třída: 4b

Třídní prof.
Alena Růžková

Blažkovec Jaroslav
David Zdeněk
Fochlerová Tamara
Hanzlová Naděžda
Hotovec Jiří
Jirsa Miroslav
Kádner Tomáš
Kálal Jiří
Kovačka Miloslav
Kubcová Eva
Kůla Jaroslav
Machovský Josef
Mekina Milan
Mezera Martin
Milý Vlastimil
Morávek Pavel
Mucala Miloš
Němec Albert
Novotný Jan
Procházková Eva
Salač Milan
Stříbrská Jarmila
Šnelerová Vlasta
Trešl Pavel
Vejtruba Milan

Viděčan Ladislav
Vojtěch Petr
Žovinec Jiří

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Baranová Božena
Bollardtová Jitka
Brejcha Pavel
Drahokoupil Ladislav
Dvorská Marie
Fafejtová Jarmila
Flek Jiří
Hamr František
Hanousek Martin
Herelová Hana
Hoa Do Thi Viet
Hrubá Eva
Klupková Lucie
Kopicová Milena
Křepelka Stanislav
Lainová Eva
Löfflerová Blanka
Macháčková Věra
Minh Ngo Ngoe
Netušilová Dana
Novák Miloslav
Novotný Vladimír
Peštová Eva
Prachařová Libuše
Prokšová Dana

Skrbková Marta
Smrčka Michal
Srbová Tamara
Stuchlý Vladimír
Thao Nguyen Phuong
Václavová Hana
Vomáčková Renata
Vrbská Alice
Záveský Radúz

Třída: D5

Třídní prof.
Jana Hapalová

Cilec Jiří
Douša Pavel
Fialová Eugenie
Frantík Jaromír
Hájek Jiří
Hlavina Josef
Chocholoušek Josef
Jandajsková Helena
Martínek Jan
Martinů Pavel
Moravec Jiří
Osvald Miroslav
Rezler Jiří
Šubrtová Miloslava
Vondra Josef

Třída: DA3a

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Dočekal Petr
Dvořáková Dana
Fischerová Barbora
Hatinová Miloslava
Hloušek Jiří
Jirátko Oldřich
Kafka Michael
Klinger Pavel
Koudelková Hana
Křeček Petr
Křížová Marie
Léger Jan
Lucká Ivana
Němeček Jaroslav
Říha Jiří
Samek Ladislav
Šimánek Stanislav
Vančurová Ludmila

Třída: DA3b

Třídní prof.
ing. Irena Jarchovská

Babka Miroslav
Bartl Zbyněk
Hadrava Jaroslav
Hanzlíková Vlasta
Hron Jaroslav
Jakab Jozef
Kličková Jaroslava

Křenek Otakar
Navrátilová Jarmila
Procházka Milan
Ptáček Milan
Serbusová Alena
Spoustová Marcela
Svobodová Věra
Ščambora Josef
Šimková Miloslava
Vencel Jiří
Vlček František

Školní rok: 1975/76

Třída: 4a

Třídní prof.
ing. Zdeněk Otruba

Appelt Jan
Benda Jiří
Dobiáš Jaroslav
Dohnalová Zuzana
Drábek Josef
Fritsch Pavel
Gomola Rudolf
Holec Milan
Holub Jiří
Iblová Simona
Jakovec Bohuslav
Kobíková Hana
Koc Miloš

Konečný Pavel
Macháček Jan
Malá Jana
Marcín Jiří
Máslo Jindřich
Miksa Jan
Novotný Lubomír
Pátek Michal
Rožd'alovský Rudolf
Růžek Zdeněk
Rybka Krištof
Sladká Jana
Suchanová Dana
Svobodová Zdenka
Šarapatka Jan
Šmíd Jiří
Šmigol Vladimír
Velek Jan
Vondrák Jan
Weber Zdeněk
Žižková Dagmar

Třída: 4b

Třídní prof.
ing. Vladimír Veselý

Adamec Vladimír
Buchar Jan
Čermák Jan
Fiala Josef
Hervertová Irena
Jiříčka Vladimír
Kešnerová Alena

Kleňha Vladimír
Křen Vladimír
Kubera Ladislav
Laštovka Jaroslav
Lev Miloš
Lexa Jiří
Mašková Milena
Plíšek Miroslav
Rybár Petr
Salzer Karel
Smrčina Karel
Strejček Miroslav
Svatoš Aleš
Sýkora Vladimír
Synáková Jiřina
Šebor Martin
Šmejkalová Ivana
Trávníčková Alena
Turková Jana
Valent Martin
Vodrouš František
Votrubcová Miluše
Zilyská Oksana

Třída: 4c

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Boubelová Eva
Bušta Karel
Černý Michal
Dvorská Alena
Foukalová Zdeňka

Hladíková Zdeňka
Hlaváč Michal
Homoláčová Lenka
Hruška Zdeněk
Knotek Milan
Koreňová Olga
Kyjonková Jaroslava
Mašková Hana
Mikláš Miloslav
Moravcová Eva
Moravcová Zdeňka
Mouchová Zuzana
Novák Jiří
Pavlíčková Eva
Pešičková Eva
Petrová Ivana
Petrušek Jaroslav
Pexová Eva
Runtová Iva
Růža Jan
Řežábková Helena
Starec Vladimír
Vašková Jitka
Vejrychová Eva
Vohradský Jiří
Wagner Zdeněk
Waldekerová Marie
Zelinková Věra
Žáčková Dagmar

Třída: D5

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Bača Ivan
Balvín Václav
Barthová Helena
Doležal Ferdinand
Gerstenberger Michael
Hájek Vladimír
Hamerle Jiří
Krajčík Josef
Krčínová Božena
Lexa Jiří
Masařík Tomáš
Mitera Jiří
Nedomová Irena
Průša Josef
Řádek Jiří
Venta Otakar

Třída: DA3

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Haasová Darja
Houdová Jiřina
Jakoubek Karel
Kalvodová Věra
Koten Pavel
Koutenský Eduard
Maršálek Zdenko
Prokešová Irena
Rejchrtová Mária
Seydlová Anna
Šírek Vladimír

Švestka Jindřich
Veverková Libuše
Vondrášková Zdeňka
Vyskočilová Daniela

Školní rok: 1976/77

Třída: 4.A

Třídní prof.

Jana Hapalová

Ambrož Josef
Bauerová Alena
Beitler František
Bernášek Pavel
Burda Jaroslav
Čadanová Marie
Čadek Zdeněk
Čečrlová Hana
Čechová Hana
Fiala Miloš
Forman Pavel
Hána Milan
Hobl Miloš
Horych Jaroslav
Chyba Jiří
Kalábek Petr
Kapička Jiří
Kos Ladislav
Kučera Vladimír
Marešová Jana

Martínek Jiří
Máša Petr
Mojžíšová Jana
Mrkvičková Jitka
Novotná Květuše
Pelcová Věra
Petřík Ivan
Prouza Vladimír
Richter Miroslav
Skřivan Roman
Traksl František
Třesková Anna
Vlnatá Anna
Vyklický Ondřej
Zuran Josef

Třída: 4.B

Třídní prof.

ing. Sylvie Nováková

Barták Josef
Bednářová Věra
Bild Jan
Blahník Aleš
Boura Vladimír
Buchar Miloslav
Čechová Hana
Černý Květoslav
Červinský Jiří
Čulík Karel
Ficnar Petr
Horáková Jana
Janková Eva

Jansa Josef
Klička Jaromír
Korf Jan
Kostiha Luboš
Lávička Jiří
Malečková Lenka
Mikešová Helena
Mikloš František
Nováková Naděžda
Peřina Jan
Procházka Tomáš
Sýkorová Dagmar
Šmíd Vladimír
Špinka Ivan
Štillerová Jitka
Šupolová Jaroslava
Urban Jan
Vacková Miluše
Vojtíšková Irena
Voříšek Petr
Zámostný Vladimír
Živnůstka Bohumil

Třída: 4.C

Třídní prof.

Jana Becková

Beran Jaroslav
Beranová Alena
Bicková Miloslava
Březinová Helena
Ciml Zdeněk
Černá Milada

Černíková Hana
Červenka Jindřich
Haasová Jana
Hornátová Jaroslava
Jindrová Eliška
Jiravová Jitka
Kadlusová Kateřina
Kainzová Blanka
Králková Marie
Krul Miloslav
Kumstátová Renata
Labík Vladimír
Ledvinka Karel
Lukáš Zdeněk
Macák Jan
Malíček Oldřich
Mokrý František
Pišová Blanka
Plicková Olga
Procházka Petr
Prokopová Bronislava
Surma Jaroslav
Svítková Dagmar
Svoboda Jiří
Šebestová Eva
Vachová Zdeňka
Vejvodová Jana
Voráč Martin
Vránek Miroslav

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Bauer Miroslav
Čáslavský Milan
Hlušková Jana
Hrubec Josef
Kratochvíl Zdeněk
Krupičková Jaroslava
Lichnovský Milan
Nejman Pavel
Novotná Věra
Pruner Petr
Spurný Pavel
Strašilipka Josef
Šmoldas Rostislav
Vacková Irena
Vedral Zeněk
Veverková Hana
Vladislav Podracký

Třída: 3.DSA

Třídní prof.
ing. František Plzák

Burda Stanislav
Čerepušťák Ondřej
Hladíková Vlasta
Hrdá Blanka
Javůrek Jiří
Jungmannová Daniela
Kosinová Jitka
Kosová Eva
Lněnička Karel
Maninová Iva

Mikula Jan
Nevole Vladimír
Nováček Jiří
Pazdera Vladimír
Polakovič Tomáš
Rejnová Jinřiška
Sedláček Oldřich
Šebková Soňa
Šefčíková Jitka
Thorovský Jan
Tomášková Marcela

Školní rok: 1977/78

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Bucková Věra
Čejpová Ivana
Erben Milan
Feireislová Eugenie
Hlásková Květa
Hornofová Alena
Jehličková Helena
Karakis Kostas
Kendík Ladislav
Kofroň František
Koktan Jan
Krieg Vladimír
Lešetická Ivana

Němec Zbyněk
Paul Jaroslav
Perglová Ivana
Pliska Viktor
Podlešák Jaroslav
Prokopec Libor
Provazník Michal
Rojíková Eva
Sejtková Alena
Slabá Ivana
Sosnovec Vlastimil
Struška Oldřich
Suchopárek Miloš
Štark Dušan
Truxa Roman
Vinš Jan
Vránek Oldřich

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Bíbová Hana
Brejníková Ilona
Černajová Věra
Grigarová Jana
Havlová Lenka
Hluchá Jitka
Houšková Jana
Hozová Eva
Jantač Lubomír
Kadlecová Eva
Kamlerová Dagmar

Kaška Milan
Koňák Karel
Kořínková Olga
Koubek Jiří
Kovář Milan
Kunešová Alena
Malá Milada
Mestek Oto
Müller Petr
Pospíšil Jan
Rebcová Jana
Richterová Ludmila
Sirovátková Jana
Svobodová Jana
Šebestová Hana
Štrobachová Světlana
Švagerová Iva
Vacek Pavel
Velčev Marin
Vojtková Ivana
Volfová Zuzana
Vondrušková Marie
Vrbík Karel

Třída: 5.A-DS

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Brož Pavel
Cenkner Augustin
Dušek Rudolf
Eisner Václav
Horká Jitka

Hrdinová Hana
Janieskoviesová Zdeňka
Jelínek Antonín
Kolovratová Marie
Orsáková Miroslava
Sejpková Ivana
Skrůžná Miroslava
Sláma Oldřich
Stehlíková Zdenka
Svoboda Jan
Šťastná Marta

Třída: 5.B-DS

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Bartoš Ivan
Bartošová Květoslava
Bednářová Lenka
Czechowská Helena
Durdík Jan
Handt Petr
Houžvičková Olga
Jirava Michal
Jiravová Jana
Kratochvíl Miroslav
Píša Zdeněk
Socháň Petr
Spálenka Petr
Šrůta Tomislav
Šulc Jiří
Tasev Jordan
Trávníčková Božena

Tříška Petr
Vovesná Libuše

Třída: 3.DSA

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Černovská Jaroslava
Faměrová Daniela
Geissler Václav
Knotek Jaroslav
Kozáková Dagmar
Kuběnka Jan
Kučera Ludvík
Laudátová Jaroslava
Lažánek Přemysl
Mašínová Ludmila
Meduna Miroslav
Michal Bohuslav
Mladěnková Jana
Piškulová Jaroslava
Procházková Marta
Skopal Vladimír
Svědínková Zdeňka
Svoboda Jaroslav
Šťásek Rudolf
Švorc Karel

Školní rok: 1978/79

Třída: 4.A

Třídní prof.
Alena Růžková

Baušteinová Naděžda
Beneš Jaroslav
Berušková Zdeňka
Bláhová Irena
Borecký Jiří
Číhalová Danuše
Doležalová Alena
Drapáková Stanislava
Freiburgová Jana
Havlíková Ivana
Jahodová Jana
Janoušek Zdeněk
Jartym Pavel
Kaňovský Jaroslav
Karásek Luděk
Kazda Jan
Kerhart Jaroslav
Klicpera Petr
Koubík Petr
Kříž Václav
Kuboň Oldřich
Macháček Petr
Mareček Pavel
Mikeš Michal
Němečková Eva
Nosek Ivo
Pergl Martin
Pitter Roman
Pokorný Jaroslav
Procházka Jiří

Růžička Jiří
Simkanič Michal
Sloupová Lenka
Šidlo Martin

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Chodúrová Lenka
Jirů Radmila
Kadlecová Dana
Kaněrová Ivana
Kostecká Alena
Marhoulová Zuzana
Maternová Renáta
Nováková Dagmar
Peleška Luděk
Pelešková Jana
Pokorný Vladimír
Skalický Milan
Strašík Michael
Stříbrská Lenka
Svoboda Jiří
Šafařík Zdeněk
Šebek Jiří
Špírek Vladimír
Šrogl Jan
Tamchyna Jaroslav
Tomanová Ilona
Trochtová Ludmila
Tycová Jana
Urbanová Radka

Vostradovský Jindřich
Votočková Dana
Vrbský Čestmír
Zápal Jiří
Zikanová Zuzana
Žižková Olga

Třída: 5.A-DS

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Buchar Václav
Bůžek Martin
Delišová Hana
Hájek Petr
Hanzelková Ludmila
Listíková Jana
Michajlov Vladimír
Němeček Jiří
Raimová Eva
Šaffek Pavel
Šmíd Jaroslav
Štulík Stanislav
Vejnar Josef
Weinlichová Alena
Zbirovský Vladimír

Třída: 5.B-DS

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Bouše Zdeněk
Grollmus Jan
Jech Jaroslav
Jirásková Lenka
Klíma Miroslav
Kodýdek Vladimír
Kříž Miroslav
Křížová Helena
Linx Ivo

Malinová Ludmila
Munzar Zdeněk
Novotný Jiří
Pílik Roman
Skřidlovská Pavla
Sottlová Marie
Veselý Josef
Vyšínová Helena

Třída: 3.DSA

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Celinová Jana
Frebort Antonín
Hašková Božena
Hausner Josef
Chromý Václav
Knitl Miroslav
Meloun Ivan
Melounová Hana
Mikušová Stanislava
Mitáčková Anna
Mitrová Milena

Padilla Ricardo
Píchalová Stanislava
Rendlová Hana
Stodolová Irena
Svobodová Hana
Šperková Dagmar

Školní rok: 1979/80

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Růžena Vokáčová

Bartůněk Pavel
Blažek Petr
Bradáč Tomáš
Březinová Eva
Čanda Ladislav
Černá Libuše
Doležal Miloš
Dostálová Jana
Faimanová Irena
Havlíček Jaroslav
Komrska Petr
Kudláček Martin
Kvasnička Arnošt
Lázničková Zuzana
Léblová Renáta
Majer Pavel
Mikešová Jiřina
Náhunek Michal

Patka Michal
Pešková Jitka
Píš Jaroslav
Plecháčková Zdeňka
Prchal Jan
Pšeničková Jana
Půček Dušan
Schejbalová Dana
Simandlová Jitka
Skok Luděk
Smetanová Hana
Soukup Jaroslav
Svobodová Alena
Šídlo Michal
Trojánec Jiří
Voldřich Karel
Vonderka Pavel
Vrba Tomáš
Weiser Roman

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Aloyová Zdeňka
Bechyňáková Alena
Borovka Petr
Dědina Vladimír
Dvořák Vladimír
Fořtová Ivana
Hodný Ivo
Hornová Miloslava
Hynková Alena

Chalupa Vladimír
Chramosta Jan
Chudoba Pavel
Jasanovský Pavel
Lorenc Miroslav
Macháčková Dana
Macháčková Ivana
Makalová Blanka
Melicharová Simona
Mrvová Jana
Netopilová Taťána
Puškárová Alena
Rudolf Jiří
Smetanová Renáta
Smrčina Martin
Sobotková Jaroslava
Soukup Miroslav
Sůvová Jitka
Šantorová Dana
Šírová Ivana
Šmídlová Jaroslava
Šplíchalová Jaroslava
Urbánková Jitka
Váňa Pavel
Váňová Vladimíra
Zahradník Tomáš
Závodský Vladimír
Žerdíková Eva

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Zdeněk Otruba

Bohuslav Jan
Bouška David
Bronec Josef
Corsiniová Dagmar
Červenka Jindřich
Drobný Milan
Horník Jindřich
Hurníková Jana
Chábera Ladislav
Chládková Hana
Inger Jan
Janů Vlasta
Katina Anton
Mácha Jiří
Maximiliánová Dana
Moravcová Vladimíra
Novák Zdeněk
Procházka František
Slabá Ivana
Sodomková Milena
Svobodová Alena
Šťavík Stanislav
Turtenwaldová Jiřina
Velíšek Miloslav
Vojáčková Helena
Voldřich Zdeněk
Vopatová Dagmar

Třída: 3.DSA

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Brzek František

Hájková Miroslava
Homolková Jitka
Kubíčková Vladimíra
Livorová Milena
Magur Michal
Míšková Věra
Pejchová Helena
Pospíšilová Petra
Prokešová Jaroslava
Prokopcová Pavla
Randová Elena
Strnad Vladimír
Svejkovský Václav
Tesař Zdeněk

Školní rok: 1980/81

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Zdeněk Otruba

Argayová Jana
Bervic Pavel
Bičovský Karel
Černohorská Alena
Černý Vratislav
Dočkal Petr
Řurčová Vlasta
Flesarová Bohuslava
Gajdoš Petr
Hiršl Aleš

Hnědkovský Lubomír
Holcová Jana
Hovorka Martin
Chyba Jan
Klír Richard
Kočová Barbora
Kos Miroslav
Koubek Jaroslav
Krpějsová Ludmila
Matějovič Karel
Míchal Zdeněk
Moravec Leoš
Moutelík Zdeněk
Nádvorník Jaroslav
Neugebauerová Alexandra
Neužil Pavel
Onderčanin Milan
Padušáková Edita
Peštová Zuzana
Pobřežský Jiří
Pokorný Pavel
Richter Karel
Sedláček Jan
Šantroch Vlastimil
Urban Ladislav

Třída: 4.B

Třídní prof.
Jana Čechová

Bernard Pavel
Brynda Jiří
Cachová Naděžda

Čermáková Jana
Fidrmucová Monika
Fišerová Dana
Fořt Martin
Houdková Pavla
Chumanová Jitka
Imlauf Jan
Macháčková Zdenka
Míčková Jitka
Nývltová Helena
Outlá Jana
Pečenkova Miloslava
Pekárek Jaroslav
Pokorná Pavla
Roubalová Jana
Schneiderová Jaroslava
Sochůrek Zdeněk
Strnadová Markéta
Šafránková Jitka
Šestauber Jaroslav
Šimková Dana
Šišková Blanka
Šmejkalová Zuzana
Štejfá Jan
Štys Dalibor
Šulcová Lenka
Vanišová Ivana
Vašínová Renáta

Třída: 4.C

Třídní prof.
dr. Jana Becková

Bakovský Pavel
Balda Libor
Bartička Richard
Dlouhý Jan
Fialová Eva
Golasík Pavel
Hartman Richard
Havlíček Václav
Chýská Lenka
Kadeřávek Miroslav
Kakos Karel
Krajlová Jana
Kupcová Dagmar
Lamačová Iva
Martínková Eva
Němcová Markéta
Outrata Vladimír
Pavlík Miloš
Pokorná Lenka
Prošek Daniel
Řehák Karel
Sušický Jan
Šmídová Jitka
Tůmová Kateřina
Tvrdíková Kateřina
Veselovský Jan

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Biela Werner
Biskupová Jaroslava

Brehovszký Alan
Čížek Karel
Dudová Dagmar
Hodoušková Marie
Ivanka Milan
Jirouš Zdeněk
Kašák Pavel
Májová Helena
Menšík Martin
Pasecká Hana
Pevný Jindřich
Studnička Jiří
Svrčinová Danuše
Šimůnek Miloš
Špička Zdeněk
Tynek Vladimír
Veselý Jiří
Vohradská Eva
Zvoník Emil
Žilková Věra

Třída: 3.DSA

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Bečvářová Božena
Bednářová Daniela
Beránek Jiří
Fürstová Jaroslava
Hruboňová Magdalena
Kajánková Karla
Kovandová Ivana
Macháček Jiří

Moutelík Josef
Rytířová Jana
Řihovský Rostislav
Smetana Jiří
Troblová Pavla
Vejvodová Miroslava
Vránová Jitka

Třída: 2.PMS

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Bergerová Helena
Beyer Jan
Bubeník Vojtěch
Česnák Eugen
Ferko Tibor
Gříbek Petr
Holec František
Chrastina Vladimír
Kamenický Ladislav
Karbanová Elena
Krajčík Josef
Laurin Jaroslav
Markusek Lubomír
Moravčíková Soňa
Novotný Miroslav
Palánek Marián
Šimková Šárka
Šnýdlová Karla
Tóth Vojtech
Valík Vladimír

Veverka Zbyněk

Školní rok: 1981/82

Třída: 4.C

Třída: 4.B

Třídní prof.

Třída: 4.A

Třídní prof.

ing. Zdeněk Otruba

Třídní prof.

ing. Ivan Sedlák

ing. Alena Ledinská

Baštář Petr

Bárta Jiří

Baklová Radana

Brothánková Michaela

Čížková Alena

Běhounek Karel

Čadilová Irena

Fabiánová Anna

Bossanyová Jana

Čmejrek Stanislav

Hezký Petr

Faltusová Marta

Filipová Pavlína

Hoskovec Michal

Frouzová Daniela

Guzman Miguel

Hroch Jiří

Kaiser Miroslav

Hořejší Ivana

Chmela Václav

Kopecská Barbora

Hrušková Monika

Kindlová Dana

Krečmerová Marcela

Imlauf Václav

Kortusová Eva

Kupf Petr

Jägerová Eva

Lang Luboš

Ladmanová Hana

Kácalová Kateřina

Marková Monika

Puffr Martin

Kopřiva Luděk

Oliva Karel

Riegerová Alice

Kozák Luděk

Pešek Jiří

Rosenzweigová Jaroslava

Krudenc Vítězslav

Polák Tomáš

Ryantová Jiřina

Krupička Pavel

Pospíšil Petr

Skovajsa Petr

Kutzendörferová Alena

Rejholcová Daniela

Slavíková Petra

Listíková Dana

Sáček Rostislav

Socha Jan

Matoušek Jiří

Sedláček Zdeněk

Solar Milan

Mlejnek Petr

Semerák René

Soukupová Dagmar

Neuman Pavel

Světlík Ivo

Šárová Věra

Novotný Zdeněk

Štellová Helena

Šťastná Hana

Petráš Petr

Štumpf Pavel

Šulc František

Pišťecký Václav

Tomášek Filip

Tenglerová Monika

Pokorná Zuzana

Vejlupková Lenka

Urbanová Ivana

Pokorný Roman

Veselý Jaroslav

Vachová Martina

Seidl Aleš

Vildová Alena

Suda Eduard

Voleská Nataša

Šebek Pavel

Václavek Tomáš
Vrána Jaroslav
Zemanová Simona

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Zdeněk Otruba

Görringerová Libuše
Havlovicová Jana
Chrtová Marie
Kacafírek Miroslav
Kalabzová Jana
Knytl Václav
Krejčí Jaroslav
Kučerová Helena
Lukačina Ivan
Míkula Miroslav
Mráček Ladislav
Nedvěd Jiří
Novák Petr
Peterka Vadim
Petr Josef
Rösslerová Ria
Šanda Jan
Šedivá Ivana
Šimůnek Petr
Šveřepová Miroslava
Taške Zdeněk
Žákovič Karel
Žákovičová Blanka

Třída: 2.DSA

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Bartáková Jiřina
Havlík Ivan
Jíša Jaroslav
Kadeřábek Josef
Kulczycká Jana
Novák František
Prokop Václav
Richterová Blanka
Rott Miroslav
Šandová Eva
Vokáčová Eva

Školní rok 1982/83

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Miroslav Junger

Adamec František
Bočínský Jiří
Brýdl Zbyněk
Budka Jan
Dušek Petr
Havel Petr
Herman Milan
Hermová Danuše

Hladeček Ivan
Jáchimová Lenka
Jakubův Václav
Ješinová Zuzana
Junková Ilona
Kotrba Zdeněk
Kozlová Martina
Křížová Martina
Legner Martin
Miczková Svatava
Plšek Pavel
Procházková Dana
Rajal Michal
Richter Jan
Slunéčko Zbyněk
Sosna Kamil
Sýkora Robert
Štěpnička Tom
Valenta Jiří

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Ivan Pásek

Bečková Hana
Braná Blanka
Carrasco Valentina
Červenková Miroslava
Hons Zdeněk
Chorouš Pavel
Chourová Petra
Chvátalová Ivana
Lerchová Jitka

Löbl Viktor
Němcová Renata
Olmr Vladimír
Písař Miroslav
Poláková Helena
Potužníková Alena
Reichlová Johana
Schuh Martin
Starková Ivana
Sudek Jiří
Srový Vít
Šafránková Miloslava
Šmejkalová Lada
Šmídová Dana
Štědrý Roman
Šulcová Alena
Tomášek Jan
Tůmová Hana
Vyhnánková Hana

Třída: 4.C

Třídní prof.
Jana Dudrová

Bauer Petr
Bíža Václav
Bolek Jiří
Cidlinská Eva
Dobiášová Martina
Duková Ivana
Ebrová Alena
Hrubá Martina
Jakeš Bořek

Jansa Tomáš
Jelínek Ivan
Jursík Tomáš
Kotýnková Petra
Král Michal
Krumpová Lucie
Kudláčková Helena
Kumštárová Eva
Machová Alena
Míčka Robert
Nováková Iva
Papoušek Jiří
Pazdera Zdeněk
Petroušková Michaela
Příkaská Dana
Rejzek Martin
Rezková Barbora
Sekera Tomáš
Stehlík Pavel
Šlapáková Ivana
Tomášek Roman
Truplová Jitka
Vlk Luděk
Žitková Svatava

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Balon Viktor
Balonová Venuše
Divíšek Karel
Karas Kamil

Kašpar Ivan
Kostková Božena
Kučera Zdeněk
Lehečková Marie
Macourková Eva
Mézl Ondřej
Palivec Robert
Prokopová Jitka
Součková Dagmar
Suk Jan

Školní rok 1983/84

Třída: 4.A

Třídní prof.
Miluše Radovská

Adamírová Hana
Bartoňová Magda
Bartoš Roman
Baštářová Dagmar
Brťka Milan
Brůžová Renáta
Brzová Dana
Čančíková Zuzana
Deml Martin
Janich Petr
Kolomazníková Jana
Korbel Jan
Kovanda Libor
Krchňavá Romana

Kroupa Pavel
Kůsová Ivana
Kynclová Kateřina
Leština Jan
Louda Petr
Luňáček Libor
Makovcová Mira
Mathaus Michael
Mikloš Pavel
Moc Jindřich
Pecháček Petr
Petříčková Hana
Poláková Hana
Pospíšilová Ondřejka
Růžičková Markéta
Seidl Petr
Skořepová Vendulka
Stříbrný Antonín
Šilhanová Renata
Štěpánková Eva

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Karel Melzoch

Bartů Daniel
Bernatziková Naděžda
Blažejovská Eliška
Brychtová Renáta
Čížek Martin
Drbalová Alena
Dupáková Romana
Flum Zdeněk

Handová Veronika
Havelec Roman
Heroutová Hana
Hralová Věra
Johanides Petr
Juklík Milan
Kalivoda Jan
Klimperová Zuzana
Koula Petr
Kudláček Zdeněk
Macková Lada
Mamula Roman
Maštalková Alena
Minaříková Eva
Nevšímal Libor
Novotný Petr
Olexová Monika
Projsová Hana
Semirád Petr
Schühlerová Aranka
Slabý Petr
Škoda František
Štengl Michal
Švehlová Hana
Voráč Zdeněk

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Čížkovská Jaroslava
Kadavý Kristián
Kouba Stanislav

Laubová Hana
Líbal Miroslav
Oravec Vladimír
Poupě František
Prejzek Karel
Stříbrný Miloslav
Tajšl Pavel
Ubry Jan
Vrbová Lidmila
Zelenka Jaroslav

Školní rok 1984/85

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Böhmová Eva
Červinka Jan
Galus Pavel
Hadrabová Milena
Haering Jan
Hajlich Tomáš
Hemer Lukáš
Holanová Jaroslava
Horský Stanislav
Hrabětová Simona
Hurková Renata
Hurychová Renata
Janoušková Renata
Javorská Daniela

Kakalová Milada
Kaucká Vladislava
Knappová Michaela
Kochánek Roman
Koudelka Pavel
Kratochvílová Květa
Krčmářová Iva
Kudrna Michal
Pohan Petr
Porkertová Vendula
Pšeničková Eva
Sokolová Helena
Vašínová Růžena
Venclová Adéla
Verovšeková Dana
Vojtěchová Jana
Zárubová Zuzana
Zifčáková Věra

Třída: 4.B

Třídní prof.

ing. Růžena Vokáčová

Bárta Josef
Becková Hedvika
Bojčuková Lenka
Černá Kateřina
Čeřovská Jana
Dobiášová Michaela
Dudař Jakub
Dudková Lenka
Dušková Martina
Dušková Petra

Flašková Jovana
Hlavínová Monika
Holečková Šárka
Huňavá Lenka
Janštová Martina
Jechová Marie
Joklová Lucie
Karvánková Martina
Klímová Romana
Košťáková Alice
Kramperová Monika
Kučerová Šárka
Limburská Romana
Matějková Hana
Mrázková Lucie
Mrázková Martina
Pavlíková Kateřina
Prokúpková Ludmila
Šoptenková Alexandra
Šťastná Helena
Talmanová Lucie
Vršovský Jan

Třída: 4.C

Třídní prof.

ing. Blanka Jelínková

Blahout Ladislav
Dolejšová Pavla
Eliášová Marta
Hrabětová Petra
Hradecký Jan
Hrudka Bohumil
Hunal Zdeněk

Ketnerová Lenka
Krejčík David
Kubíček František
Kupf Ivan
Kust Daniel
Legeza Jan
Opplová Alena
Otcovský Jan
Pilík Petr
Polívková Marcela
Pražáková Petra
Řehoř Daniel
Stejskalová Pavlína
Šesták Jiří
Ševčík Jan
Špindlerová Jana
Špirek Vít
Šulc Petr
Švamberová Lenka
Váša Radek
Vítová Renata
Zajíček Jiří

Třída: 5.DS

Třídní prof.

ing. Karel Melzoch

Bradáčková Ivana
Dědina Václav
Hahn Petr
Havelka Josef
Jeništová Jana
Králová Marcela

Morgenstein Miloslav
Petrášek Jiří
Schweinerová Marie
Škramlík Jiří
Šťastná Jana
Trkal Jaroslav
Trkalová Jaroslava
Vajglová Drahuse

Školní rok 1985/86

Třída: 4.A

Třídní prof.
dr. Jana Becková

Bárta Jan
Bílý Miroslav
Brom Karel
Drbohlavová Hana
Fišerová Martina
Foytl Martin
Hanzlík Petr
Heroudková Martina
Heřmánek Petr
Hurychová Marcela
Jirotková Leona
Jursík Pavel
Kadeřávek Michal
Kopta Pavel
Kratochvílová Monika
Kuželka Petr

Martinisková Veronika
Maxa Daniel
Nebilechová Kamila
Nedvědová Jana
Novotná Zita
Oliveriusová Eva
Pavličková Ludmila
Píchová Štěpánka
Rajsiglová Jana
Svobodová Ladislava
Ščigel Radim
Šibil Jiří
Uhlířová Dana
Vrátil Jaroslav
Vydrová Anna
Walter Pavel
Zanklová Olga

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Bartoš Petr
Broumová Šárka
Dosedělová Michaela
Drábek Petr
Gemerí Jiří
Havlík Pavel
Houžvička Miloš
Kasalický Igor
Koblová Miroslava
Kořínek Michal
Košata Josef

Krejčová Dana
Maxa Robert
Mlakarová Růžena
Pechová Marta
Procyková Jana
Procházka Jakub
Radilová Lenka
Staněk Roman
Strnad Jan
Šťastná Olga
Štěpánek Josef
Toman Miloslav
Tůma Martin
Uher Jiří
Vaňout Libor
Vítková Marta
Volfová Ivona
Zapletal Patrik

Třída: 5.DS

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Fantová Hana
Fexová Ivana
Holienčín Miroslav
Jelínek Jiří
Jungmanová Nataša
Kmočová Zuzana
Kovaříková Ivana
Kubálková Jitka
Mahelková Blanka
Macháček Bohuslav

Machačová Zdeňka
Makovec Jiří
Mareš Miloš
Matoušek František
Moser Marcel
Rašín Pavel
Remková Ivana
Sedláčková Irena
Šimůnek Martin
Toušová Lenka
Váňa Jiří
Vrzalová Eva
Zdich Jaroslav

Školní rok 1986/87

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Bauer Dan
Čiháková Hana
Hátle Radek
Holakovský Roman
Humhal Daniel
Kalinová Denisa
Kašpar Ivan
Kohoutová Dana
Koryntová Dagmar
Kusová Jana
Kvítek Jiří

Loew Tomáš
Marešová Jana
Nečas Roman
Nováková Blanka
Pinkas Pavel
Plzák Robert
Podoubský Aleš
Polakovič Jaroslav
Pretl Michael
Slaboch Vít
Suchan Vladimír
Svobodová Zuzana
Štrobl Miroslav
Vejmelková Eva
Vondra Karel
Vorlová Romana

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Růžena Vokáčová

Alinče Enrico
Beránková Blanka
Brožová Blanka
Burkhard Martin
Deyl Libor
Dvořáková Věra
Hálová Gabriela
Hlaváček Petr
Chaloupková Klára
Kosík Martin
Kučera Petr
Kučerová Monika

Loskotová Dana
Mlynářová Eva
Neubergová Daniela
Nohová Bohdana
Nováková Alena
Novotný Martin
Páčová Zuzana
Riegrová Jaroslava
Santlerová Jana
Slabá Jolana
Štefec Jan
Tomešová Radka
Trtíková Monika
Urban Vít
Vitásková Daniela
Vítek Tomáš
Vogl Aleš
Vráblicová Petra

Třída: 5.DS

Třídní prof.
Jana Čechová

Abrahámová Helena
Adámek Josef
Čvančarová Marie
Dvořáková Květuše
Eichler Ludvík
Fingr Karel
Frolíková Ivana
Fuchs Jiří
Holcman Zdeněk
Homuta Jan

Kadlecová Ivana
Kroutil Tomáš
Mašková Adriana
Polcar Ota
Polívka Petr
Rosypal Petr
Trnka Dušan

Školní rok 1987/88

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Bobková Lenka
Brož Pavel
Buchtele Pavel
Dudová Hana
Dvořák Prokop
Ferina Pavel
Heranová Helena
Hrušková Irena
Jaroň Milan
Jelínková Martina
Jursíková Karolina
Karpíšková Eva
Kohoušková Barbora
Kristovič Ivo
Kynclová Miroslava
Lísková Jana
Mičlová Lucie

Moisidis Nikolaos
Novák Viktor
Pertlíková Eva
Pindurová Martina
Rajchlová Renáta
Rákosníková Ilona
Rakovec Michal
Smolík Tomáš
Sochrová Radka
Ševčík Václav
Šorm Radovan
Topinková Sandra
Trunečková Václava
Vlček Tomáš
Vorlíčková Hana
Willimetz Robert
Wolf Ondřej
Žaludová Jiřina

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Karel Melzoch

Bek Petr
Černíková Jana
Doskočilová Darina
Dub Miroslav
Fráterová Markéta
Goldstein Petr
Harazinová Jiřina
Hermanová Andrea
Jaklová Marcela
Jelínek Martin

Konečný Lukáš
Kovářová Markéta
Kratochvilová Kateřina
Krausová Radka
Kubátová Jana
Marx Martin
Mašek Jiří
Mikoláš Ondřej
Neumannová Monika
Nováková Lenka
Novotný Tomáš
Polák Ondřej
Semerádová Věra
Skopcová Lucie
Socha Jiří
Streit Jiří
Sůvová Daniela
Ševčíková Jitka
Šipan Jan
Toupalík Miroslav
Trnková Edit
Valentová Jana
Veverková Markéta
Vrána Aleš
Zubr Zdeněk

Třída: 2.PMS

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Adamová Andrea
Bureš Jan
Černý Pavel

Dočkal Petr
Hakl Antonín
Hanzlíková Olga
Holas Jaroslav
Hospes Ivan
Janek Pavel
Jareš Jiří
Klečková Jarka
Kulich Jaroslav
Liška Karel
Novák Miroslav
Olexová Mária
Sailer Vladimír
Schattauerová Alena
Sloupová Ivana
Svobodová Iveta
Šusta Petr
Tkadlec František
Vyhnalová Stanislava
Zárubová Helena
Žídková Magda
Židlický Pavel

Školní rok 1988/89

Třída: 4.A

Třídní prof.
Miluše Radovská

Borl Martin
Doudová Marcela

Gregorová Radka
Hájek Jiří
Holub Martin
Honsů Filip
Jeřábková Klára
Kamarýt Ondřej
Kejlová Radka
Liršová Markéta
Majerová Monika
Marec Michal
Minaříková Martina
Nováková Iveta
Paluska Martin
Peták Aleš
Rak Martin
Riedl František
Svobodová Markéta
Šimek Robert
Tomková Kateřina
Vedralová Jarmila
Vrbová Tereza
Zíka Miroslav
Zoulová Monika

Třída: 4.B

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Bezačinský Michal
Buriánek Petr
Dittrich Pavel
Hanzlová Martina
Havlíček Jaroslav

Hrivňáková Věra
Humlová Petra
Klema Ludvík
Křížová Renata
Kunteová Lenka
Pavlitová Michaela
Pešáková Radka
Peterková Květoslava
Plaisner Michal
Pražák Milan
Procházka Aleš
Rejdová Petra
Skleničková Romana
Strouhalová Iveta
Vavrušová Michaela
Veverková Kamila
Vilím Karel
Vondrová Lenka
Vostrá Milena

Třída: 4.DS

Třídní prof.
Milada Raisová

Bílek Vladimír
Emmer Jiří
Husák Jaroslav
Jaroš Václav
Kraus Miroslav
Lanc Aleš
Myšková Kamila
Pavelčík Petr
Šíma Jindřich

Toušek Petr
Uddin Md. Nazim
Veselá Boleslava
Zvolánková Věroslava

Třída: 5.DS

Třídní prof.
Jana Čechová

Durchanová Martina
Chadřabová Eva
Kolátor Josef
Lev Karel
Oravcová Irena
Podškubka Ladislav
Seidlová Alice
Šefl Pavel
Špičková Věra
Štefan Josef
Vaneček Miroslav
Znamenáčková Marie

Třída: Z 2.PS

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Abely Jiří
Bačová Martina
Čečák František
Daněk Miloslav
Etrichová Ivana

Greisinger Josef
Halamová Lenka
Havlová Melanie
Heindlová Nelli
Kábrt Petr
Komaško Alexandr
Kulsteinová Miroslava
Láník Jaromír
Lehovec Jaroslav
Lesenský Jiří
Marková Zdeňka
Matys Petr
Pálenská Lucie
Plocar Jiří
Podholová Marta
Pokorný Pavel
Rozmanová Naděžda
Srna René
Staňková Jitka
Straka Jaroslav
Šafratová Vladislava
Šebor Martin
Šlosr Jiří
Táborská Ilona
Takáčová Jaroslava
Toflová Pavlína
Valenová Věra
Vyskočil Zdeněk
Zelenka Jaroslav

Školní rok 1989/90

Třída: 4.A

Třídní prof.
ing. Karel Melzoch

Betuš Lubomír
Bohuslav Martin
Borešová Růžena
Flechtner Lukáš
Frič František
Hesová Jana
Jandová Dagmar
Janíková Daria
Jílek Tomáš
Klementová Marcela
Kohlíčková Michaela
Kolmačková Lenka
Korda Jiří
Kovaříková Jana
Ligaunová Martina
Lišková Zuzana
Náděje Luboš
Novák Tomáš
Nováková Lenka
Palečková Jana
Peřina Jaroslav
Pospíšil Martin
Rapušáková Martina
Richterová Johana
Seger Tomáš
Smržová Jana
Stropnická Helena
Šimůnek Pavel
Špalková Kateřina
Vágner Roman

Vaigl Martin

Třída: 4.B

Třídní prof.

dr. Jana Becková

Bloudek Petr

Botková Eva

Bušková Iveta

Dvořák Josef

Dvořák Petr

Hájek Miloš

Havelka František

Holičová Jitka

Horvátová Hana

Jandová Hana

Klapková Daniela

Kohoutová Eva

König David

Kuberová Lenka

Kučera Tomáš

Kudrna Michal

Nováková Kateřina

Okamura Tomio

Oliveriusová Jana

Pejšová Zdeňka

Pihera Pavel

Polívka Petr

Roček Jan

Rozkošná Iveta

Sachl Jan

Sequens Petr

Špačková Jana

Tomek Alexandr

Uhlíková Kateřina

Váňová Milada

Vašáková Lenka

Třída: 4.DS

Třídní prof.

Milada Raisová

Cyrus Zdeněk

Graclík Ivan

Hájková Dana

Heřmánek Josef

Hilgerová Helena

Janata Martin

Jenčovský Karel

Lehký Jaroslav

Medunová Zuzana

Novotná Hana

Podolák Jiří

Tůma Jiří

Třída: K 2.PS

Třídní prof.

ing. Ivan Sedlák

Bartoš Petr

Čížek Petr

Dorazil Jiří

Hammer Oto

Hrnčář Vladimír

Kropík Miloslav

Krýza František

Kučerová Hana

Kuncová Lucie

Lebedík Přemysl

Mohnaczká Viera

Ocásková Šárka

Pavelková Lenka

Pipla Pavel

Prokešová Jitka

Rulíšek Zdeněk

Ryšavý Vlastimír

Valaštín Jozef

Třída: Z 2.PS

Třídní prof.

ing. Zdenka Velimská

Bohatová Věra

Cvačková Anna

Čížková Jana

Dudová Jana

Hrozová Vladislava

Charamzová Jaromíra

Krejcarová Monika

Kubešová Zdeňka

Kubovec Ladislav

Makovský Karel

Martínek Ivan

Molitor Petr

Novák František

Nováková Ivana

Pávková Zuzana

Pichová Marie
Příbylová Martina
Ryba Libor
Šimeček Stanislav
Štefanová Jana

Školní rok 1990/91

Třída: T 4.A

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Blahníková Daniela
Brachtl Tomáš
Burdová Olga
Drebítka Michal
Foučková Monika
Hanzlíček Martin
Heinrich Zdeněk
Johanis Daniel
Juláková Eliška
Kovaříková Martina
Kubálek Pavel
Lafková Irena
Ledvinka Jiří
Macků Johana
Martínek Jaroslav
Masařová Pavlína
Novotná Gabriela
Piatnica Tomáš
Pohl Radek

Poláčková Kateřina
Prokop Jakub
Říha Miroslav
Střelková Alena
Šanda Martin
Špulák Pavel
Tvrdík Daniel
Veselá Lucie
Vlasák David
Vorlíčková Jana
Willimetz Petr

Třída: A 4.B

Třídní prof.
ing. Růžena Vokáčová

Borovičková Šárka
Brzický Martin
Häckl Michal
Hrušková Jana
Hyvnarová Petra
Chvátal Zdeněk
Kappelavá Karin
Karhanová Jana
Klamt Petr
Knoblochová Lucie
Kouklíková Dagmar
Krajčovičová Miroslava
Krejsa Daniel
Levý Jiří
Lopourová Marta
Machek Ondřej
Machytková Daniela

Meisner Radek
Ottová Lucie
Petrláková Kateřina
Pikhartová Hana
Rachůnek Petr
Reitmajer Josef
Rennerová Daniela
Roubalová Martina
Sailer Valdemar
Sova Daniel
Suchá Vladimíra
Svěch Martin
Tomášková Lenka
Tomešová Lenka
Vedlichová Dita
Vodičková Zuzana
Zavadil Vojtěch

Třída: T 4.DS

Třídní prof.
mgr. Milada Raisová

Barcal Miroslav
Beneš Roman
Benešová Martina
Brandejsová Alena
Dudek Karel
Kalfířtová Alena
Knorr Petr
Kozel Jan
Kubínová Zdenka
Pešlová Hana
Placatka Miloslav

Plačková Božena
Půčková Kateřina
Svobodová Zdeňka
Volštát Petr
Zablka Milan
Zavadilová Jana

Třída: A 4.A

Třídní prof.
ing. Alena Ledinská

Třída: Z 2.PS

Třídní prof.
dr. Petr Turek

Bureš Petr
Čížková Zuzana
Hrdina Jiří
Janeček Tomáš
Junová Jindra
Killer Jan
Kolátor Josef
Medek Luděk
Oravcová Irena
Parlásková Hana
Paul Luděk
Procházka Pavel
Stelzerová Anita
Šebek Jaroslav
Šebková Dagmar
Škvárová Jiřina
Vaněček Miroslav
Vernerová Jarmila

Školní rok 1991/92

Brabcová Lenka
Doležal Zdeněk
Dušková Jitka
Gabrielová Lenka
Havlas Jan
Hejtmánek Milan
Hlaváčková Markéta
Hrnčířová Petra
Hříbalová Eva
Ilavská Michaela
Karásková Kristýna
Kašpar Rudolf
Knoblochová Denisa
Königová Leona
Lišková Michaela
Malinová Marcela
Matějček Martin
Nájemníková Zuzana
Papáčková Hana
Pumera Martin
Riegerová Petra
Rožníček Petr
Šafrová Lada
Štěpánková Klára
Vlček Dalibor
Vojnar Aleš
Vrbík Tomáš
Wurm Jindřich

Žáček Radomír

Třída: T 4.B

Třídní prof.
ing. Eva Stávková

Antošová Marie
Bártl Pavel
Bičák Tomáš
Biderman Daniel
Bílý František
Bittmann Václav
Čerňavský Jaroslav
Filípková Markéta
Frintová Marcela
Froňka Štěpán
Háchová Petra
Hašová Sabina
Havelková Martina
Holub Ladislav
Hyžová Radka
Jelínek Luděk
Jenčová Marie
Krampera Václav
Kremlová Gabriela
Nebeská Michaela
Novák Petr
Paidar Martin
Rajnohová Magdaléna
Šmejkal Petr
Špaňhelová Jana
Vávrová Zdeňka
Velík Jan

Vítková Olga
Vopálenská Zuzana
Zadina Marek
Zahradníčková Hana

Třída: T 4.C

Třídní prof.
dr. Jana Becková

Bílková Kateřina
Cabejšek Petr
Červený Jaroslav
Dočkal Zdeněk
Doubrava Vojtěch
Dvořáková Jana
Exnerová Milena
Fikr Štěpán
Fraitová Markéta
Glaser Marek
Hutlová Alžběta
Hympl Josef
Jirásková Pavlína
Knížková Renata
Kordač Jan
Ledvinová Marcela
Mann Tomáš
Meriová Jana
Mládek Vladimír
Nedoma David
Nesměrák Karel
Skala Lubomír
Šmejkal Jan
Vanický Aleš

Vetešník Jan
Vlasáková Martina
Vorel Tomáš

Třída: T 4.DS

Třídní prof.
ing. Marie Bazalová

Beranová Jana
Fidra Miroslav
Havlíček Karel
Holec Petr
Jankovec Jiří
Kokeš Ilja
Kubát Ladislav
Petrová Martina
Pichl Milan
Popelíková Marie
Rychnovská Marie
Vronová Růžena

Třída: K 2.PS

Třídní prof.
ing. Ivan Sedlák

Burda Jindřich
Drahozal Pavel
Eret Josef
Franc Zdeněk
Hlavičková Andrea
Horáček Tomáš

Macák Ladislav
Némethová Alena
Pavlík František
Podoláková Eva
Puchar Jiří
Puklický Miroslav
Racek Josef
Stejskal Stanislav
Šturma Oldřich
Šubert Lubomír
Tobola Karel
Valeš Miroslav

Školní rok 1992/93

Třída: A 4.A

Třídní prof.
ing. Blanka Jelínková

Čihař Ondřej
Dědourková Andrea
Doležalová Kateřina
Drsková Marta
Hlinomaz Daniel
Jiráková Lenka
Klesová Andrea
Konečnicková Alena
Kožnar Jiří
Kraváriková Jitka
Kubalíková Daniela
Kužel Jan

Kvapil Marian
Malečková Markéta
Maroušková Jana
Nápravník Tomáš
Peisarová Dita
Příbyl Daniel
Rákosníková Viola
Ryska Petr
Stuchlíková Renáta
Škrob František
Šrámek Petr
Vimer Jaroslav
Wagner Radek
Zmátlová Markéta
Zvoníčková Renáta

Třída: A 4.B

Třídní prof.
ing. Jiří Báča, CSc

Bauer Tomáš
Bolek Dušan
Čiháková Marcela
Dufková Martina
Fišáková Miriam
Fuchs Ondřej
Kordač Michal
Kuneš Petr
Ludvíček Tomáš
Matejčíková Monika
Němcová Miroslava
Pajas Patrik
Petrů Ctibor

Přibáňová Marcela
Slabová Pavla
Srchová Jitka
Špačková Zuzana
Švihel Jindřich
Uchytlová Lada
Vaněk Martin
Žďánský Martin

Třída: T 4.C

Třídní prof.
ing. Zdenka Velimská

Antoš Michal
Benc Daniel
Bláha Michal
Čmejlová Martina
Dlouhá Petra
Doležal René
Doxanská Veronika
Frabšová Marie
Hájek Adam
Hippmann Tomáš
Holešínský Dan
Charvátová Regina
Chmela Tomáš
Kadeřábková Milena
Královec Karel
Kulichová Alice
Matoušková Petra
Otcovský Tomáš
Patáková Irena
Pavlíčková Eva

Růžička Antonín
Staňková Jana
Strnadová Irena
Šnábl Lukáš
Šturmová Dita
Vojřřová Zuzana
Voltrová Helena
Zika Filip

Třída: Z 2.PS

Třídní prof.
dr. Petr Turek

Bakulová Barbora
Bartuňková Alena
Cihelka Zbyněk
Čuban Miroslav
Folprechtová Hana
Hvězdová Dagmar
Hyvnarová Petra
Juláková Eliška
Kameníková Monika
Kindratová Regina
Komrsová Věra
Koranda Radovan
Krausová Eva
Kuryviál Marek Kustlová
Ilona
Machart Jiří
Rus Vladislav
Sedláčková Alena
Štěrbová Mirka
Tolarová Barbora
Vokráčková Jitka

SEZNAMY SOUČASNÝCH STUDENTŮ ŠKOLY

Třída: A1.

Třídní profesor: Ing. Blanka Jelínková

Bartáková Daniela, Brož Jan, Burianová Jana, Člupek Martin, Fischer Jan, Horynová Šárka, Hradil Martin, Hrdličková Blanka, Hucul Natalija, Janda Petr, Jech Martin, Kellnerová Alena, Kolářová Jana, Koubík David, Kredba Daniel, Křemenová Rita, Matušková Klaudie, Medvedová Jana, Mikula Oldřich, Nič Martin, Purkrábková Tereza, Stracená Jana, Šilhánová Dana, Šorm Martin, Špálová Kateřina, Štěpařová Romana, Tikovská Adéla, Vlach Jiří

Třída: M1.

Třídní profesor: Mgr. Radana Vojtíšková

Andrle Jaroslav, Bičovský Ondřej, Biederman David, Čapek Petr, Diviš Radim, Duszek Martin, Fišerová Marcela, Haubová Šárka, Hejdková Kateřina, Jarolímková Jitka, Jirák Tomáš, Karabec Martin, Kareš Jiří, Káš Martin, Kodlová Hana, Lanc Petr, Manda Jan, Maršík Petr, Matoušová Věra, Mudruňková Dana, Nykodýmová Klára, Paul Tomáš, Pilař Radek, Ratkoš Martin, Rödling Robert, Sedlářová Karla, Suchan Petr, Šandová Renáta, Šimůnek Michal, Trnka Ladislav

Třída: O1.

Třídní profesor: Mgr. Ivan Otcovský

Bartáček Jan, Dvořáková Pavla, Hamanová Simona, Hamtil Roman, Haškovec Viktor, Hotmar Petr, Charvát Jan, Klichová Marie, Končel Miroslav, Kratina Pavel, Křišťál Jiří, Kulíšková Petra, Marvan Jiří, Mendlová Eliška, Mendlová Věra, Mílková Petra, Myšák Jan, Osička Miroslav, Polnický Jan, Rada Tomáš, Seidlová Jana, Šátková Libuše, Šebestová Martina, Šich Stanislav, Šťovíková Jana, Šulc Pavel, Tokárová Helena, Toxová Petra, Vlk Ondřej, Zadina Michal

Třída: A2.

Třídní profesor: Ing. Eva Stávková

Bajtlerová Eva, Bohuslav Bedřich, Čermáková Gabriela, Fořtová Gabriela, Haták Tomáš, Hříbal Zdeněk, Hůla Václav, Kasáčková Taťána, Kolář Filip,

Kredba David, Krejčí Tomáš, Kuběna Jan, Malina Jiří, Malinský Roman, Plachá Jitka, Pletichová Marta, Puchmajerová Jitka, Skalická Nikol, Smutná Kateřina, Spiwok Vojtěch, Škrabáková Jitka, Špatzal Patrick, Tobrman Tomáš, Velková Blanka, Vrábellová Tereza, Zozulák Karel

Třída: M2.

Třídní profesor: PHDr. Jana Becková

Achrer Jakub, Barcalová Miroslava, Bartůňková Lucie, Bláhová Soňa, Boštičková Martina, Bozenhard Marek, Burdová Iva, Duda Pavel, Holubová Irena, Kliment Viktor, Kolenčík Jan, Kronďák Martin, Majer Adam, Majer Filip, Mrázek Jan, Nečas David, Nenáhlová Danuše, Patera Vladimír, Pekárek Tomáš, Plocek Ondřej, Ptáková Hana, Rašková Iva, Reitmayerová Pavla, Rittich Šimon, Schürerová Lucie, Šimová Irena, Štěpánková Anežka, Třísková Jitka, Vytejková Irena, Zieroldová Petra

Třída: O2.

Třídní profesor: Ing. Dagmar Kuklíková

Bernauer Milan, Bouzid Kamil, Drašar Lukáš, Geberle Michal, Hais Tomáš, Hájková Šárka, Havlíčková Jana, Hazdra Pavel, Hovorková Gabriela, Hruška Petr, Kořený Radek, Kořátková Petra, Kozelková Dana, Kužníková Veronika, Lintymer David, Marešová Tereza, Marvanová Markéta, Matoušek Jan, Micková Martina, Mlejnská Eva, Nechvátalová Petra, Němeček Lukáš, Pašek Daniel, Rendl Jakub, Staněk Radim, Turek Michal, Veselá Irena, Vodička Petr, Vorel Jiří

Třída: A3.A

Třídní profesor: Mgr. Věra Dudková

Bočková Martina, Buncík Petr, Calta Pavel, Fiker Lukáš, Heřmánek Petr, Kolář Dan, Kolář Jindřich, Kopecká Hana, Kuchařová Marie, Lokajíček Martin, Macková Martina, Malíková Martina, Matia Pavel, Novotný Ondřej, Quaiserová Veronika, Semeňuk Tomáš, Spurný Jan, Staňková Zuzana, Stárková Vladimíra, Strnadová Kateřina, Svobodná Šárka, Tichá Simona, Velík Jakub, Vinopalová Monika, Vitoušová Kateřina, Vorm Petr

Třída: A3.B

Třídní profesor: Ing. Miroslava Pecková,

Ing. Ladislava Staňková

Dvořáková Petra, Grubnerová Lenka, Havlínová Iva, Hlaváčková Petra, Hnilicová Pavlína, Hroudová Martina, Jakeš Jan, Kaimlová Petra, Klápšťová Vendula, Koderová Eva, Krucká Alena, Machálková Lucie, Manhart Jaromír, Maršák Jan, Mašatová Monika, Mikolášová Eva, Radvan Pavel, Růžička Pavel, Slabová Markéta, Stražovská Alena, Šišková Markéta, Šlapalová Lucie, Špirochová Ivana, Šrůtová Silvie, Šubrová Martina, Tesařová Jana, Turoňová Jana, Vacík Petr

Třída: T3.

Třídní profesor: Ing. Miloš Mucala

Babšický Marek, Beranová Pavlína, Bímová Karolína, Blüml Arnošt, Horová Gabriela, Hrodek Petr, Husák Pavel, Jacko Miloš, Jakl Michal, Kreibich Viktor, Kučera Jan, Kukla Vladimír, Lisý Štěpán, Macháčkova Alena, Mikolášová Zuzana, Odstrčilíková Iva, Pejšová Dana, Procházková Jana, Psutka Štěpán, Roubalová Andrea, Růžička Jan, Smeráková Jana, Slavík Martin, Sudová Lucie, Svobodová Gabriela, Šafařík Martin

Třída: A4.A

Třídní profesor: Mgr. Zuzana Jušková

Bláha Petr, Brožová Petra, Ctibor Petr, Daňhová Lucie, Roubalová Regina, Fára Vít, Hromiš Petr, Chvalinová Magdaléna, Jaklová Kamila, Kerber Jan, Klášterková Olga, Knitl Jan, Kostelecká Naděžda, Kurzová Vladimíra, Lacková Kateřina, Macháček Michal, Mocová Alice, Nešpor Zdeněk, Nováková Jana, Plachá Zuzana, Sychová Michaela, Šimůnek Martin, Škodová Michaela, Švestková Dagmar, Vildomcová Radka, Vrňatová Martina, Wischinová Alena, Žalud Jan

Třída: A4.B

Třídní profesor: PHDr. Miroslava Harnová

Adamiec Jan, Bakovská Věra, Červová Daniela, Dušek Martin, Fantová Markéta, Hanušová Renata, Hovorková Renáta, Hurtová Lucie, Chmelařová Martina, Jenček Karel, Krejzová Soňa, Křivánková Jitka, Lapčák Tomáš, Luxová Anna, Magúthová Klára, Mašínová Terezie, Michálek Filip, Paleček Jiří, Peršínová Eva, Pospíšilová Helena, Rysová Lucie, Setnička Vladimír, Skleničková Milena, Spurná Barbora, Studenovský Martin, Štěpánek Petr, Tománková Viktoria, Vostrá Hana, Záruba Kamil, Zdeňková Marika, Živná Marie

Třída: T4.

Třídní profesor: Mgr. Michal Váňa

Bradáč Marek, Brdová Gabriela, Čadková Monika, Čechák Pavel, Černá Michaela, Domesová Petra, Dymeš Pavel, Ekrt Ondřej, Hausman Martin, Jonášová Lenka, Kantorová Lenka, Kroupa Štěpán, Křepelka Pavel, Libich Vladimír, Lobík Jan, Nekolný Tomáš, Novotný Radek, Peřina Daniel, Poláčková Jitka, Přída Antonín, Rajprich Pavel, Ryklová Lucie, Salamánková Martina, Syslová Veronika, Štochl Michal, Větvička Tomáš, Vondráček Jan

Třída: T4.DS

Třídní profesor: Ing. Alena Kozlová

Brožová Zdeňka, Břehová Sylva, Budín Ondřej, Budínová Kateřina, Hrabě Petr, Chlupsa Jan, Mrázková Marcela, Nováková Dagmar, Piroutková Eva, Formánková Zdena, Stiburková Hana, Studená Danuše, Stýskalová Lenka, Tatíčková Petra, Uvíra Zbyněk, Vaněk Petr

Třída: Z1.PS

Třídní profesor: Ing. Jiří Zajíček

Ambrožová Venuše, Andělová Eva, Celá Lenka, Dvořáková Lenka, Hlinomaz Daniel, Hluchá Kateřina, Humhalová Dita, Jarolímová Jana, Kolářová Jana, Kubizňáková Alice, Mrtka Martin, Müllerová Karolina, Němcová Věra, Šťastná Martina, Šubrová Kateřina, Vimmer Petr

Třída: Z2.PS

Třídní profesor: Ing. Bohuslav Kuklík

Báčová Jindra, Blažková Hana, Buchal Richard, Černická Lucie, Dařílková Pavla, Dvořáková Jana, Fikarová Petra, Holec Petr, Jenčová Marie, Kembitzský Martin, Kochlík Petr, Sokolová Lenka, Šístek Petr, Vitošková Iva